

KUR'ÂN'DAN ÖĞÜTLER

İsmail Dinçer

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	5
MAKSAT KUR'ÂN'I ANLAMAK	7
KENDİNİ FETHET	11
SÖNDÜR	18
ALAY ETME	22
DEDİKODU YAPMA.....	27
SESİNİ YÜKSELTME.....	30
SURATINI ASMA.....	34
AYIRMA, BÖLME, ÖTEKİ GÖRME	38
DERS AL.....	42
YARDIMLAŞ	50
ASİ ZORBA OLMA.....	54
ÖFKENİ-KİNİNİ BASTIR.....	58
KENDİNİ ÜSTÜN GÖRME.....	65
BÖLÜNME	70
ŞİRK KOŞMA	77
TECESSÜS ETME GIYBET ETME.....	84
BEYNİN ORUÇ TUTSUN	89
SOR KENDİNE	94
KENDİNİ HAZIRLA.....	99
NŪH OL VÜCŪD GEMİNE BİN	104
KENDİNİ HAKK'A KURBAN ET	113
MİHRÂBA GEL.....	119
İNSAN MAKAMINA ER	123
TEVHÎD- BİRLİK GÖZÜYLE BAK.....	129
KENDİNİ BİL.....	132
SECDENİN HAKİKATİNE ER	141
İNSANI KÂMİL OL	145

HEYECANINA TUTUN.....	151
ALLAH'IN DOSTLUĞUNA SIĞIN	157
ŐUKRET HAMDET	161
ADALETLİ OL	167
ANNE BABANA İYİ DAVRAN.....	173
BAŞIN SAHİBİNE BAK	176
İHSAN SAHİBİ OL	182
TEMİZ HUYLU OL.....	188
AHLAK MAKAMINA ER.....	192
HUZURA ER.....	200
LEYLET'ÜL KADR'E ER	205
MEVEDDET MAKAMINA ER.....	209
GÜZEL SÖZLER SÖYLE	213
NESLİNE İHANET ETME	220
SON DEĞERLENDİRME	231

ÖNSÖZ

Daha önce de “Kur’ân’dan Damlalar”, “Kur’ân’dan Mesajlar” ve “Kur’ân’dan Lütuflar” kitaplarımızda kırkar makalede, Kur’ân’da geçen bazı âyetleri açıklamaya gayret gösterdik.

Gönlümüz izin verdiği kadar anlamaya ve anlatmaya çalıştık.

Kur’an’da sunulan âyetleri can kulağıyla duymaya çalıştık, duyurmaya çalıştık.

“Kur’ân’dan Öğütler” adlı bu kitabımızda da Kur’ân’dan sunulan öğütleri gönlümüzce duymaya ve duyurmaya çalışacağız.

İnsanlara bir şey öğretmek değildir maksadımız.

Maksadımız bilgiler vererek düşündürmek, var oluşun hakikatini araştırma duygusunu vermektir.

Öncelikle amacımız Hazreti Muhammed’den gelen ilâhi öğütleri duymaya çalışmaktır.

İnsan olabilme yolunda ilâhi öğütler can kulağıyla duyulmalıdır.

Kur’ân’ın tamamı ilâhi öğütlerden oluşur.

İlâhi öğütlerin bir kısmı edebe yönlendirir, bir kısmı ilmi düşüncelere, tefekkürlere, şahit olmaya yönlendirir.

İnsan, öncelikle kendi var oluşunu düşünmelidir.

Varlığın nasıl var olduğunu düşünmelidir.

Doğumu, yaşlanmayı, ölümü düşünmelidir.

Bedenlerin işleyişini, niteliklerini düşünmelidir.

İnsan kendini bilmeye çalışmalı ve yaratılışını düşünmelidir.

Bu düşünceyi temiz bir akıl ve temiz bir gönülle yapmalıdır.

İlâhi hikmetlere erişebilmek için Kur'ân'ın da belirttiği gibi tertemiz olmak gerekir.

Vakîâ Sûresi 79: "Lâ yemessuhû illel mutahherûn."

Meâli: "Ancak tertemiz olanlardan başkası ona temas edemez, onu anlayamaz."

Vakîâ Sûresi 77-78-79: "İnnehu le kurânun kerîm, fi kitâbin meknûn, lâ yemessuhû illel mutahherûn."

Meâli: "Muhakkak ki tüm varlık elbette Kur'ân'ı Kerîm'dir, o varlık kitabının içinde gizli bir âlem vardır, ancak tertemiz olanlardan başkası ona temas edemez, onu anlayamaz."

Kur'ân'da belirtildiği gibi, akli ve gönlü tertemiz olanlar, nice hakikatlere kapılar açacaklardır.

Gönüller samimi olduğu müddetçe, nice hakikatlere erişilecektir.

Kendimizi tüm samimiyetle, bir konuya odakladığımız zaman, muhakkak ki nice ilimsel kapılar açılacaktır.

Kur'ân'da sunulan öğütler bizlerin iyi insanlar olması içindir.

Bizler nice hakikatleri anlayacak bir şekilde yaratıldık.

Bize verilen beyin; düşünmek, tefekkür etmek, şahit olmak, hakikate arif olmak içindir.

Beynimizi boş şeylerle meşgul etmemeliyiz.

Var oluşu anlamaya ve var edeni idrak etmeye çalışmalıyız.

Onun için Kur'ân'dan insanlığa nice öğütler sunulmaktadır.

İşte bu kitabımızda, Kur'ân'dan gelen öğütleri önce kendimiz duymaya sonra da duyurmaya çalışacağız.

İnşallah okuyan kardeşlerimiz düşünür, araştırır, hakikatlere şahit olur.

Bilmeden de olsa bir kusurumuz olursa affola.

19-09-2023

İsmail Dinçer

MAKSAT KUR'ÂN'I ANLAMAK

Kur'ân insanlığa hakikatler anlaşılın diye sunuldu.

Arapça okunsun sevap beklensin diye değil.

Anlamadığımız bir şey bize sevap olamaz.

Sevap, Allah'ın sunduğu lütuflara erişmek demektir.

Tefekkür olmadan, idrak olmadan, şahitlik olmadan, sevap kapıları yani lütuf kapıları açılmaz.

Kur'ân okunsun, incelensin, anlaşılın diye insanlığa inzal olmuştur.

Kur'ân, Arapça okunsun sevap beklenilsin diye insanlığa sunulmamıştır.

Arapça okusak bile, kelimelerin taşıdığını anlamları anlamaya çalışmalıyız.

Kur'ân, düşünölsün, anlaşılın, idrak edilsin diye insanlığa sunulmuştur.

Kur'ân bizlere hakikatleri anlayalım diye sunulmuştur.

Kamer Sûresi 22: "Ve lekad yessernel kur'âne lîz zikri fe hel min muddekir."

Meâli: "Kur'ân'ı anlaşılın, düşünölsün, hakikatlere erişilsin diye sunduk."

İnsan öncelikle kendi bedenini bir Kur'ân bilmelidir.

Kendi Kur'ân'ını okuyamayan, Kur'ân'ı- Mushâf-ı Şerif-i anlayamaz.

İsrâ Sûresi 58: "Kâne zâlike fî el kitâbi mestûrâ."

Meâli: "İşte bu varlık kitabının içinde tüm hakikatler satır satır yazılıdır."

Tüm âlem bir kitâbdır.

Her varlık o kitâbın sayfalarıdır.

Her varlığı da bir kitâb olarak görebiliriz.

Yani âlem, kitâbın içinde kitâblardan oluşur.

Her varlıkta hakikatler satır satır yazılıdır.

Kur'ân dediğimiz öncelikle kâinattır.

Kâinattaki her varlık Kur'ân kitabının sayfalarıdır.

Varlık kitabı canlı kitâbtır.

Orada yazılı olan ilim bizzat Allah'ın ilmidir.

İkra, oku denildiğinde okunacak olan, insanın kendi bedeni ve varlık kitâbıdır.

İkra: Oku, düşün, incele, araştı, anla anlamlarında kullanılır.

İşte okunacak, araştırılacak, incelenecek olan varlık kitâbıdır, insanın beden kitâbıdır.

İnsan okumaya, incelemeye kendi beden kitâbından başlamalıdır.

Kulların yazdığı kitaplarda hata olabilir.

Ama Allah'ın kitâbı olan varlık kitâbında hata olmaz.

Bakara Sûresi 99: "Ve lekad enzelânâ ileyke âyâtin beyyinât."

Meâli: "Doğrusu sana her şeyden apaçık âyetleri sunduk."

Mü'min Sûresi 1-2: "Hâ, Mîm, tenzîlul kitâbi minallâhil azî-zil alîm."

Meâli: "Hâ, Mîm, inzal edilen-açığa çıkan her varlık aziz olan, alîm olan Allah'ın bir kitâbıdır."

Kur'ân'da belirtildiği gibi, insan her varlığı âyetlerden oluşan kitâb bilmelidir.

İnsan her varlıktan sunulan âyetleri yani işaretleri okumalı ve hakikati anlamalıdır.

Kur'ân okumaktan maksat, Kur'ân'ı anlamaktır.

Kur'ân, ilme kapı açan bilgiler sunar.

Kur'ân, edebe erişecek bilgiler sunar.

İlim ve edep, kişinin insan olma yolculuğundaki iki kapıdır. İnsan kendi beden kitâbını öncelikle canlı Kur'ân bilmelidir. İnsanın beden kitâbında yaratılışın sırları satır satır yazılıdır. İnsan kendini okumalıdır, kendini bilmeye, kendini anlamaya çalışmalıdır.

Hazreti Muhammed'in çok güzel sözü buna işaret eder: "Men arafe nefsehu- kendini bil."

Evet, her şey kendini bilmekle başlıyor.

"Ben kimim, nasıl var oldum, nereden geldim, nereye gidiyorum?" gibi soruların cevabını arayan kişi, sonunda kendine döner ve kendini tanımak için ilmi bir yola girer.

Kişi, bedenindeki işleyişi düşünmeli, bu işleyişi nasıl bir kudretin yaptığını idrak edebilmelidir.

Görünen varlık, bir özden açığa çıkmıştır.

Nasıl ki bir ağaç, bir tohumdan, tohumun özünden açığa çıkmışsa, bu âlemden Allah'ın rahîmiyet boyutundan süzülüp gelmiştir.

İnsan kendisinin ve açığa çıkan varlığın açığa çıkışını ve şekillenmesini düşünmelidir.

Düşünen, araştıran insan mutlaka hakikatlere erişecektir.

Amaç Sâlih insan olabilmektir.

Çevresine faydalı, yardım eden biri olmaktır.

Hava, su, toprak, ateş insana yardım ediyorken, insanın çevresine yardımcı olmaması düşünülemez.

İşte Kur'ân insana, nice ilmi ve edebi öğütler sunar.

Amaç, Kur'ân'ı anlamaktır.

Kur'ân bizlere anlayalım diye sunulmuştur.

Var oluşu anlamak, bizi var edeni anlamaya götürecektir.

Tüm varlığın aynı kaynaktan nasıl süzülüp geldiğini anlamaya kapılar açacaktır.

İnsan dünya çıkarlarına esir olmamalıdır.

İnsan kendini tanımaya çalışmalı, nice hakikatleri kendi vücûdunda bulmalıdır.

İnsan okuduğunu anlamaya çalışmalıdır.

Sevap derdine düşerken, mânâdan uzaklaşmamalıdır.

İşte gayemiz, düşünmek, araştırmak, ilmi delillerle hareket etmek olmalıdır.

Kur'ân'da, "ilim üzere olmak" bir emir gibi bildirilir.

İsrâ Sûresi 36: "Ve lâ takfu mâ leyse leke bihî ilm."

Meâli: "Bir ilim ifade etmeyen şeylerin ardına düşmeyin."

İlim varlığın özünde olan, var oluşu ve varlığın işleyişini gösteren sıfatlardan biridir.

Varlığın, Fiziksel, Kimyasal, Biyolojik ve Matematiksel boyutu; varoluşu anlamanın ilimsel boyutudur.

İlim ifade etmeyen şeyler, hurâfeler boyutudur, aslı olmayan şeyler boyutudur.

İlim muhakkak ki, şahitliğe, ispata götürür.

Onun için Kur'ân, ilim üzere olmayı tavsiye eder.

Hacc Sûresi 3: "Ve minen nâsi men yucâdilu fillâhi bi gayri ilmin ve yettebiu kulle şeytânin merîd."

Meâli: "İlim olmadan, Allah hakkında konuşan kimseler, şeytani hallere kapılır giderler."

İlim olmadan hakikat bulunmaz.

İlim olmadan şahitlik olmaz.

Şahit olmadan eminlik yani mü'minlik yani iman gelişmez.

İşte kişinin ana gayesi anlamak olmalıdır.

Okuduğumuz, gördüğümüz her şeyi anlamaya çalışmalıyız.

Kur'ân okuma maksadımız da, Kur'ân'ı düşünme düşünme anlamaya çalışmak olmalıdır.

KENDİNİ FETHET

Sen taştan topraktan oluşan bir kalesin.

Gel o kaleyi fethet.

O kalenin içinde Sultan gizli.

Sen “ben benim” demekle o Sultanı tanımaktan uzaklaştın.

Senin beden şehrinde o Sultanın saltanatı var.

Senin beden şehrinde o Sultanın nice hakikatleri var.

Gel kendini fethet.

Fethedilecek olan nedir bir düşün?

Fâtih kimdir bir düşün?

Fethedilecek olan, başka inançlarda yaşayan kişilerin; toprakları, evleri mülkleri midir?

Ganimet; kendi inancında olmayanların mallarını, mülklerini, topraklarını, değerli eşyalarını ele geçirmek midir?

Fetih nedir, fethedilecek olan nedir?

Ganimet nedir?

Kur’ân’daki, Fetih Sûresinde işaret edilen nedir?

Fetih Sûresi ile Fâtîha Sûresinin bağlantısı nedir?

Kur’ân’i mânâda, başka inançlarda olan kişilerin topraklarını, mülklerini ele geçirmeye “Fetih” ele geçirene de “Fatih” denmez.

Kur’ân, kişinin kendi vücûduna dönüp kendi vücûdunu fethetmeye “Fetih” bunu yapan kişiye de “Fatih” der.

Fetih Sûresi 1: “İnnâ fetahnâ leke fethan mubînâ.”

Meâli: “Muhakkak ki Biz, varlıkla birlikte hakikatleri açtık. Açıık delillerle açılan hakikatler senin anlamın içindir.”

A'raf Sûresi 89: “Ve ente hayrul fâtihîn- Sensin hayrınla fatih olan- Sensin varlığı hayırlısıyla açığa çıkarın”

Fatih Allah'tır.

Her şeyi özünden hayırlısıyla açığa çıkarır.

İşte insan fatihi ve fethi iyi anlamalıdır.

Fethedilecek olan, insanın kendi vücûdu ve açığa çıkan varlıktır.

Fethedilecek olan, insanın kendi vücûdundaki nice hakikatlerdir.

Fethedilecek olan, varlığın kendinde olan nice hakikatlerdir.

Kendisinin ve açığa çıkan varlığın hangi özden yaratıldığını anlamaya başlayan kişinin fethi başlamıştır.

İşte fetih; kendinin ve varlığın yaratılışını idrak etmeye başlamaktır.

Yani kendini fethetmeye, yani kendini bilmeye başlamanın adı fetihtir.

Fatih, kendi vücûdunu tutan Zâtı anlayan ve O Zâta teslim olandır.

Fatih, kendi beden şehrinde nice hakikatlerin kapılarını açandır.

O kapıları açan anlar ki kendi vücûdu, bir Zât tarafından kuşatılmıştır.

Kişi bunu anladığında o Zâta teslim olur, teslimiyet içinde olduğunu anlar.

O Zâta teslim olanı, O Zât fetheder, kuşatır, kendi hükmünü gösterir.

O Zâtın seni nasıl fethettiğini gel anla.

O Zâtın seni fethettiğini anlamın için gel kendini fethet.

Kişinin kendini fethedebilmesi için, kendine dönmesi ve en-fûsî yolculuğa adım atması gerekir.

Yani kendi vücûd âleminde miraç etmesi gerekir.

Kişinin kendi vücûdu, fethedilmesi gereken bir sistemdir.

Kişinin kendi vücûdunda bir hareketlilik, bir dalgalanma vardır.

Kişinin kendi vücûdunda, bu dalgalanmayla meydana gelen bir işleyiş vardır.

Bu işleyişin olması için bir sıfat boyutu vardır.

Tüm sıfatların oluşturduğu bir vücûd boyutu vardır.

İşte kişinin, vücûd sistemini okuması, kişinin kendini fethetmeye başlamasıdır.

O fetihle kişi, kendi vücûdunda olan zikri, işleyişi, sıfatları, Zâtı idrak etmeye başlar.

Kendi vücûdunun fethine başlayan kişi;

Kendindeki ve cümle varlıktaki işaretleri okur.

“Bism Allah el rahmân el rahîm- Allah; tüm işaretleri ile her yeredir, varlığı özünden var edendir, varlığı nûruyla sarandır” hakikatine ulaşır.

Ve böylece kişi;

Kendinin ve varlığın nasıl vücûdlandırıldığını ve vücûdundaki tüm niteliklerin sahibinin kim olduğunu anlar.

“El hamdu lillâhi rabbil âlemîn- Allah; tüm varlığı vücûdlandırandır, tüm niteliklerin sahibidir” hakikatine erişir.

Kendinin ve varlığın aynı özden yaratıldığını ve açığa çıkan tüm varlığın sonsuz bir nûrla sarıldığını anlar.

“Er rahmânir rahîm- tüm varlığı özünden var edendir, varlığı nûruyla sarandır” hakikatine erişir.

Yaratılışın belli bir yasayla olduğunu ve her an olmakta olduğunu ve varlığa her an kimin sahip olduğunu anlar.

“Mâliki yevmid dîn- yaratma yasalarıyla her an tüm varlığa sahip olandır” hakikatini anlar.

Allah, tüm varlığı kendine ait olan yasalarla var eder ve şekillendirir.

İşte bu dinin hakikatidir.

Kişinin dini olmaz, dini anladıkça imanı olur.

Kendinin ve herkesin ve tüm varlığın, kul olduğunu, aynı özün yani aynı Allah'ın kulu olduğunu anlar.

“İyyâke nabudu ve iyyâke nestaîn- yalnız senin kulunuz ve yalnız senden yardım buluruz” hakikatini hayatına geçirir.

Kendi vücûdundan ve cümle varlıktan hakikatlerin gösterildiğini anlar.

Kendi vücûdunun okunması gereken, fethedilmesi gereken, hakikatleri gösteren canlı bir kitâb olduğunu anlar.

“İhdinas sırâtel mustakîm- bize dosdoğru olan hakikatin yolunu tüm varlıktan gösterensin” hakikatine vasıl olur.

İnsanın vücûdu sırâtı mustâkimdir.

O vücûdda Allah'ın tüm hakikatleri gizlidir.

Ve kişi; kendini fethettikçe, o hakikatleri anlar ve sonsuz lütufların içinde olduğunu idrak eder.

Ve kendini fetheden kişi, kendini ve cümle varlığın sahibini de fetheder.

Ve o sahibe yani Allah'a teslim olur.

Ve kendini yaratıcısına fethettirir.

Eski ilah edindikleri tüm kötü hallerden, hiddet veren hallerden, batıl olan ilgi ve hallerden yani dalaletten kurtulur.

“Sırâtallezîne enamte aleyhim gayril magdûbi aleyhim ve lâd dâllîn- lütuflarını anlayan kimselerin yolunda olalım. Hiddetli hâllerde olanlardan olmayalım ve dalalette kalmayalım” hakikatine erişir, o şuurla yaşar.

İşte kişinin kendini fethetmesi, kendini var edene teslim olmasıdır.

Batıl hâle dönmemesidir.

Fâtih olmasıdır.

Fâtih olan kişi hep Allah'ın rahmeti üzere, selamet üzere hareket eder.

Yani İslama ulaşır, bunu yaşantısına geçirir ve Müslüman olur.

İşte Fetih Sûresi; kişinin kendi sûretinin ardında olanı anlaması için, kendi vücûd kalesini fethetmeye başlamasının hakikatini sunar.

Yani kendi sûretini ve cümle sûretleri tutanını anlamak için enfûsî bir fetihe başlaması gerektiğini bildirir.

Fâtîha Sûresi de, kendini fetheden kişinin "Fâtih" makamıyla onurlandırılması inceliğini sunar.

Fâtih; cümle varlığı bir özden açıp, açığa çıkaran Cenab-ı Hakk'tır.

Bunu anlayan kişi; İnsan makamına gelir.

İnsan makamına gelen kişi, İslâmla şerefendirilir.

İslâmla şereflenen kişi, yaşantısında Müslüman olarak, yani İslam olarak, yani hep barış ve huzur vererek yaşar.

Kendini fetheden, yani, Müslüman olan kişi yaşantısında;

Kimseye zerre kadar zarar vermez.

Kimseyi aldatmaz, kâlb kırmaz, kimsenin hakkını yemez.

Kimseyi hor görmez.

Kimsenin dedikodusunu yapıp çekiştirmez.

Allah ismini, mesleğinde, sosyal yaşantısında, alışverişinde, siyasi alanda asla ve asla alet etmez.

Asla kişilerin inancına, ibadetine laf etmez.

Hep yardım üzere, huzur üzere, rahmet üzere, iyilik üzere koşar.

Müslüman olmanın ilk adımı, kendini fethetmeye başlamaktır.

Kendini fetheden kişi Müslüman olur.

İşte gel kardeşim, kendimizi fethedenlerden olalım, vücûdumuzu vûcûdun Fâtih'ine teslim edenlerden olalım.

Gel kardeşim, kendimizi fethetmek için neler yapmamız gerektiğini bilelim.

Gel, öncelikle içimizdeki kibir, gurur, fitnelik, fesatlık, yargılama, hor bakma gibi kendimizi fethetmeye engel olan nice duygu ve düşünceleri söndürelim.

Bunların alevlenmesine sebep olan; ilme dayalı olmayan, bâtıl olan, yargılayıcı olan nice bilgileri bir bir silelim.

Kendi beden kalemize dönelim, oraya girelim.

Orada fethedilecek nice hakikatlerin olduğunu bilelim.

Orada bedenin gerçek Fatih'ine şahit olalım.

Onun gönlümüze, hakettiğimizde nice hakikatleri şerh ettiğine şahit olalım.

İşte kardeşim, fethedilecek olan senin bedenindir.

Bedeninde olan nice sırlardır.

İnsan, anlamaktan, şahit olmaktan asla vazgeçmemelidir.

İnsan, gönül boyutunu bilmeli, oraya ermeli, oraya nice hakikatlerin şerh edildiğine şahit olmalıdır.

Ve bilmelidir ki kişinin kendini anlaması, Allah'ı anlamasıdır.

İnşirah Sûresi

1- Senin gönlüne hakikatleri açıklamadık mı?

2- Müşkillerinin sıkıntılarını kaldırmadık mı?

3- Ki o müşkilli haller seni yorardı.

4- Senin kendini anlaman Bizim yüceliğimizi anlamandır.

5- Doğrusu Benimle birlikte olduğunu anlayanın müşkileri kolaylıkla çözülecektir.

6- Benimle birlikte olduğunu anlayanın müşkileri kolaylıkla çözülmeye devam edecektir.

7- Artık bir şeyi anladığında, hemen başka bir şeyi anlamak için odaklan.

8- Ve seni vücûdlandırmanı tanımayı iste.

SÖNDÜR

Öfkeni, kinini, nefretini söndür.

İçsel kavgalarını söndür.

Dedikodu, çekiştirme duygularını söndür.

Etfee-Söndür.

“Naran li el harb etfee- İçinizdeki tüm kavga-savaş-hiddet ateşini söndürün.” Mâide Sûresi 64

İnatlaşma, tartışma, bilmişlik duygularını söndür.

Kibrini, hâkir bakmanı, kendini yüce görmeni söndür.

İçindeki yargılayıcı, hor bakıcı ateşi söndür.

Kur’ân’ı can kulağıyla, tüm gönlünle duy ve içindeki harb-kavga ateşini söndür.

Kendi itfaiyen kendin ol.

Etfee-Itfa; söndürmek demektir

İtfaiye kelimesi de buradan gelir.

Mâide Sûresi 64: “Kulle mâ evkadû nâran lil harbi etfee hâ Allâh.”

Meâli: “Allah, içinizdeki tüm harb-kavga ateşinizi söndürmenizi bildiriyor.”

Unutma kardeşim, içinde nefret-kavga-harb ateşi varsa, aşk, sevgi, şefkat, rahmet duyguları yok olur.

Ve insan için için kendini yakar.

Yakma kardeşim kendini yakma.

Yakma kardeşim yakma, çevreni de yakma.

İçindeki ateşi söndür.

Hem kendini hem çevreni yakma.

Bir ormanda bir yangın başlasa, o yangın söndürülmediği müddetçe, o güzelim orman ve ormandaki nice canlı yanar gider.

Ormanda başlayan o ateş, söndürülmediği müddetçe, ormanı kül eder, viraneye döndürür.

Orman tertemiz oksijeni veremez olur.

Kuş cıvıltıları gelmez olur.

Nice hayvanın sesi duyulmaz olur.

İşte, insanın içindeki ateş de söndürülmediği müddetçe, kişi nefreti, öfkesi, kibri, yakar bitirir.

Rahmetten, şefkatten, sevgiden, saygıdan uzak eyler.

O kişi, çevresiyle birlik duygusunu oluşturamaz.

O kişi, hep saldırgan olur, kırıcı olur, kırılğan olur.

İşte onun için Kur'ân'da "içindeki kavgaları söndür" diye bildirilir.

Hiç unutma kardeşim!

Bir öfke kaynaması içindeysen, içindeki ateşten dolaydır.

Bu ateş harb-kavga-nefret ateşidir.

Bu ateş, gurur, kibir, öfke ateşidir, kıskançlık, hasetlik, fesatlık ateşidir.

Biliyorsun ki ocakta su kaynıyorsa, onu kaynatan altındaki ateştir.

Ateş sönerse suyun kaynaması durur.

Senin içindeki ateşin sönmesi için de, kavga-nefret duygularının bitmesi gerekir.

Bu duyguların bitmesi için de, ilâhi aşka erişmen gerekir.

Allah'a teslimiyet ve tevekkül içinde olman gerekir.

Hiç unutma ki bedeninde bir iltihap-akıntı varsa bunun nedeni enfeksiyondur.

Enfeksiyon bitmeli-sönmeli ki iltihap-akıntı bitsin.

İşte, insanın içindeki nefret, kavga, kibir, bir enfeksiyondur.
Bunun bitmesi gerekir ki, içsel kavgalarımız, kibirlerimiz
bitsin.

Bedendeki enfeksiyonun bitmesi için antibiyotik gereklidir.
Gönlün şifa bulması ise; Allah'a şahit olmak, O'na teslim ol-
mak, tevekkül içinde olmaktır.

İlim irfan üzere olanlar, mutlaka Allah'a şahit olacaklardır.
Allah'a şahit olanlar, O'nun sevgisine erişeceklerdir.

O'nun sevgisine erişenlerin, içlerinde olan nefret-kibir-harb
ateşi sönüp gidecektir.

Söndür kardeşim söndür.

İçindeki harb-kavga-nefret ateşini söndür.

Hiç unutma kardeşim, nâr ateş demektir.

Senin içindeki ateş senin cehennemindir.

O cehennemi söndür ki içinde cennet oluşsun.

Ve yine unutma ki ateşi söndüren de sudur.

Su, Allah'ın ilmidir, sevgisidir, lütfudur.

Allah'ın ilmine, sevgisine erişenin;

Dünyalık kavgaları olmaz...

Kibirleri olmaz...

Öfkeleri-nefretleri olmaz...

Para, mal, mülk hırsları olmaz...

O hırsların ateşi olmaz...

Söndür kardeşim söndür.

İçindeki nefret-kibir-harb ateşini söndür.

Seni yakan ateşi söndür.

Sende yanan o ateş hiç unutma ki çevrene de yansıyacaktır.

İçindeki ateş yandığı müddetçe; öfkeli olacaksın, kavgalı olacaksın, çevrene zarar vereceksin, mutsuz olacaksın, kendini cehenneme atacaksın.

Söndür kardeşim söndür.

İçindeki cehennem ateşini söndür.

Bil ki o ateş sönmeden cennet sana gelmeyecektir.

Gönlün gül bahçesine dönmeyecektir.

Söndür kardeşim söndür.

Seni nefrete- kavgaya-kibre sürükleyen o içindeki ateşi söndür.

İçsel kavgalara sürükleyen o duyguları söndür.

Hurafelere inanmayı söndür.

Yalanlarla hareket etmeyi söndür.

İlimden ayrılma, edepten ayrılma.

İçindeki nice kavgaya getiren duyguları bir bir söndür.

Söndür ki içindeki savaş bitsin.

Söndür ki sende İslâm- barış tecelli etsin.

Söndür ki Sâlih insan olasın.

Çevrene faydalı, yardım eden biri olasın.

ALAY ETME

Duy âyeti.

Kâlbınle duy.

Vicdanınla duy.

Ruhunla duy.

“Lâ yeshar- alay etme” Hucurât Sûresi 11

Kimseyle alay etme.

Kimseyi hor görme.

Kimseyi hiçe sayma.

Kimseyi dışlama.

Kimseye karşı böbürlenme.

Birinin eksiğini arayıp, onu alaya alma.

Birini kusurlu görüp, ondan iğrenme.

Kimsenin inancıyla ibadetiyle alay etme.

Kimsenin giysisi ile alay etme.

Kimsenin örfü, âdeti, geleneğiyle alay etme.

Kimsenin şekliyle, diliyle, mesleğiyle, yoksulluğuyla alay etme.

Kimsenin arkasından çekiştirme, kötülüme.

Kimseye alaycı bakışlarla bakma, kimseyi horlama.

Bil ki birini alaya alman, seni kibre düşürecektir.

Bil ki birine hor bakman, seni şeytanlaştıracaktır.

Birinin kusurunu aramak, seni fitneci durumuna düşürecektir.

İnsan insanla eğlenir mi hiç?

İnsan insanı aşağılar mı hiç?

İnsan insanla alay eder mi hiç?
Neden birini küçük görürsün?
Neden biriyle alay edersin?
Sen Allah'ın kulusun da o değil mi?
Seni yaratan Allah da onu yaratan değil mi?
Şeytan Âdem'i hor görüp, şeytan olmadı mı?
Firavun, Mûsâ'ya hor bakıp, onu alaya alıp, kendi kibrinde boğulmadı mı?
Nemrut, İbrâhim'i küçük görerek, ona tepeden bakarak, kendi başını yakmadı mı?
Nedir bir düşün, Nemrut'un burnundan giren onun ölü-
müne sebep olan sinek?
İnsanları ya da bir varlığı hor görmek, alaya almak, insan olana yakışır mı hiç?
Birini alaya alıp, onun kâlbini incitmek kadar kötü bir şey olabilir mi?
Bir şiirinde Âşıklar Sultanı Yunus Emre'miz ne güzel söylemiş.
Bir kez gönül yıktın ise
Bu kıldığın namaz değil
Yetmiş iki millet dahi
Elin yüzün yumaz değil
Yol odur ki doğru vara
Göz odur ki Hakk'ı göre
Er odur alçakta dura
Yüceden bakan göz değil
Birinin eksliğini arayıp, onun eksigiyle alay etme.
Birinin hatasını görüp, onun hatasını birine anlatıp, onu alaya alma, onu küçük görme.
Hiç unutma, sen de beşersin, her zaman hataya düşersin.
Birini alaya alarak düştüğün durumu bir düşün.

Alaya aldığın kişinin bedenini sen mi yarattın?

Onun bedenini sen mi şekillendirdin?

Ona nefes aldırıp verdiren sen misin?

Onların kâlbini attıran, kanını dolaştıran sen misin?

Yaratılan her şeyi anlama içinde ol, hiçbir varlığı hor görme, alaya alma.

Ağaçlara, taşlara, kuşlara, arılara, solucanlara, farelere, sineklere her bir mahlukâta muhtaçtır insanoğlu.

Onlar olmazsa insanın yaşamı olmaz.

Yaratılan her şey birbirine bağlıdır, gel bu bağın ne olduğunu anla ve her varlığa karşı saygı içinde ol.

Saffat Sûresi 12: “Bel acibte ve yesharûn- bilakis sen yaratılışı anlamada hayret içindesin. Onlar ise alay ederler, önemsemezler.”

11-12: “Festeftihim e hum eşeddu halkan em men halaknâ, innâ halaknâhum min tînin lâzib. Bel acibte ve yesharûn.”

Meâli: “Artık onlar araştırsınlar; halk oluştaki güç onların mı, yoksa her şeyi halk eden Bizim mi? Muhakkak ki onları bir özden, bir bütünlük içinde Biz halk ettik. Bilakis sen yaratılışı anlamada hayret içindesin. Onlar ise alay ederler, önemsemezler.”

Bakara Sûresi 212: “Dünya hayatının çıkarı için koşanlar, hakikatleri anlamak istemediler, hakikati anlamak için koşanlarla da alay ettiler.”

Mütaffifin Sûresi 30: “Bi him yetegâmezûne- alaycı bakışlarla bakmak.”

Gel kardeşim:

Kimseyle alay etme.

Kimseye hor bakma.

İnsanların inançlarıyla, ibadetleriyle alay etme.

İnsanların inançlarını, ibadetlerini hor görme.

Herkes kendi inandığı şekliyle Allah'a yönelir.

Kendi duygusuyla Allah'a inanır ve O'nu gönlünde hisseder.

İnanç ve ibadet, Allah ile kul arasında bir bağıdır.

Kimseyi namazlı namazsız diye ayırma, kimseye hor bakma.

Bil ki gönülleri ancak Allah bilir.

Gel kardeşim:

Başörtülü kardeşimin başörtüsüyle alay etme.

Baş örtüsüz kardeşimin başı açıklığıyla alay etme.

Bırak herkes inandığı gibi giyinsin.

Sen sen ol, vücûdların dışına bakma, özüne bak.

Başörtüsüne bakayım derken, başın sahibini unutma.

Saçı görünüyor deyip, saçına bakarken saçın sahibini unutma.

Vücûdun sahibini unutma, sahibinin o vücûdda her an tecelli ettiğini unutma.

Sûretlere bakayım derken, sîretlerde olan Hakk'ı görmeyi unutma.

Hucurât Sûresi 11: "Bir topluluk bir toplulukla alay etmesin, belki de o alay edilenler daha hayırlıdır. Kadınlar da kadınları alaya almasın, belki de o alaya alınanlar daha hayırlıdır. Birbirinizin ayıbını aramayın. Birbirinize kötü isimler, kötü lakaplar takıp çağırmayın."

Gel kardeşim:

Kur'ân'ı kâlbînle oku, vicdanınla oku, ruhunla oku.

Kur'ân'ı duy, anla, hayatına geçir.

İçindeki alay etme duygularını söndür ki içinde rahmet duyguların yeşersin.

İçinde hor bakma, hâkir görme duygularını yok et ki sevgi filizleri yeşersin.

Hiç kimseye hor bakma.

Bil ki her varlığı yaratan seni de yaratandır.

Her varlığı tecellileri ile tutan seni de tutandır.
Allah her varlıktan her an vechîni gösterir.
Varlığa hor bakmak, bil ki Allah'a hor bakmaktır.
Onun için kardeşim, hiçbir varlığa hor bakma
Hakk nazarıyla bak.

DEDİKODU YAPMA

Dedikodu yapma.

Kimsenin arkasından çekiştirme.

Kimse hakkında gıybet etme.

Kimsenin hatasını, gizli yönlerini araştırma.

Bil ki dedikodu yapmak, arkadan çekiştirmek, ölü kardeşinin etini yemekten bile kötüdür.

Kur'ân'ın muhteşem uyarısını kâlbınle duy ve ona uy.

Bak Kur'ân ne güzel bildirmiş.

“Dedikodu yapma, kimseyi çekiştirme.”

Hucurât Sûresi 12: “Ve lâ tecessesû ve lâ yagteb ba'dukum ba'dâ e yuhıbbu ehadukum en yekule lahme ahîhi meyten fe kerihumûh.”

Meâli: “Bazınız bazınızın arkasından çekiştirmesin, dedikodusunu yapmasın, gizli yönlerini, hatalarını araştırmasın. Sizlerden biriniz ölü kardeşinizin etini yemek ister mi? İşte tiksindiniz.”

Ölü kardeşinin etini yer misin?

Yemezsin değil mi?

Düşünmesi bile rahatsız edici değil mi?

Dedikodu edip, insanların arkasından çekiştirmek, ölü eti yemekten bile iğrenç ise, neden dedikodu ederiz?

Hazreti Muhammed'e biri gelir.

Hazreti Muhammed ona süt ikram eder.

O da der ki: “Orucum ya Muhammed.”

Hazreti Muhammed: “Buyur süt iç.”

Kişi yine der: “Orucum ya Muhammed.”

Hazreti Muhammed: “Hayır oruç değilsin, buyur süt iç.”

O kişi ısrar eder: “Orucum ya Muhammed, sabahtan beri bir şey yiyip içmedim.”

Hazreti Muhammed: “Az önce et yedin.”

O kişi der: “Yemedim ya Muhammed.”

Hazreti Muhammed: “Az önce dedikodu yapmadın mı? Dedikodu yapıp, çekiştirmek ölü kardeşinin etini yemek gibidir, onun için sen oruçlu değilsin.”

Hazreti Muhammed: “Gıybet, birinizin, kardeşini hoşlanmayacağı şeyle anmasıdır!” diye açıklamasından sonra, orada bulunan bir adam: “Ya benim söylediğim onda varsa, bu da mı gıybettir?” dedi.

Hazreti Muhammed şöyle cevap verdi: “Eğer söylediğin onda varsa gıybetini yapmış oldun. Eğer söylediğin onda yoksa bir de bühtanda (iftirada) bulundun demektir.” (Müslim, Birr 70)

Gıybet yani dedikodu yapıp çekiştirmek, ne kadar büyük bir günah ki, ölü kardeşinin etini yemekten bile kötü tutulmuştur.

Gıybet, toplumda bozgunculuk çıkartan bir davranıştır.

Humeze Sûresi 1: “Veylun li kulli humezetin lumezeh.”

Veylun li kulli : Vah, yazıklar olsun, vay haline, hepsi için, bütün,

Humezetin : Arkadan çekiştirme, yalana bağlanma, eksik ayıp aramak,

Lumezetin : Koğuculuk, alay etme, ayıplayan, dedikodu, iftira, gıybet,

Meâli: “Arkadan çekiştiren, alay eden, dedikodu edenlerin vah o hâllerine.”

Dedikodu, Kur’ân’da ısrarla yasak edilmiş.

İnsanların arkasından çekiştirmek yasak edilmiş.

Koğuculuk yapmak, hor bakmak, alay etmek yasak edilmiş.
“İftira atmak, gıybet etmek, zalimlikdir” diye bildirilmiş.
“Yalanlar söylemek, aslını bilmediği şeyleri aktarmak, ilâhi huzura ermeye engeldir” diye bildirilmiş.

Gel kardeşim Hümeze Sûresini cân kulağıyla duyalım.

Hümeze Sûresi

1- Arkadan çekiştiren, alay eden, dedikodu edenlerin vah o hallerine.

2- O halde olan kimseler; mal toplama ve onu sayma derdine düşerler.

3- O malı ile birlikte ebediyen yaşayacağını zanneder.

4- Kimse ebediyen yaşayamaz. Elbette o halde olanların içlerinde dışlanmışlık, birliğe ulaşamama, bölüp dağıtmışlık halleri vardır.

5- Onlarda hakikatleri düşünüp anlama yoktur, ikilikten kurtulma yoktur.

6- Allah'ı anlayıp aydınlığa ulaşamazlar, içlerinde her an yanan cehalet ateşi vardır.

7- Cehalet hâli onların kâlblerini sarmıştır.

8- Şüphesiz onların kâlbleri hakikatleri anlamaya kapalıdır.

9- Cehaletin adetleriyle, söylenen yalanlarla devam edip giderler.

SESİNİ YÜKSELTME

Sesini yükseltme.

Bağırıp çağırma.

Bil ki sesini yükselten, bağırıp çağıran içsel öfkeleri olan kişidir.

Bağırıp çağıran, bir şeyleri örten kişidir.

Bağırıp çağıran, kendini haklı göstermeye çalışan kişidir.

Bağırıp çağırmakla haklılığını ispat edemezsin.

Zaten bir kimseye de haklılığını ispat etmek derdin olmamalı.

İnsanlarla konuşurken onların konuşmasını kesme.

İnsanları anlamak için sessizce dinle.

Öğrenmek istiyorsan sus ve dinle.

Bağırıp çağırmakla, sesini yükseltmekle, başkasının sesini kesmekle, hakikate eremezsin.

Bağırıp çağıran duyamaz, düşünemez, anlayamaz.

Birini dinlerken sözünü kesme, ille de ben konuşacağım duygusundan kurtul.

İnsanların konuşmasına izin ver.

İnsanları dinle, anlamaya çalış.

Birinin sesini kesme, ona sesini yükseltme.

Sesini yükselterek kimsenin sesini bastırma.

Tevâzulu davran.

Tevâzu içinde dinle.

Tevâzu içinde sor.

Lokman Sûresi 19: “Vaksid fi meşyike vagdud min savtik inne enkerel asvâti le savtul hamîr.”

Meâli: “Tevâzu içinde davran. Sesini yükseltme, doğrusu sesini yükselterek, başka sesleri bastırmak doğru değildir.”

Bilmişlik içinde olan kişi sesini yükseltir.

Başkasının düşüncesine saygısı olmayan kişi sesini yükseltir, onun konuşmasına izin vermez.

Bağırıp başkasının sesini kesen, hakikatleri işitemez.

Onlar sadece kendi içsel öfkelerinin sesini duyarlar.

Onlar başkalarını dinlemedikleri gibi varlıktan gelen ilâhi seslenişi de duymazlar.

Kur’â’nda ne güzel belirtilmiş.

Bakara Sûresi 171: “Ve meselullezîne keferû ke meselillezî yenıku bi mâ lâ yesmeû illâ duâen ve nidââ summun bukmun umyun fe hum lâ yakılûn.”

Meâli: “Hakikati görmemezlikten gelip örtenlerin durumu; hep bağırıp çağırmaktan başkasını işitemeyen kimsenin durumu gibidir. Onlar duyarlar işitemezler, hakikatleri konuşamazlar, bakıp göremezler ve onlar akıl edip düşünemezler.”

Bağırıp çağırma.

Bilmişlik ısrarında olan kimsenin gözleri varlığa hikmet nazarıyla bakamaz.

İlle de benim bildiğim doğru inadında durma.

Ya senin bildiğin hakikat değilse?

Başkasını dinle ki düşünesin, araştırasın.

Sesini yükselten, bağırıp çağıran kimse, gönlünü öğrenmeye kapatmış olan kimsedir.

O kimsenin, öğrenmeye anlamaya derdi yoktur, o kimse kendi bildiğinin inadında olan kimsedir.

Kendi bildiğinin inadıyla hareket eden bir kimse, mânâ dermasına dalmaktan uzak olan kimsedir.

Hucurât Sûresi 2: “Lâ techerû lehu bil kavli ke cehri ba’dı-kum li ba’dın.”

Meâli: “Söylemlerinizde sesinizi yükseltmeyin, birbirinize karşı bağırıp çağırarak konuşmayın.”

Bak Kur’ân ne güzel öğütler vermiş.

Söylemlerinde sesini yükseltme.

Hiç kimseye karşı bağırarak konuşma.

Bil ki boş testiden, boş tenekeden, boş bardaktan çok ses çıkar.

Dolu bardaktan, dolu testiden, dolu tenekeden tok ses çıkar.

Bağırıp çağırmanın içinde; kin, nefret, düşmanlık vardır.

Onlar çevrelerine zarar verirler.

Onların anlamaya, düşünmeye gönülleri yoktur.

Onlar Allah’ı anlamaktan uzaktırlar.

Munâfikûn Sûresi 4: “Ve izâ reeytehum tu’cibuke ecsâmu-hum ve in yekûlû tesma li kavlihim ke ennehum huşubun mu-sennede yahsebûne kulle sayhatin aleyhim humul aduvvu fah-zerhum kâtelehumullâhu ennâ yûfekûn.”

Meâli: “Onları gördüğün zaman, onların görünüşleri ve eğer söylediklerini dinlersen, onların sözleri seni şaşırtır. Sanki onlar biliyor gibidirler, ama onlar bir şuarsuzluk içinde söyledikleri-nin manalarını anlamaktan uzaktırlar. Hep zanlarına dayanır-lar. Onlar kendilerini haklı göstermek için bağırarak konuşur-lar. Onlar hep bir düşmanlık içindedirler. Onlar hep zarar veren hâller içindedirler. Onların tüm o hallerinden sakın. Onlar Al-lah’ı anlamaktan uzaktırlar.”

Âyette belirtildiği gibi, biliyorum zannında olmak doğru değildir.

Bu zanda kalırsak, kendimizi haklı göstermek için bağırarak konuşma durumuna düşebiliriz.

Bilmişlik zannıyla hareket eden kimseler tartışırlar, kavgaderler.

Oysa ilim yolunda tevâzu içinde dinlemek, anlamaya çalışmak vardır.

Kavga olan yerden uzak durmak gerekir.

Bağırıp çağıran kimselerin yanından sessizce ayrılmak gerekir.

Aklı bilmişlik içinde olan kimseler, bağırarak konuşur.

İçlerinde kin, nefret olan kimseler seslerini yükseltir, bağırır.

Sesini yükseltenler başkalarını duymazlar.

Bağırıp çağıranlar, doğanın sesini duymaktan uzak olanlardır.

Gönlü hakikatlerle dolu olan;

Sesini yükseltmez, kimseye karşı bağırılmaz.

İnsanları tevâzu içinde dinler.

Onları anlamaya çalışır.

Onlara, belli bir ölçü içinde anlatmaya ve onları düşündürmeye çalışır.

Gel kardeşim!

Sesimizi kimseye yükseltmeyelim.

Kimseye bağırıp çağırmayalım.

Karşımızdaki kişiyi dinleyelim, anlamaya çalışalım.

Doğadan gelen seslenişi gönül kulağıyla duymaya çalışalım.

Bilelim ki susan duyar.

Bilelim ki duyan düşünür.

Bilelim ki düşünen anlar.

Bilelim ki anlayan şahit olmuştur, hakikate ermiştir.

Bilelim ki hakikate eren Kâmil insan olmuştur,

SURATINI ASMA

Hiç kimseye suratını asma.

Hiç kimseyi küçümseme.

Yüzünde hâkir bakıcı davranış olmasın.

Yüzünde öfke, kızgınlık, dargınlık olmasın.

Her kime bakarsan bak, Allah'ın kulu olduğunu ve onun bedenini tutanın Allah olduğunu unutma.

Lokman Sûresi 18: "Ve lâ tusair haddeke lin nâsi ve lâ temşî fil ardı merakâ innellâhe lâ yuhıbbu kulle muhtâlin fehûr."

Meâli: "İnsanlara suratını asma, yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Muhakkak ki büyüklenme, övünme hallerinde olanların hiçbirinde Allah sevgisi yoktur."

Lokman Sûresi 19: "Vaksid fî meşyike vagdud min savtik inne enkerel asvâti le savtul hamîr."

Meâli: "Tevazulu bir şekilde yürü. Sesini yükseltme, doğrusu sesini yükselterek, başka sesleri bastırmak doğru değildir."

İnsanlara kırıcı davranma.

Suratını asma.

Yürürken kibir ve gurur içinde olma.

Büyükklük hallerinden hep uzak dur.

Konuşurken asla ve asla övünme.

Yaptıklarını anlatma.

Yaptığın iyilikleri unut ki onları anlatma durumun olmasın.

Hatalarını asla unutma.

Hatalarını hep sıcacık tut ki bir daha o hatalara dönme.

Hatalarına dönmek için hep tevbe şuurunda dur.
Şunu unutma ki tövbe hatalarından gerekli dersi almaktır.
Bil ki bir kâlb kırmak, gönlündeki ilâhi kapıları kapatır.
Konuşurken asla bilmişlik durumu sergileme.
Talebelik hüviyetinden bir an bile ayrılma.
Konuşurken kendi bildiğinin inadında durma.
Konuşurken sesini yükseltme.
Sesini yükseltmekle senin söylediğin doğru demek değildir.
Biri konuşurken onu can kulağıyla dinle.
Bir sohbet gittiğinde dinle ki gönlün başka kapıları açsın.
Birini dinlerken başka bir şey düşünme.
Birini dinlerken onun eksik gediğini arama.
Birini dinlerken onu tartma.
Birini dinlerken yüzünden samimiyeti eksiltme.
Tüm kâlbine dinle ki anlatılanlardaki derslere eresin.
Yüzünden tebessümü eksiltme.
İnsanlara ümit verenlerden ol.
Asla büyüklenme.
Asla övünme.
Asla suratını asma.
Asla kimseyi ve hiçbir varlığı küçümseme.
Bil ki sen:
Bir sineğin kanadını bile halk edemezsin.
Ağacın bir yaprağını bile şekillendiremezsin.
Gözündeki bir hücreyi bile oluşturamazsın.
Yaratıcını unutma ve O'na her yerde nazarı ilâhi ile bak.
Tevâzudan asla ayrılma.
"Allah'ın ulvîyetinin yanında ben de varım deme."
"Allah'a ait olan nitelikleri kendine nispet etme."

“Senin teninin de cânının da sahibi O’dur, benlikte kalma.”

“Bak vücûduna, vücûdundaki işleyişin sahibi sen misin?”

“Bak vücûduna, vücûdundaki sıfatların sahibi sen misin?”

“Bak vücûduna, vücûdunun Zâtı sen misin?”

“Sen mi kendini dünyaya getirdin?”

“Sen mi vücûdunu şekillendirdin?”

“Bak vücûduna onu sen var etmedin.”

“Bak tüm organlarına, onları belli bir ölçüde, belli mizan içinde sen var etmedin.”

“Gözünü, kulağını, elini, ayağını, cümle hücreni ve organlarını sen mi bir araya getirdin, sen mi onların işleyişini yapmaktasın?”

“Vücûdunda olan nice sıfatların sahibi sen misin?”

“Hayy olan diri olan sen misin?”

“Hayy olan, diri olan, sürüp giden O’dur.”

“Sakın kendini bilmiş, başkasını câhil görme.”

“Bil ki ilmin sahibi Allah’tır.”

“İnne Allâh ya’lemu ve entum lâ talemûn- Allah ilmin sahibidir, siz ilmin sahibi değilsiniz.” Nahl Sûresi 74

“Sakın kendini ilim sahibi görüp de şirke düşme.”

“Her zaman tevâzu içinde ol.”

Her zaman talebe hüviyetinde dur, öğrenme derdine düş, bildim egosuna kapılma.”

“Sakın kendini yüce görme.”

“Ekber- Yüce olan Allah’tır, kendine yücelik nispet etme.”

“Sakın kendini hâkir de görme.”

“Sakın kimseyi de hâkir görme.”

“Baktığın her varlığın özü Allah’ın ulvîyetidir.”

“Baktığın her varlık Allah’ın yüceliğini taşır, o yücelik Allah’a aittir, varlığın kendine ait değil.”

Baktığın her varlık O'nun tecelli tezâhürüdür.

“Halk'a Hakk nazarıyla bak, sakın bu bakıştan düşme.”

“Bil ki ortak koşmak, ama kendini, ama birini yüce görmek, ama kendine ama birinde Allah'ın yüceliğini görememektir.”

“Allah hepimize şah damarından yakındır, O hepimizin vücûdunu sıfatlarıyla ihâta etmiştir, bu nazardan asla ayrılma.”

“Hiçbir varlığı O'ndan ayrı görme.”

“Hepimizin kaynağı O'dur.”

“İlâ Allâh merciu kum cemîân- sizin, bütün her şeyin kaynağı ancak Allah'tır.” Mâide Sûresi 105

“Kânâllah ve lem yekûn meahû şey'a- bütün her şey O'nunla beraberdir, hiçbir şey O'ndan ayrı değildir, her şeyin kaynağı Allah'tır.”

“Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtın.” Hadîd Sûresi 3

“Evveli olmayan, sonsuz olan, görünen ve görünmeyen O'dur.”

“Sakın bu şuurdan ayrılma.”

“Sakın kendini O'ndan ayrı sanma.”

“Sakın, Allah'ın ulvîyetinin yanında ben de varım deme.”

Bil ki, kavga ortamında büyüyen insanın sözleri hep kavga ve fâsıklık üzere olur.

Bil ki, huzur ortamında büyüyen insanın sözleri hep sevgi ve huzur üzere olur.

İşte kardeşim; seni var eden, seni şekillendiren Allah'ı asla unutma.

Allah seni nasıl var ettiyse, şekillendirdiyse, sana nasıl şah damarından yakınsa, çevrende olan herkesi de O var etmiştir, O şekillendirmiştir.

Hep bu şuurda ol ve asla suratını asma.

Hiç kimseyi küçümseme.

Bil ki birini küçümseyen, Allah'ı küçümsemiştir.

AYIRMA, BÖLME, ÖTEKİ GÖRME

Ayrı görme kardeşim.

Bölme kardeşim, bölücülük yapma.

Öteki görme, hor bakma kardeşim.

İnsanları inançlarına göre ayırma.

İnsanları ibadetlerine göre ayırma.

Kendi inancını üstün görüp, başka inançlara hor bakma.

Kendi inancını büyük görüp, başkasının inancını, ibadetini hor görme.

Hiç kimsenin inancını, ibadetini yargılama.

Her insan, anne babasından ibadet etmeyi nasıl öğrendiyse öyle yapar.

Bir kimsenin ibadeti diğerinden üstün değildir.

Her insan, Allah'a kendi inandığı şekilde niyaz eder.

İnsanların ibadethanelerine saldırma, saldırtma.

İnsanları şu inançtan bu inançtan diyerek küçük görme.

Yaratılan her varlık, Allah'ın indinde O'nun kuludur.

Bir varlık diğerinden üstün değildir.

Her varlık kendi içinde değerler taşır.

O değerler Allah'ın değerleridir.

Bir değer, diğer değerden daha az ya da daha çok değerli diye adlandırılmaz.

Yaratılan hiçbir kimse, ya da topluluk diğerinden üstün değildir.

İnsan, yaratılan bir kuştan, bir karıncadan, bir ağaçtan bir çiçekten üstün değildir.

En'âm Sûresi 38: "Ve mâ min dâbbetin fl ardı ve lâ tâirin yatîru bi cenâhayhi illâ umemun emsâlukum."

Meâli: "Yeryüzünde hiçbir varlık olmasın ki ve gökyüzünde kanatları ile uçan bir kuş yoktur ki, sizin gibi bir topluluk olmasın."

Bölücülük yapma kardeşim.

Sohbet toplantılarında, tertemiz beyinlere ikilik, bölücülük, ayrımcılık, ötekileştirme ekme.

İnsanları kışkırtma.

Tüm topluluklar ile de senin gibi mi ibadet edecekler, senin gibi mi inanacaklar?

İlle de senin ibadetin mi doğru?

Başkalarının ibadetlerini hor görmek niye?

Başkalarının ibadetlerini Allah kabul etmiyor mu?

Allah kendine yönelmiş bir kulu geri mi çeviriyor?

Niye bu kabullenememe, niye bu ayrıştırma.

İnsanların Allah'a olan inançlarının farklılıklarını kötüleme.

Beyinlere bölücülük ekip, ibadethanelere saldırtma.

Kur'ân'ın şu muhteşem âyetini hiç unutma.

Mücâdele Sûresi 19: "Bölen, ayrımcılık yapan, kışkırtan şeytandır, şeytan bölücü olandır."

Mücâdele Sûresi 19: "İstahveze aleyhimuş şeytânü fe ensâhum zikrallâh ulâike hizbuş şeytân elâ inne hizbeşşeytâni humul hâsirûn."

Meâli: "Şeytani halleri onların akıllarını esir aldı. Böylece onlar Allah'ı anmaktan uzaklaştılar. İşte şeytani hallerde kalan bölendir, bölen ancak şeytani hallerde kalandır. Onlar kaybedenlerdir."

Bölücülük yapma kardeşim.
İnsanları, ateist, deist, kâfir, dinsiz deyip bölme.
Şu inançtan bu inançtan deyip, akıllara bölücülük ekme.
Bil ki bu bölücülük, saldırılara yol açacaktır, zulme yol açacaktır.

Kimse kimseden üstün değildir.

Kimse kimseden daha değerli değildir.

Yaratılan her varlık kendi içinde değerler taşır.

Yaratılan her şeyden dersler alınır.

Bölücülük yapıp, birilerine zulüm kapılarını açma kardeşim.

Hazreti Muhammed ne güzel söylemiş:

“Ey insanlar! Rabbiniz birdir. Babanız da birdir. Hepiniz Âdem’in çocuklarısınız, Âdem ise topraktanır. Arabın Arap olmayana, Arap olmayanın da Arap üzerine üstünlüğü olmadığı gibi; kırmızı tenlinin siyah üzerine, siyahın da kırmızı tenli üzerinde bir üstünlüğü yoktur.” (Veda Hutbesi)

Hiç birimiz diğerinden üstün değiliz.

Hepimiz, Allah’a kendi öğrendiğimiz şekilde yönelir, O’na ibadet ederiz.

Allah’a samimi bir şekilde yönelen gönül namazın içindedir.

Hepimizi yaratan aynı Allah değil mi?

Hepimizi nitelikleriyle kuşatan aynı Allah değil mi?

Hepimiz O’ndan gelip O’na dönmüyor muyuz?

Yapma kardeşim.

İnsanları; fırkalara, gruplara bölme, kendi yolunu üstün görme başkalarına hor bakma.

İnsanları; dinlerine, inançlarına, ibadetlerine göre ayırma, kendi inancını üstün görme.

İnsanları; renklerine, milletlerine, cinsiyetlerine göre ayırma, kendi milletini, kendi geleneklerini, kendi rengini üstün görme.

İnsanları; bizden, bizden değil diye ayırma.
Kendini cennetlik, başkasını cehennemlik görme.
Erkeği kadından üstün görme, kadını yok sayma.
Yaratılan her varlığa Hakk nazarıyla bak.
Yaratılan hiçbir varlığı küçük görme.
Beynine bölücülük, ayırıştırma bilgileri ekilmesine izin verme.
Gittiğin toplantılarda anlatılan bilgilere dikkat et.
Ve asla unutma, Allah'ın indinde hepimiz biriz.
Ve asla unutma, gönülleri ancak O bilir.

DERS AL

Olumsuz bir şey mi başına geldi?
Seni üzen bir şey mi oldu?
Seni uyutmayan bir şey mi yaşadın?
Bilmeden bir hata mı yaptın?
Pişmanlık duygusu içinde mi kaldın?
Sana biri rahatsızlık mı verdi?
Sana biri bağırıp çağırdı mı?
Biri senin kâlbini mi kırdı, ya da sen birinin kâlbini mi kırdın?
Biri seni aldattı mı, ya da sen birini aldattın mı?
Biri sana karşı hasetlik, fesatlık mı yaptı, ya da sen mi yaptın?
Biri senin dedikodunu mu yaptı, senin gıybetini mi yaptı,
ya da sen mi yaptın?

Hemen isyan etme, hemen kaygılara esir olma.

Düşün başına gelen her şeyin bir hikmeti vardır, gerekli dersi çıkar.

Sabret ve olayın hikmetini çöz.

Başına bir olay gelmişse oradan ders çıkar.

Dersini, kendi çıkarına göre yönlendirme, tarafsız, hikmetini çözecek şekilde bak.

Başına gelen olumlu ya da olumsuz her şeyden gerekli dersi çıkar.

Olumsuz bir şeyi tekrar yaşamamak için gerekli dersini al, gerekli tedbirini al.

Olumlu şeylerden de gerekli dersi de al ki şımarma, gururlanma, haddini aşma.

Bir olaya şahit mi oldun, hemen yargıyla yaklaşma, gerekli dersi çıkar.

Başına gelen her şey senin için bir deneyimdir, tecrübedir, ibrettir.

Gerekli dersi almazsan, o olay başına tekrar tekrar gelir.

Gerekli tedbiri almazsan, sıkıntılar tekrar tekrar gelir.

Enbiyâ Sûresi 35: “Neblûkum biş şerri vel hayri fitneh.”

Meâli: “Hayır olan, şer olan her şeyden gerekli dersi çıkarın.”

Başına kötü bir şey mi geldi, ya da kötü bir şeye mi şahit oldun?

Başına iyi bir şey mi geldi, ya da iyi bir şeye mi şahit oldun?

Mutlaka ve mutlaka gerekli dersi almalısın.

Her şeyin içyüzünde saklı olan dersleri çıkarmalısın.

Bak Hızır Mûsâ'ya ne güzel seslendi:

Kehf Sûresi 68: “Ve keyfe tesbiru alâ mâ lem tuhit bihî hubrâ.”

Meâli: “İç yüzünü kavrayamadığın, hikmetine eremediğin şeylere, nasıl sabredeceksin ki?”

Âyette ne güzel belirtilmiş, sabır ancak ve ancak gerekli dersi aldıktan sonra tecelli eder.

İç yüzünü kavramak için sabretmeliyim.

Olan bir olaya hemen isyan etmemeliyim, iç yüzünü kavramak için beklemeliyim.

Bir olayın hikmetine ermek için, iç yüzünü görmek için, gerekli dersi çıkarmak için, sabretmeliyim, beklemeliyim.

Yaptığın şeyden pişmanlık duymak, vicdanının sesidir.

Vicdanın diyor ki; “kötü şeyler yapma, kimseyi aldatma.”

Vicdanın diyor ki; “yaptığın kötü şeyden ders çıkarman için sana pişmanlık duygusu veriyorum, bu duyguyu iyi hisset ve gerekli ders çıkar”

Ey kardeşim!

Başına gelen bir şeye hemen isyan etme.

Hemen kin, nefrete düşme.

Hemen aşırı karamsarlığa, umutsuzluğa düşme.

Başına gelen o şeyden gerekli dersi çıkarırsan sana ne güzel kapılar açılacak.

Başına gelen kötü şeylerden, sen gerekli dersi alırsan, sana nice hayırların kapısı açılacaktır.

Başına gelen iyi şeylerden, sen şımarırsan, gerekli dersi almazsan, gururlanmana, kibirlenmene yol açacaktır.

Onun için âyette ne güzel belirtilmiş.

Bakara Sûresi 216: “Hayır gibi görünen de şer olabilir, şer gibi görünen de hayır olabilir.”

Başına hayır yani iyi bir şey mi geldi?

Hemen şımarma, gururlanma yoksa şerre dönüşebilir, seni kibre düşürebilir.

Başına şey yani kötü bir şey mi geldi?

Hemen isyan etme, karamsarlığa esir olma, belki bu başına gelen senin için hayra dönüşebilir.

Sen sen ol, her şeyden gerekli dersi çıkar.

Sakın umutsuzluğa esir olma, sakın karamsarlığa esir olma.

Sakın şımarma, sakın kendini üstün görme.

Her şeyin iç yüzüne bak, hikmetini ara, olayın dış yüzünde kalma.

İblis, toprak gördü, iç yüzünü göremedi ve “Ene hayrun minhu-Ben ondan hayırlıyım-Sâd Sûresi 76” dedi, kibirlendi, kendini üstün gördü ve bundan dolayı iblis durumuna düştü.

Biri sana kötülük mü yaptı?

Düşün demek ki onunla arana mesafe koyman gerekir, onunla arkadaşlığını bitirmen gerekir.

Eğer onunla oyalanır durursan, gerçek dostlarını da bulamazsın.

Sana kötülük yapılırsa da sen sakın yapma, o zaman sen de kötü olmuş olursun.

Olaylar sana ne güzel ders veriyor.

“Arkadaşlığını gözden geçir, gerçek dostlar bul” diyor.

Her kim olursa olsun arana mesafe koymayı bilmelisin.

Eğer bunu yapamazsan başına sıkıntılar gelir durur.

Bir şey yaparken bir yanlış mı yaptın, gaflete mi düştün?

Hemen sıklılma, düşün nerede yanlış yaptın, neyi gözden kaçırdın.

Mutlaka cevabını bulacaksın ve o yanlış tamir edeceksin ve gerekli dersi alıp o hataya bir daha düşmeyeceksin.

Biri seni aldattı mı?

Hemen düşün, demek ki sen onu layığıyla tanıyamamışsın.

Demek ki sen onun iç yüzünü görememişsin.

İşte bu olay, artık senin insanlara ihtiyatlı yaklaşmanı, hemen güvenmemeni, kişilerin gerçek niyetlerini görebilmenin dersini sunuyor.

Her şeyin iç yüzünü görebilmelisin.

Eğer gerekli dersi alırsan, bundan sonra seni kimse aldatamayacaktır.

Biri kâlbini mi kırdı, seninle oynadı mı?

Hemen üzüntüye esir olma.

Gerekli dersi çıkar.

Artık bundan sonra kâlbini kırılmasına izin verme.

İyi niyetli olan insanlarla buluş, gerçek dostlarla buluş, sana nice güzellik sunacak insanlarla buluş.

Seni kıran kimseden gelen ne güzel mesaj var.

“Sen, seni kırmayan kimseleri bul” mesajı bu.

“Neden kırıldın anla” mesajı bu.

“Acaba bilmeden kırdım mı, bilmeden kötülük mü yaptım?” mesajı bu.

Unutma başına gelen her şey senin ders alman içindir.

Engeller senin geçmen içindir, senin daha güçlü olman içindir.

Ahlarla vahlarla vakit kaybetme.

Hemen gerekli dersi çıkar ve gerekli adımları at.

Annen baban bile olsa, kardeşin bile olsa, şartlar arana mesafe koymayı gerektiriyorsa, mesafe koy.

Yoksa sıkıntıların devam eder, ahların vahların devam eder.

Geçmişe takılıp durma, geçmişten gerekli dersi al, yoluna devam et.

Eğer beynin geçmişe takılıp duruyorsa, sen o olaydan gerekli dersi almamışsındır.

Beynin seni o olaya çekip duruyor ki, sana şöyle mesaj sunuyor: “sen o olaydan gerekli dersi al, sana artık bunun sıkıntısını hissettirmeyeyim.”

Gerekli dersi alırsan beynin artık seni o olayın sıkıntısına düşürmez, gerekli dersin hikmetini hissettirir.

Seni bir şey sıkıyorsa, sıkıntıya düşürüyorsa, hiç unutma beynin sana o olayın dersini almanı, hikmetine erişmeni istiyor.

Çünkü beyin çözüme dayalı çalışır.

Allah beyni; düşünsün, akıl etsin, çözsün, hikmetine erisin, iç yüzünü görsün, gerekli dersi alsın diye bizlere bahşetti.

Ey kardeşim beynine ihanet etme.

Her şeyden gerekli dersi çıkar.
Her şeyin hikmetine ermeye çalış.
Karamsarlığa, umutsuzluğa esir olma.
Kötülüğün kötülüğüne takılıp, nefrete, kine, düşmanlığa
esir olma.
Kötülükten gerekli dersi çıkar ki o kötülük nasıl yol olacak bul.
Başına gelen iyi şeylerden asla şımarma, başkasına nispet
yapma.
Gerekli dersi al ki tevâzulu ol, haddi aşma, yoksa başına ge-
len iyi şeyleri kötülüğe döndürürüversin.
Dikkatli ol, sabırlı ol, asla şımarma.
Her şeyin bir iç yüzü var, onu görmeye çalış, dersini al-
maya çalış.
Başarısızlığa düştüğünde, gerekli dersi al.
Seni ne başarısız yaptı anla, çöz ve başarıya kapı aç.
Yaptığın bir şeyden vicdan azabı çekiyorsan, yaptığın şey-
den gerekli dersi al.
O vicdan azabı duygusu çok kıymetlidir, kıymetini bil.
Yaptığın şeyi her yönüyle incele ve gerekli dersi çıkar.
Çıkar ki artık kötü bir şey yapma.
Ey kardeşim!
Her zaman, her yerde gerekli dersi almalısın.
Hayat bir dershanedir.
Her olay, her gördüğün bir derstir.
Sakın önyargılı olma, insanları yargılama.
Sakın hasetlik fesatlık yapma.
Sakın kimsenin giybetini etme.
Her şey sana desttir, dersini al ve kâmil insan olma yolunda ol.

İnsanların eksikliğini gediğini arayan, gıybet eden, gerekli dersi almayandır.

Şunu hiç unutma!

Gerekli dersi alırsan insan olursun.

Gerekli dersi almazsan insan olamazsın.

Gerekli dersi alırsan gelişirsin, kemâlleşirsin.

Gerekli dersi almazsan aynı yerde, aynı sıkıntılarda kalır durursun.

Hayat bir okuldur, dersini almak gerek.

Dersini geçmek, derste kalmamak gerek.

Hayat bir yoldur, insan bir yolcudur.

O yolda insan dersini almalıdır.

Her alanda gerekli dersi alan, bir sonraki adımı, daha ilmi, daha hikmetsel atacaktır.

Bir çiftçi toprağı, tohumu okur, gerekli dersi alır, tohumu toprağına ne zaman ekeceğini bilir, ürününe nasıl bakacağını bilir.

Bir esnaf, mesleğinde gelişim için gerekli dersi çıkarır ve kendini geliştirir.

Bir doktor hastasına koyduğu teşhiste hata yapsa, bunun dersini alırsa, bir dahaki sefere daha dikkatli olur, daha isabetli teşhis koyarak hastanın iyileşmesine yardımcı olur.

Bir öğrenci dersinde kalsa, bunun dersini alır, bir dahaki seferde dersini çalışarak geçer.

İnsan, tüm olaylardan dersler çıkarmalıdır.

Doğanın işleyişi okumalı, nice hikmetlere ermelidir.

Yağmuru okumalı, toprağı okumalı, nehirleri, denizleri okumalı, bitkileri, hayvanları okumalı, nice hikmetlere ermelidir.

Zümer Sûresi: 21: "Allah gökten yağmuru nasıl indirir görmez misin? Sonra onu toprağın içine girmesini sağlar. Yeryüzünün

içinden onu kaynaklar halinde çıkarır akıtır. Onunla çeşit çeşit renklerde bitkiler verir. Sonra onu görürsün sararmış solmuş, dağılıp gitmiş. Muhakkak ki işte bunların içinde, aklını hakk üzere işleyenler için dersler vardır.”

İşte her alanda insan gerekli dersi çıkarmalıdır.

İnsan, her şeyden gerekli dersi çıkarsın diye yaratılmıştır.

Ders insanı olgunlaştırır, olaylar karşısında ne yapıp ne yapmaması gerektiğini öğretir.

Benzer olayın bir dahaki seferde başına geldiğinde nasıl davranacağını öğretir.

Dersini al, dersini al, dersini al.

YARDIMLAŞ

Bir bak çevrene, her şey yaşaman için sana yardım ediyor.

Aldığın nefesi bir düşün!

Hava, senin nefes alman için sana yardım ediyor.

Ağaçlar sana oksijen sunuyor.

Ağaçlar sana meyve sunuyor, bitkiler senin için gıda sunuyor.

Su, senin bedeninin dörtte üçünü oluşturuyor.

Su, senin yaşaman için sana akıyor.

Gökten yağan yağmur, toprak için rahmet oluyor, toprak sana çeşit çeşit gıda sunuyor.

Güneşe bak, ışığıyla sana yaşam sunuyor.

Aya bak, yıldızlara bak, hepsi bedenin için ne etkiler sunuyor.

Yaşadığın Dünyayı düşün, seni besliyor, büyütüyor, sana analık yapıyor, sana babalık yapıyor.

Hayvanları düşün, sana nice hizmetler ediyorlar.

Çiçekleri düşün, renk renk çiçekleriyle sana nice güzellikler, ilaçlar, sunuyor.

Arıyı düşün, çiçek çiçek dolaşarak meyvenin oluşumunda, bal yapmasında sana nice yardım ediyor.

Başını kaldır şöyle doğaya bir bak, her şey sana yardım ediyor.

Şimdi düşün, hava, toprak, su, ateş sana yardım ediyorken...

Doğa, sana yardım ediyorken...

Güneş, Ay, yıldızlar sana yardım ediyorken...

Sen çevren için, insanlar için ne yapıyorsun?

İnsanlara iyilikler için mi yardım ediyorsun, kötülükler için mi yardım ediyorsun?

Allah bizleri, birbirimize yardım edelim diye halk etti.

“Asla kötülükler için yardımlaşmayın” diye bildirdi.

“Yardımanız iyilikler için olmalı” diye bildirdi.

Mâide Sûresi 2: “İyilikler üzere yardımlaşın, asla kötülükler üzere yardımlaşmayın”

Şimdi düşünelim!

Birbirimize yardım ediyor muyuz?

Ediyorsak, iyilik için mi, kötülük için mi?

Bir dedikoduya ortak olmak, nasıl bir yardımdır?

Biri hakkında gıybet etmek, çevremizde olan insanlara nasıl bir yardımdır?

Gıybet, dedikodu, kötülüğün yayılmasına yardımcı olmaktır.

Bir kimsenin inancını aşağılamak, onu hor görmek, onu kâfir ilan etmek, fitneliğin yayılmasına yardım etmektir.

Kur’ân; “fitnelik öldürmekten daha tehlikelidir” diye bildiriyor. Bakara Sûresi 191

Toplumda kargaşalık, kaos çıkarmak fitnelik değil midir?

Dedikodu, gıybet, hasetlik, fesatlık, fitnelik değil midir?

Birinin, birine kötülük yapması için yardım etmek zalimlik değil midir?

Yardım, iyiliklere kapı açmalıdır.

Gönlü temiz olanlar, iman sahibi olanlar, iyilikler üzere yardımlaşırlar.

Kötülükler üzere yardımlaşanlar, iman sahibi değildirler, onlar sadece kendi çıkarları için yaşarlar.

Hazreti Muhammed; “komşun aç iken tok yatma, birbirinize yardım edin” diyerek, yardımın önemini bildirmiştir.

İhtiyacı, sıkıntısı, karamsarlığı, umutsuzluğu olan bir insana, hiçbir şey beklemeden yardım etmek, Allah'ın rızasına uymaktır.

Kim bir kimseye yardım ederse, elbette Allah da ona yardım eder.

Hacc Sûresi 40: "Elbette Allah, bir kimseye yardım edene, yardım eder."

Yardım etmek, insan olmaktır.

"Nas" makamına erenler, insan olurlar.

İnsan olanlar "Nasr" makamına ererler.

Nasr makamına erenler, yardım etmenin ulvîyetine ererler.

İnsan niçin yaratıldığını bilmelidir.

İnsanlar birbirine yardım etmeli, birbirlerinin sıkıntılarını çözmelidir.

İnsan olarak yaratılmanın hikmeti budur.

Sıkıntılar içinde olan insanlar her zaman vardır.

Karnı aç olanlar, işsiz olanlar, umutsuz olanlar her zaman olacaktır.

Hasta olanlar, çaresiz kalanlar, umutsuzluğa, karamsarlığa düşenler her zaman olacaktır.

Gelin, birbirimize umut olalım.

Gelin, birbirimize iyilikler üzere yardım edelim.

Gelin, çevremizde ihtiyaç sahiplerine yardım edelim.

Bilelim ki yardım edersek yardım buluruz.

Kimseye, fakir, muhtaç, kimsesiz, diye bakmadan yardım edelim.

Kimseye hor bakmadan, onları utandırmadan yardım edelim.

Hepimiz çaresizliğe düşeriz, o anda o çaresizlikten kurtulmak isteriz.

Çaresize yardım etmek, ona elini uzatmak, ona moral olmak, Allah'ın rızası üzere hareket etmektir.

Hazreti Muhammed; “bir tebessüm bile ibadettir, yardımdır” diye bildirmiş.

Ve şunu asla unutmayalım, gönlünde Allah sevgisi, şuuru olan insan zengin insandır.

Gönlünde Allah sevgisi, şuuru olmayan insan, paralar içinde olsa da, fakir insandır.

Asıl yardım, Allah’ın ne olduğunu hissettirebilmek, O’na şahit ettirebilmektir.

Gelin, birbirimize yardımcı olalım.

Çaresize çare olalım.

Umutsuza umut olalım.

Karanlıkta olana güneş olalım.

İhtiyacı olana koşalım, onu rencide etmeden yardım edelim
Allah sevgisini hissettirelim, birbirimizi güçlü kılalım.

Birbirimizi tanıyalım ve yardım edelim.

Hucurât Sûresi 12: “Ey iman edenler! Zanlardan çok kaçının. Muhakkak ki zanların bazıları, sizleri fenalara sürükleyip günahkâr yapabilir. Bazınız bazınızın arkasından çekiştirmesin, dedikodusunu yapmasın, gizli yönlerini, hatalarını araştırmasın. Sizlerden biriniz ölü kardeşinizin etini yemek ister mi? İşte tiksindiniz. Fenalardan sakının, Allah’a ortak koşmayın. Muhakkak ki Allah, hatalarını anlayıp pişman olanların tövbelerini kabul edendir, varlığı özünden varedendir.”

Hucurât Sûresi 13: “Ey insanlar! Biz sizi, bir erkek ve bir kadından yarattık ve halklar halinde, kabileler halinde çoğalttık, birbirinizi tanımanız ve yardım etmeniz için.”

ASİ ZORBA OLMA

Meryem Sûresi 14: “Ve lem yekun cebbâren asiyyâ.”

Meâli: “Asi ve zorba olma.”

Kâf Sûresi 45: “Ve mâ ente aleyhim bi cebbârin.”

Meâli: “Sen kimseye karşı zorbalık içinde olma.”

Zorba olma kardeşim.

Hiç kimseye karşı asi olma kardeşim.

Hiç kimseye ve çevrene zorbalık yapma.

Kimseye dilinle, elinle, davranışlarında, bakışlarınla, zorbalık yapma.

Bir söze karşı, bir davranışa karşı, birinin inancına karşı asilik yapma.

İnsanların inançlarında ibadetlerinde onları yargılama.

Her insan Allah’a kendi gönlünce yönelir.

Her insan anne babasından öğrendiği şekliyle ibadet eder.

Hiç kimse hiç kimsenin ibadetini, inancını yargılama hakkına sahip değildir.

Kendi ibadetini makbul görüp, başkasının ibadetini geçersiz sayma.

Kimsenin inancına karşı zorbalık yapma.

Birinin bir sözü, bir yorumu sana uymadı diye hemen ona saldıрма, zorbalık yapma.

Herkesi dinle anlamaya çalış, sözlerini düşün, analiz et, bak bakalım sözler ve yorumlar zalimliğe yol açıyor mu?

Mesleki alanda, aile alanında asla zorbalık yapma.

Anne babana karşı zorbalık yapma.
Evlatlarına karşı korku verme, zorbalık yapma.
Eşine karşı saygılı ol, asla onun gönlüne zorbalık hissi dü-
şürme.
Arkadaşlarına karşı zorbalık yapma.
Asla asi ve zorba olma.
Asla kendi bildiğinde inat etme.
İlle de benim bildiğim doğru deyip, zorba durumuna düşme.
Kimseyle alay etme, kimseyi küçük görme.
Kimseye karşı incitici söz etme.
Kimsenin kâlbini kırma.
Kimseyi dışlama, toplumda kötüleme.
Herkesin bildiği kendinedir.
Herkes kendi bildiğiyle mutlu olur.
Kendi bildiğinin inadında duranlar, başkalarının bilgilerini
hor görenler, bir zorbalık içindedirler.
Herkesin bilgisine saygı duy, hürmet göster, onları dinle,
onları anlamaya çalış.
İnsanları yargılayıcı bir şekilde dinleme.
Birini dinlerken, mimikleriyle onları bilmiyor görme.
Kendini çokbilmiş durumunda gösterip, zorba durumuna
düşme.
Dini anlatırken zorbalık yapma, kimsenin gönlüne korku-
lar, tedirginlikler koyma.
İbrâhîm Sûresi 15: “Ve hâbe kullu cebbârin anîd.”
Meâli: “Zorbalıklarda olan herkes kendi bildiklerinde inat
ettiler, kaybedenlerden oldular.”
Hiçbir kimseye karşı, hiçbir alanda asla zorbalık içinde olma.
İnsanları korkutarak, insanları karamsarlığa sürükleyerek
zorbalık içinde olma.

İnsanlara iftira atarak, yalanlar söyleyerek zorba olma.
İnsanların yolunu kesme, kimsenin duygusuyla oynama.
Kimsenin asla hakkını yeme.
Hak yiyen ateş yiyendir, bunu asla unutma.
Kendini yüce görüp, Allah'a karşı isyan içine düşme.
Vücûdunu kendine nispet edip, Allah'a asi olma.
Varlığın sûret boyutunda kalıp, ayrımcılık içine düşme.
Kesrette vahdete er, Tevhîd şuuruyla yaşa.
Düşüncelerin ilim ve edep üzere olsun.
Asla kötülük düşünme, kimseye zarar verme.
Bil ki asi olmak ve zorba olmak, gönlü karanlıklar içinde olanlar içindir.
Bil ki asi ve zorba olmak, huzursuzluktur.
Asi ve zorba olanlar, asla Allah'ın sevgisine eremezler, asla ilâhi huzuru hissedemezler.
Asi ve zorba olanlar yaşamlarını heba edenlerdir.
Onlar paniktir, kavgacıdır, iddiacıdır, geçimsizdirler.
Onlar insanlarla alay ederler.
İnsanların eksiklerini, hatalarını ararlar, kendilerini hatasız görürler.
Orada burada insanları kötüleyerek konuşurlar.
Gönüller yapmazlar, gönüller yıkarlar.
Umut vermezler, karamsarlıklar verirler.
Dillerinde hep dedikodu, çekiştirme vardır.
Onların gönüllerinde sevgi, saygı, şefkat, tevâzu yoktur.
Onların yüzleri asıktır, gözleri kısıktır, dudakları büzüktür, dişleri sıkıktır.
Onların gönülleri merhametten uzaktır.
Onlar kendi ateşlerinde kendilerini yakarlar.

Onun için Kur'ân bizlerin böyle duruma düşmemesi için, birçok âyette "Asi ve zorba olma" diyerek uyarmıştır.

Gel kardeşim! Ne Allah'a karşı ne kullara karşı asi olmayalım.

Gel kardeşim! Hiçbir kula karşı zorbalık içinde olmayalım, kimseye korku salmayalım, kimsenin gönlünü kırmayalım, kul hakkına girmeyelim.

Bil ki kul hakkına girenin iki yakası bir araya gelmez, gönlü asla huzur bulmaz.

Kur'ân'da sunulan her bir öğüt, insanın huzur bulması içindir.

Kur'ân'ın her bir öğüdüne önem ver, önemse, can kulağıyla dinle ve uy.

Gel kardeşim! Asi ve zorba olmak nedir bir düşünelim.

Kimseye karşı asi olmayalım, zorbalık yapmayalım.

Gönül kırmayalım, kul hakkına girmeyelim.

Kimse hakkında yalan söylemeyelim, iftira atmayalım.

Yapıcı olalım, yıkıcı olmayalım.

Umut verelim, umutsuzluk karamsarlık ekmeyelim.

Sevindirelim, korkular vermeyelim.

Hepimizin vücûdunun sahibinin Allah olduğunu asla unutmayalım.

Allah'ın hepimize şah damarından yakın olduğunu unutmayalım.

ÖFKENİ-KİNİNİ BASTIR

Öfkeni, kinini bastır.

Ateştir, o cehennem ateşi.

Ateştir o, bedenleri yakıp bitiren ateş.

Ateştir o, gönülleri yakan, kâlbleri kıran.

Mutluluğu, huzuru bitiren bir ateş.

Gel kardeşim, öfkeni bastır, yut, seni esir almasına izin verme.

Öfkeni, kinini, nefretini bastırmayı ancak ve ancak vücûdun sahibine teslim olarak başarabilirsin.

Kendini Allah'a infak ederek başarabilirsin.

Öfkeni yut kardeşim.

Nefretini bastır kardeşim.

İçinde zulme kapı açacak o duyguya izin verme.

Affet geç kardeşim.

Arana mesafe koy.

Aklını nefretle, öfkeyle meşgul etme.

Aklını, gönlünü, seni yaratan Allah'la meşgul et.

O'nu anlamaya çalış, O'na tevekkül et.

Sahibi olan bedenini O'na infak et.

Âyette ne güzel belirtilmiş.

Âl-i İmrân Sûresi 134: "Vel kâzımînel gayza-Öfkeni-kinini bastır."

Âl-i İmrân Sûresi 134: "Ellezîne yunfikûne fis serrâi ved darrâi vel kâzımînel gayza vel âfine anin nâs vallâhu yuhibbul muhsinîn."

Meâli 134: “Vücûdunu Allah’a infak eden o kimseler; sıkıntılı ya da rahat zamanlarında başlarına gelen olaylar karşısında oluşan, kinlerini- öfkelerini bastırırlar ve affeden insanlardan olurlar. Tüm özüyle hakikatlere bağlı olanlarda Allah sevgisi vardır.”

Âyette belirtildiği gibi, tüm özüyle Allah’a bağlı olanlar Allah sevgisine erişmişlerdir.

İşte onlar her ne halde olursa olsun, oluşacak olan öfkelelerini, kinlerini, bastırırlar.

Allah sevgisi, öfkenin bastırılmasına yardımcı olur.

Öfke, kin ve nefret duygusu insanın içinde, insanı esir alan bir duygudur.

Cehennem ateşi; kin ve nefret, düşünce ve duygularıyla ateşlenir.

Şeytanın doğuş yeri; kin, nefret, düşmanlık gibi duygulardır.

Şeytan diye ayrı bir varlık yoktur.

Şeytan, kin, nefret, düşmanlık duygularını giyen insandan başkası değildir.

Kibir bu duyguları besleyen bir zehirdir.

Kin ve nefret duygusu, insanın içinde yanan bir ateştir.

Kin ve nefret, düşmanlık duygularını getirir.

İçinde kin ve nefret olan kişi:

Allah idrakinden uzaktır.

Allah’ı anlamaktan uzaktır.

Onun inancı sadece kuru bir inançtan başka bir şey değildir.

İnsan olmaktan uzaktır.

İçinde kin ve nefret duygusu olan kişide, Allah sevgisi yoktur.

Kin ve nefret, duygusu nereden gelir?

Çocuk doğduğunda, asla içinde kin ve nefret duygusu ve düşüncesi yoktur.

Aile ve toplum, çocuğun aklına, başka birine karşı ya da başka topluluklara karşı, ayrımcılık, öteleyici, hor görücü, yargılayıcı bilgiler ekerek, kin ve nefret duygularının oluşmasına yol açar.

Bilhassa bu inanç alanında çok görülür.

Kişi, inanç bakımından, kendi gibi inanmayan kişileri, toplulukları, cehennemlik görecektedir, onları ateşte yakacak kadar, içinde öfke ve kin taşır.

Kin ve nefret duyguları ve bu duyguların söyleme dökülmesi; insanları inanç boyutunda, ırk boyutunda, millet boyutunda ayrımcılığa sürükler.

Bu ayrımcılık, insanları ya da toplulukları, aşağılamaya, hor bakmaya, düşmanca davranmaya kapılar açar.

Bu ayrımcılık en çok inanç ve millet alanında kendini gösterir.

İnanç alanındaki ayrımcılık, kendi gibi inanmayan kimseleri, kafir görmeye, zındık görmeye, cehennemlik görmeye yol açar.

Millet alanındaki ayrımcılık ise, maalesef, başka milletleri aşağılamaya, kötülemeye yol açar.

İkinci dünya savaşında, başka inançtan ve başka bir millettendir diye, 6 milyon Musevi, çoluk çocuk demeden gazlı odalarda yakıldı.

Küçücük çocuklar canlı canlı yakıldılar.

İnsan yazarken bile tüyleri diken diken oluyor.

Bu nasıl bir öfkedir, nefrettir, kindir.

İşte, kin ve nefret duygusu, dünyanın başına bela olan duygu ve düşüncelerdir.

Ne acı ki bu kin ve nefretin temeli, inanç ayrımcılığından geliyor.

Aslında, Kur'ân incelendiğinde anlaşılıyor ki, içlerinde kin ve nefret taşıyan kimseler:

Allah idrakinden uzaktırlar.

Allah sevgisinden uzaktırlar.

Şefkatten, merhametten uzaktırlar.

Sevgiden saygıdan uzaktırlar.

Düşünceden tefekkürden uzaktırlar.

Tevhîd şuurundan uzaktırlar.

Şimdi bu konu ile ilgili, Kur'ân âyetlerini inceleyelim:

Mâide Sûresi 8: "Kin, nefret gibi sizi baştan çıkaracak hâlleri yok edin."

Mâide Sûresi 64: "Onlar Bizi anlayamadıklarından dolayı, son vakitlerine kadar düşmanlık ve nefret içindeki o hallerinde kalırlar. Allah'ın içlerinizdeki söndürün dediği o savaşın ateşini her zaman yakarlar ve onlar yeryüzünde ikilik, bozgunculuk çıkaran halleriyle dolanırlar. İkilik, bozgunculuk çıkaranlarda Allah sevgisi yoktur."

Mâide Sûresi 91: "Adâvete vel bagdâe fl hamri vel meysiri ve yasuddekum an zikrillâhi ve anis salâh fe hel entum muntehûn"

Meâli: "Düşmanlık ve nefret, sizi Allah'ı anlamaktan ve anlatmaktan ve her an O'na bağlı olma şuurundan uzak tutar. Artık siz o hallerden kaçınmaz mısınız?"

Mâide Sûresinde görüldüğü gibi:

Kin ve nefret, insanı baştan çıkaran duygu ve düşüncelerdir.

İkilik, bozgunculuk çıkaran duygu ve düşüncelerdir.

İnsanın içinde devamlı yanan, cehennem ateşidir.

Savaşın kıvılcımıdır.

Allah'ı anlamaktan uzaklaştıran duygu ve düşüncelerdir.

Salât boyutuna iletmeyen, duygu ve düşüncedir.

Mâide Sûresi 91. âyette: "Zikrillâhi ve anis salât fe hel entum muntehûn" işaret edilen muhteşem hakikat; içinde kin ve nefret duygusu olanlar, Allah'ın zikrinden ve namaz boyutundan uzaktırlar.

İçlerinden kin ve nefret olanlar namaz kılsalar bile onların namazı boştur, yani onlar "Salât-ı sahun" dadırlar.

Âl-i İmrân Sûresi 118: “Kad bedetil bagdâu min efvâhihim ve mâ tuhfî sudûruhum ekber.”

Meâli: “Nefret, kin hâlinde olanlar ağızlarından çıkan sözlerle belli olurlar ve onlar daha fazlasını içlerinde saklarlar.”

Âyette muhteşem bir şekilde belirtildiği gibi; nefret ve kin duygusu olanların ağızından çıkan sözler, hep ayrımcılık, hep hor görücü, hep öteleyici söylemler içerir.

Nûr Sûresi 33: “Birliğin hakikatine ulaşamayanlar; tüm varlığın Allah’ın olduğunun erdemliliğine ulaşınca kadar bir temizlenme içinde olsunlar. Kendilerindeki gücün sahibini anlamış, ilâhi kelâma tâbi olmuş kimseleri bulsunlar. Bundan sonra onlar hakikatleri bilmek isterlerse, onlara hakikatlerin sözlerini sunun, hayırlar içinde olmasını tavsiye edin ve anladığınız ölçüde Allah’ın değerlerini onlara verin ve sevgisizlik etmeyin. Artık onlar hakikatlere bağlandıkça, yaşamı ve sûretlerin hakikatlerini anlamak istedikleri müddetçe, onları benliğe düşmekten koruyun. Kim bir sevgisizlik içinde olursa, artık muhakkak ki o; nefret, küçük görme gibi hallerinden dolayı gafur olan, rahim olan Allah’ı anlamaktan uzaklaşır.”

Nûr Sûresi 33. âyette muhteşem bir şekilde belirtildiği gibi; kin ve nefret duyguları;

Allah’ı anlamaktan uzaklaştırır.

Küçük görme, hor görmeye kapı açar.

Sevgisizlik içine sürükler.

Saff Sûresi 8-9:

8- “Onların konuştukları yalandır, kendi istedikleri o yalanlar Allah’ın hakikatlerini anlamaya engel olan şeylerdir. Allah hakikatlerini her an apaçık ortaya çıkarır. Eğer hakikatleri görmemezlikten gelenler nefret hallerinde olmasalardı, hakikatleri anarlardı.”

9: “Ki o Resul; hakikatin yolunu göstermek ve bütün din anlayışlarına karşı, dinin hakikatini anlatmak için ortaya çıktı.

Eğer ortak koşanlar nefret hallerinde olmasalardı, din hakikatini anarlardı.”

Bu âyetlerde belirtildiği gibi:

İçlerinde kin ve nefret olanlar, başkalarını dinlemezler bile. Onların düşüncelerine asla önem vermezler.

Kendileri gibi düşünmeyenlere karşı içlerinde gizli nefret ve kin taşırlar.

Onların kendi inançları, hakikatleri anlamaya engeldir.

Kur’ân’ı dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki:

Kin ve nefret insanı esir alan, şeytanlaştıran duygu ve düşüncelerdir.

Kin ve nefret duygusu, aklın işletilmesine engel olur.

Düşünmeye, şahit olmaya engel olur.

Şefkate, merhamete engel olur.

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki, içinde kin ve nefret duygusu olan kişi, kesinlikle Müslüman değildir.

İnsan öncelikle kin ve nefret gibi duygulardan arınmalıdır.

Ve bilmelidir ki, kin ve nefret duygusu, zulmün, zarar vermenin ana kaynağıdır.

Ve bilmelidir ki, kin ve nefret duygusu şeytanlığın ana kaynağıdır.

Ve bilmelidir ki, kin ve nefret duygusu, kişinin Allah ile arasına koyduğu ateşten bir perdedir.

İnsan makamına ulaşmanın önündeki engel, kin ve nefret duygusu ve düşüncesidir.

Gel kardeşim!

Kur’ân’ı duyalım.

Öfkemizi, kinimizi yutalım.

Oluşan her türlü öfkemizi basturalım.

Hiç kimseye zulüm etmeyelim.

Bilelim ki kâlb kırmak bile en büyük zülümdür.
Öfkeli kimseler kâlb kırarlar.
Öfkeleri, kine akan kişiler etraflarına ateş saçarlar.
Allah'a teslimiyet içinde olan kimseler ise öfkelerini yutarlar.
Bedenlerini Allah'a infak edenler, kindar olamazlar.
Onlar Allah sevgisine erişmiş kimselerdir.
Gel kardeşim biz de o sevgiye erişelim.

KENDİNİ ÜSTÜN GÖRME

Kendini hiç kimseden üstün görme.

Kendini hiç kimseden ayrıcalıklı görme.

Yaratılan hiçbir varlığa hor, hakir bakma.

Yaratılan her varlık bedeninde Allah'a ait nitelikler taşır.

Hiçbir varlık diğerinden ne üstündür, ne de düşüktür.

Kendini üstün, ayrıcalıklı gören kibre düşmüştür.

Allah'ın ekberiyetini kendine nispet etmiştir.

İblisi iblis yapan, düştüğü kibri idi.

İblis diye ayrı bir varlık yoktur.

İblis durumuna düşmüş olan, insanın kendisidir.

İnsanı iblis yapan, şeytan yapan düştüğü kibri idi.

İnsanı şeytanlaştıran, kendini daha hayırlı sanması idi.

İblis hep şöyle söyledi:

“Ben ondan hayırlıyım.”

“Ben ondan üstünüm.”

“Ben ondan yüceyim.”

Benim inancım, benim ibadetim, benim ibadethanem onlardan daha üstün diyen kibre düşmüştür.

İnsan yaratılan diğer varlıklardan daha üstündür, daha yücedir diyen gaflete düşmüştür.

Evet, iblis hep böyle zannetti, böyle düşündü, böyle söyledi.

İblisi iblis yapan şey kendini üstün görmesiydi.

İblis “Ben ondan hayırlıyım” dedi.

“Halakte hu min tîn- O bir toprak” dedi.

Bu âyeti çok iyi tefekkür etmeliyiz.

Her kim, kendini yaratılan herhangi bir varlıktan ya da bir insandan daha hayırlı görüyorsa, o kişi büyük bir kibrin içine düşmüştür.

Kendini diğer bir kimseden daha hayırlı görmek, daha değerli görmek, daha yüce görmek kibirdir.

Kibir kişiyi şeytanlaştırır.

Kibir kişiyi Hakk şuurundan uzaklaştırır.

Varlığın toprak boyutunda kalan iblisleşir.

İblis olan Hakk şuurundan uzaklaşır ve şeytanlaşır.

Şeytanlaşan kişi zalimleşir, kendine ve çevresine zulüm eder.

Kur'ân'da hem iblis hem şeytan kelimeleri vardır.

Toplumda iblis ve şeytan aynı olarak kabul edilir.

Şeytanın geldiği yer iblis boyutudur.

İblis, libas boyutunda kalan, özü göremeyen demektir.

Libas, dış elbise demektir.

Varlığın dış elbisesi topraktır.

Her kim toprak gördü, toprağın özünü göremedi, o iblis durumuna düştü.

İblis durumuna düşen varlığın eşya boyutunda kalır ve git gide şeytanlaşır.

Şeytan "şa-ta-na" kelimesinden gelir.

Şa-ta-na yani şeytan; uzaklaşan yani Hakk'tan uzak olan demektir.

Şeytanlaşan kişi, hep kibir içindedir, kendini üstün görür, kendi otoritesi için her şeyi yapar.

İblisin oğlu şeytandır diyebiliriz.

İblislik hâli şeytanlığı doğurur.

Kur'ân'da belirtildiği gibi, Âdem'e secde etmeyen iblistir.

Âdem'den maksat, üflenen rûh boyutudur.

Kişi, varlığın sûretinde kalır, varlığın özünü yani Hakk boyutunu göremezse, iblis durumuna düşer.

İblis, varlığın toprak boyutunda kaldı, üflenen rûh hakikatine eremedi.

Her kim, kendini yaratılan herhangi bir varlıktan hayırlı gördü, kibirlendi, işte o iblis durumuna düştü.

Bakara Sûresi 34: “İllâ iblîs ebâ vestekbere ve kâne minel kâfirîn.”

Meâli: “Kibirlenen iblistir ve onun kibri onu kâfir eder.”

Kişi yaratılan her bir varlığın Hakk ile bağına göremezse, çokluk boyutunda kalır, çokluğu tutan tekliği göremez.

İşte iblislik hâline düşen, toprak boyutunda kalır, toprağın hakikatini göremez.

Yaratılan her varlık, Allah'ın kendi özünden süzülüp gelmiştir.

Allah, her varlığı kendi zâtıyla kuşatır.

Varlık Allah'tan, Allah varlıktan ayrı değildir.

Allah her insana şah damarından yakındır. Kâf Sûresi 16

Birimize az yakın, diğerine çok yakın değildir.

Herkes aynı derecede yakındır, hatta yakından daha yakındır.

İnsan, bu şuurla bakmalı, varlığın toprak boyutunda kal-mamalıdır.

Her kim, kendini yaratılan bir varlıktan hayırlı görüyorsa, büyük bir kibrin içine düşmüştür.

İblis “Ene hayrun minhu-ben ondan hayırlıyım” dedi.

Onun kendini hayırlı görmesi, onu kibre düşürdü, onun kibri onu şeytanlaştırdı.

Her kim kendini yaratılan herhangi bir varlıktan; hayırlı, üstün, daha değerli görüyorsa, o iblistir, o şeytanlaşır.

Kibir, tenezzülü unutturur, tevâzuyu unutturur.

Tenezzül, inzal kelimesinden gelir.

İnzal, inmek demektir.

Menzil de aynı kökten gelir.

Menzile inmek, tenezzüldür.

Menzil, inilen yer demektir.

Menzil, yeryüzüdür, varlık boyutudur.

Tenezzül; varlığın seviyesine inmek, kendini yaratılan varlıktan ayrı görmemek, kendini yüce görmemek demektir.

Tenezzül sahibi yaratılan her varlığa, Allah'ın kulu olarak bakar ve kendini asla yaratılan herhangi bir varlıktan üstün görmez.

Tevâzu, paralel, aynılık, eşitlik, demektir.

Yani, kendini yaratılan diğer varlıkla aynı görmek demektir.

Mütevâzi kişi, tenezzül sahibidir.

Tenezzül sahibi, baktığı her varlığa, kendisi gibi Allah tarafından yaratılan bir varlık olarak bakar.

Tenezzül sahibi, asla kendini yaratılan bir varlıktan daha hayırlı, daha değerli görmez.

Kur'ân'da belirtildiği gibi, yaratılan her varlık Allah'ın yarattığı bir topluluktur.

Tenezzül sahibi her varlığa Hakk nazarıyla bakar.

“Yeryüzünde hiçbir varlık olmasın ki ve gökyüzünde kanatları ile uçan bir kuş yoktur ki, sizin gibi bir topluluk olmasın.”
En'âm Sûresi 38

“Muhakkak ki siz de o varlıktaki topluluklar gibi bir topluluksunuz.” Mü'minun Sûresi 52

İşte her insan, varlığın hakikatini görebilmeli ve varlığı Hakk'tan ayrı görmemelidir.

Her kim varlığın hakikatini göremezse, varlığın sûret boyutunda kalırsa, kendini varlıktan ayrı görür ve iblisleşir.

Bir karınca, bir böcek, bir kuş, bir çiçek, bir ağaç, bir taş, bir damla su, hepsi bizler gibi yaratılmış bir varlıktır ve asla bizden aşağı ya da üstün değildir.

İnsan olan kendini üstün görmez.

İnsan olan hiçbir varlığa hor bakmaz.

İnsan olan kendini daha değerli görerek kibre düşmez.

İnsan olan hiç kimseye zerre kadar zulüm etmez.

İnsan olan iyilik için, yardım için koşar.

İnsan olan karamsarlık ekmez, ümit eker.

İnsan olan korkutmaz, sevindirir.

Ama kendini daha hayırlı gören, yüce gören; korkutur, umutsuzluk verir, karamsarlık verir.

İnsan olan Halk'ta Hakk'a nazar edendir.

İnsan olan kesrette vahdeti görendir.

İnsan olan, tenezzül sahibidir, tevâzu sahibidir.

İnsan olan şefkat ehlidir, aşk ehlidir, sevgi ehlidir.

Hepimiz, Allah'ın rahîmiyet boyutundan süzülüp geldik.

Bizi var eden bizi asla bırakmadı, her an vücûdumuzda tecelli etmekte ve vücûdumuzun sahibidir.

Allah, her vücûdun zâtıdır, sahibidir, orada kendini gösterir.

Gel kardeşim! Kendimizi yaratılan diğer varlıktan asla üstün görmeyelim.

Gel kardeşim! Bizleri ve tüm varlığı yaratanın Allah olduğunu hiç unutmayalım.

Gel kardeşim! Hiç kimseye hor bakmayalım, küçümsemeyelim, dışlamayalım.

BÖLÜNME

Bölünme, ayrışma, senlik benlik kavgasında olma.

Bizden, bizden değil ayrımcılığına düşme.

Birlik hakikatine eriş.

Bizden, bizden değil ayrımcılığına düşen kimse; karşısındaki kişiyi ya da topluluğu küçümser, içinde nefret duyguları oluşur.

Bölünmek, bir toplumun bir devletin çökmesine yol açar.

İkilikte kalma.

Bölünme, ayrışma.

Kur'ân'da bizlere; dini layığıyla anlayan bir bölünme içinde olmaz, diye bildirilir.

Kur'ân'da bizlere; bölünmeyin, Tevhîd üzere, yani birlik üzere olun, diye bildirilir.

Kur'ân'da mezhepçilik, cemaatçilik, tarikatçılık yapmayın diye bildirilir.

Köylerde yaşayanlar genelde cemâat, târîkat bilmezler.

Onlar saf bir inanç içinde, Allah'a inanırlar, ibadetlerini yaparlar ve tarlalarında çalışırlar

Ne zaman ki bir târîkate, cemâate gidilse, bir ayrımcılık, bir üstünlük halleri hissedilmeye başlanır.

Buna örnekler verirsek;

Bizden, bizden değil.

Onların yolu doğru değil, bizim yolumuz hidâyet yolu.

Bizim yolumuz şefâat yolu.

Biz gerçek ibadet ediyoruz, onlarınki doğru değil, onlar şeytana uyuyor.

Şeriatlı, şeriatsız.

Onlar İslam dışı.

Onlar cehennemlik, gibi onlarca kendi gibi olmayanları dışlayan ve kendilerini yüce gören sözlere rastlıyoruz.

Hatta kendi şeyhlerini o kadar yüce görüyorlar ki, adeta Allah yerine koyuyorlar. Allah'ı anmaktan çok şeyhlerini anıyorlar, övüyorlar, Allah'a ait nitelikleri şeyhlerine isnat ediyorlar.

Kur'ân bizlere bölünmenin tehlikelerini, târîkat, cemâtlere ayrılmanın tehlikelerini birçok âyette ortaya koyuyor.

Rûm Sûresi 32: "Minellezîne ferrakû dînehum ve kânû şeyeâ kullu hızbin bimâ ledeyhim ferihûn."

Min ellezîne	: O kimselerden, fırka, bölmek, ayrılık,
ferraku	partileşmek,
Dine hum	: Din, varlığın yaratılış yasaları, onlar,
Ve kanu şeyean	: Tarikat mezhep cemaatlere ayrılmak,
	fırka fırka olmak,
Kullu hızbin	: Bütün hepsi, grup, fırka, bölünmek,
Bima ledeyhim	: Kendinde olan, her zümre kendi
	inançlarıyla,
Ferihûne	: Sevinme, şımarma, azma, avunup
	övündü,

Meâli: "Onlar dini bölen kimselerden oldular ve bütün hepsi târîkatlara, mezheplere, cemâatlere bölündüler. Her zümre kendi inançlarıyla avunup övündü."

Mü'minûn Sûresi 53: "Fe tekattaû emrehum beynehum zûburâ kullu hızbin bimâ ledeyhim ferihûn."

Meâli: "Fakat onlar aralarında hakikatler hakkında bölündüler. Mezheplere, târîkatlara, cemâatlere ayrıldılar. Her zümre kendi inançlarıyla avunup övündü."

Kur'ân'da; Kasas Sûresi 3. âyette, firavunun halkını cemâatlere böldüğü bildirilir.

Tâ-Hâ Sûresi 63. âyette ise kendi târîkatını yani kendi yolunu yüce gördüğü belirtiliyor

Tâ-Hâ Sûresi 63: "Ve yezhebâ bi tarîkatikumul muslâ."

Meâli: "Sizin o üstün olan tarikatınızı yok etmek istiyorlar."

Firavunun etrafındaki kişiler, Mûsâ ve Hârûn'un mücadelesine karşı çıktılar.

Firavunun kurduğu tarikatı yok edeceklerini var saydılar.

Kur'ân'ı dikkatlice incelediğimizde, cemâat, târîkat gibi bölünmelerin firavun zihniyetinde olan kişilerden kaynaklı olduğu anlaşılıyor.

Çünkü halkı bölmek ve onları birbirine düşürmek, kaos çıkarmak isteyenler kendilerine saltanat yapma planları içinde olanlardır.

Aslında târîkat, cemâat kelimeleri, çok özel anlamlar taşır.

Târîkat: Târîk kökünden gelir.

Târîk: Yol, vasıta, tarz, usûl anlamına gelir

Yani hakikate götüren yol anlamındadır.

Kur'ân'da, her varlığın Allah'a giden bir yol olduğu, bir vasıta olduğunu bildirilir.

Enâm Sûresi 4. âyette: "her varlıktan her an sunulan şeyler bir delildir" diye bildirilir ve bizlere her varlığın hakikatleri gösteren bir vasıta olduğu belirtilir.

Cemâat: Cem kökünden gelir.

Birlik, beraberlik, topluluk, halkiyat anlamına gelir.

Tüm kâinatta ki tüm varlık bir cemâattir.

Tüm varlığı birlik içinde tutan da Allah'tır.

İnsan vücûdunda olan sonsuz hücre cemâattir ve tüm hücreleri birlik içinde tutan vücûddur.

Vücûdun sahibi de Allah'tır.

Kâmil kişi bilir ki bu kâinat Allah'ın cemâatidir, birliğidir, halkiyatıdır.

Tüm kâinat câmi, tüm varlık cemâattir.

Tarikat, cemâat kelimeleri anlam doludur.

Tarikatlaşmak, cemâatleşmek, mezhepleşmek ise tehlikelidir.

Kur'ân'da bizlere; târikatlaşmayın, cemâatleşmeyin, diye bildirilir.

Yani, Kur'ân bizlere, bölünmeyin der.

Çünkü bölünmek, bölmek, şeytanlaşmaktır.

Mücadele Sûresi 19: "İstahveze aleyhimuş şeytânü fe ensâhum zikrallâh ulâike hizbuş şeytân elâ inne hizbeşşeytâni humul hâsirûn."

İstahveze aleyhim	: Akıllarını esir aldı, istila, kuşattı, onları,
El şeytan	: Kötü haller, şeytani haller,
Fe ensâ-hum	: Böylece, unuttular, uzaklaştılar,
Zikre Allah	: Anmak, hatırlamak, zikir, Allah
Ulâike hizbu el şeytani	: İşte onlar, hizip, bölük, ayrılık, fırka, şeytan, kötü haller
Elâ inne hizbe el şeytani	: Değil mi, hizip, bölük, ayrılık, fırka, şeytani haller
Hum el hasirune	: Onlar, hüsranda, kayıpta, kaybeden, zarar,

Meâli 1: "Şeytani halleri onların akıllarını esir aldı. Böylece onlar Allah'ı anmaktan uzaklaştılar. İşte şeytani hallerde kalan bölendir, bölen ancak şeytani hallerde kalandır. Onlar kaybedenlerdir."

2: "Şeytani duygular ve düşünceler onların akıllarını esir alır. Böylece onlar Allah'ı anlamaktan, anmaktan uzaklaşırlar.

İşte şeytani duygular ve düşünceler bölendir, bölen ancak şeytani duygular ve düşüncelerde kalandır. İşte o hallerde olanlar kaybedenlerdir.”

Âyette muhteşem bir şekilde bölünmenin tehlikeleri bildirilmiştir.

“Bölen şeytandır, şeytan bölücüdür” diye bildirilmiştir.

Kâinat kitabını okumayı terk eden, yani târîk, cemâat hakikatini başka anlamlara getiren, bölücülük haline getirenlerin aklını şeytana teslim edenlerdir.

Gurur, kibir, benlik, kendini farklı görmek, kötülük yapmak gibi haller, aklımızı hakikatleri düşünmekten uzaklaştırır ve bizleri şeytanlaştırır ve bölünmeye götürür.

Bahâeddin Nakşibend Hazretleri, Nakşilik diye bir yol kurmamıştır.

Nakkaş Allah'tır, bu kâinatta O'nun nakşıdır diye hep hakikatleri anlatmaya gayret etmiştir.

Maalesef bugün İslam dünyasında onlarca farklı nakşi târîkati vardır.

Abdülkâdir Geylânî, Kâdirilik diye bir târîkat kurmamıştır.

Ahmed er Rûfâî, Rûfailik diye bir yol kurmamıştır.

Mevlana, mevlevilik diye bir yol kurmamıştır.

Bu örnekleri çoğaltabiliriz.

O gönül insanları gece-gündüz hakikatleri idrak etmeye çalışmışlar ve hakikati anlamak isteyenlere de yol göstermişlerdir.

Maalesef o kâmil insanlar vefat ettikten sonra, onlar adına yol kurmuşlardır.

Aynı yolda olanlar da birbirlerine girmişler, kendi aralarında onlarca ayrı yola bölünmüşlerdir.

Her biri benim yolum doğru deyip bölünmeye devam etmiştir.

Hazreti Mûsâ'nın Mûsevîlik, Hazreti İsâ'nın İsevîlik, Hazreti Muhammed'in Müslümanlık diye bir Din kurmadığı gibi...

Oysa Hazreti Âdem'den beri İslam vardır.
İslam üzere olana da Müslüman denir
Hiçbir Resûl, Nebî bölünmedi, böldürmedi
Hiçbir kâmil kişi bölünmedi, böldürmedi.
Hepsi Tevhîd şuuru üzere yaşadı.
Onlar kâmil insanlardı.
Bir bedenin hücreleri gibi Allah yolunda kenetlenmişlerdi.
Tek amaçları vardı: Varoluşu ve Var edeni anlatmak.
Her varlığı Hakk'a giden bir târîkat olduğunu anlattılar.
Tüm varlığın birlik içinde cemâat olduğunu anlattılar.
Kâmil insanlar Hakk yolunun öğretmenleridir.
Ve aynı zamanda son nefeslerine kadar Hakk kapısında talebelerdir.

Hakk'ı idrak etmek isteyenlere onlar yol gösterirler.
Ve derler ki; yol da sensin, yolcu da sensin, aradığın tüm cevaplar senin vücûdun kitabında ve her varlıkta yazılıdır.
Oku, tenezzül, edep, samimiyet, teslimiyet içinde.
Oku, hiçbir çıkar beklemeden, bir makam beklemeden.
Bil ki kişinin bir tek makamı vardır.
O da kulluktur.
Kulluk makamına gelen İnsan olur.
İnsan olana, İslam elbisesi giydirilir.
İslam olan yaşantısında Müslüman olarak yaşar.
Hâl ve yaşantısında da bunu her an gösterir.
Evet, Kur'ân birlik üzere olmayı, bölünmemeyi, birbirine yardım etmeyi, birbirini kucaklamayı emreder.
Evet, Kur'ân bölünmeyin, fâsıklık içinde olmayın der.
Çünkü bölünen şeytanın tuzağına düşer.
Gel kardeşim!

Kur'ân'ı cân kulağıyla duyalım.
Bölünmeyelim, böldürmeyelim.
Hepimizi yaratan Allah'ta birleşelim.
Asla hiç kimseye hiçbir topluluğa hor bakmayalım.
Senlik benlik kavgasına düşmeyelim.
Bizden, bizden değil gafletine düşmeyelim.
Tevhîd'i şuura erişelim, o şurudan kopmayalım.

ŞİRK KOŞMA

Lokman Sûresi 13: "Lâ tuşrik-Şirk koşma."

"Lâ tuşrik billâh inneş şirke le zulmun azîm."

Meâli: Allah'a ortak koşma, muhakkak ki şirk büyük zulümdür."

Anne rahmine nasıl düştün?

Hücre hücre, doku doku, organ organ nasıl bedenlendin?

Bedenin nasıl var oldu?

Bedenin nasıl şekillendi?

Gözlerin, kulakların, burnun, dilin, dişlerin, ellerin, ayakların, nice organların, hücrelerin nasıl şekillendi?

Bedeninde her an olan işleyişi yapan sen misin?

Bedeninde ki kudretin sahibi sen misin?

Bedeninde ki sıfatların sahibi sen misin?

Tüm bunları düşün, var eden misin, var edilen misin?

Allah'a ait olan vücûduna benim deme.

Allah'a ait olan sıfatları kendine nispet etme.

Bedenini sen var etmedin.

Bedenini sen şekillendirmedin.

Bir gün gelecek öleceksin.

Bedenin yaşlanıp gidecek.

Ellerinin ayaklarının gücü azalacak, gençlik yıllarındaki o gücün olmayacak.

Gözlerin eskisi gibi göremeyecek, kulakların eskisi gibi duyamayacak.

Var etmediğin, işleyişini senin yapmadığın, sıfatların sahibi olmadığın bir bedene benim demen ne kadar büyük bir gaflettir.

Gel bu gafletten kurtul.

Gel, sana ait olmayan bir bedene, benim deme gafletine düşme.

Düşme ki şirk koşma, yani ortak koşma.

“Ortak koşmak nedir?” Gel düşünelim.

Yoksa bilmeden de olsa müşrik durumuna mı düşüyoruz?

“Allah’a ortak koşmak nedir? Doğru bir anlamda biliyor muyuz?

Ortak koşmak, hem ben varım hem Allah var demektir.

İkilikte kalmaktır, benlik içinde olmaktır.

Allah’a ait olanı kendine ya da bir başkasına nispet etmektir.

Allah’ın ulûhiyetinin yanında “ben de varım” deme gafletidir.

Allah’a ait olan sıfatları kendine nispet etmektir.

Kendini hayat sahibi sanmaktır.

Kendini ilim sahibi, kudret sahibi sanmaktır.

Müşrik, şerik, ortak koşmak demektir.

Müşrik: “Şe-ri-ke, şirk” kökünden gelmektedir.

Şerike ortak olmak demektir.

“Senin de var benim de var” anlamındadır.

“Şirket” de bu kökten gelir. Yani ortaklık.

Yani Müşrik; ortak koşan anlamında kullanılır.

Yani Allah’a ortak çıkarana anlamındadır.

Yani Allah’a ait olan vasıfları ama kendimize ama bir başkasına isnad etmektir.

Yani, Allah’ın yarattığı bir kula ya da kendimize ulûhiyet isnad edilmesidir.

Müşrik, Allah’ı reddeden demek değildir.

Müşrik, Allah’a inanır, onun varlıktaki tecellilerine inanır.

Müşrik ibadetlerini yapar, namazını kılar, orucunu tutar.

Ama müşrik Allah'a ortak koşar.

Allah'ın ulvîyetinin yanında kendine varlık nispet eder, "Allah var bende varım" zannıyla yaşar ve müşrik durumuna düşer.

Kur'ân'da, müşriklerin Allah'a inandıkları birçok yerde belirtilir.

Zümer Sûresi 38: "Ve le in seelthum men halakas semavati vel arda le yekulu Allah."

Meali: "Eğer onlara; gökleri ve yeri kim yarattı? diye sorarsan, elbette Allah derler."

Ankebût Sûresi 63: "Ve le in seelthum men nezzele mines semâi mâen fe ahyâ bihil arda min badi mevtihâ le yekûlunnalâh kulil hamdu lillâh bel ekseruhum lâ yakılûn."

Meâli: "Eğer onlara; gökten yağmuru indiren, böylece topraktan hayat veren, sonra da oradan nutfeler çıkaran kimdir? diye sorsan, elbette Allah derler."

Zuhruf Sûresi 9: "Ve le in seelthum men halakas semâvâti vel arda le yekûlunne halakahunnel azîzul alîm."

Meâli: "Doğrusu onlara; gökleri ve yerleri kim yarattı? diye sorduğunda, elbette varlığın yüce sahibi, ilmin sahibi olan onları yarattı, derler."

Evet, ne kadar ilginç değil mi?

Yalnızca Allah yarattı demiyorlar.

Allah'ı anarken Allah'a ait olan vasıflarla O'nu yüceltiyorlar.

Semavat yani gökler kelimesi geçtiğinde oraya uygun olan "Âziz" kelimesini kullanıyorlar.

Ard yani yeryüzü kelimesi geçtiğinde oraya layık olan "Âlim" kelimesini kullanıyorlar.

Çünkü yeryüzü tüm ilmin sergilendiği yerdir.

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki Mekkeli müşrikler, bizlerden çok daha iyi Allah inancına sahiptiler.

Ve Allah'ı anarken Allah'a ait olan sıfatlarla O'nu anıyorlar, O'nu yüceltiyorlardı.

Bugün hangi inançta olan bunu yapabiliyor ki?

Kur'ân incelendiği zaman görülecektir ki, müşriklik Allah'ı inkâr etmek değildir.

Allah'a ait vasıfları ama kendine ama birine yüklemektir.

Ama kendine ama başka birine Allah'a ait olan yüceliği isnat etmektir.

Kişi, hem Allah'a inanır hem de Allah ile arasına yücelik isnat ettiği birilerini ya da kendini koyarsa müşrik durumuna düşer.

Allah ile arasına koyduğu yücelik verdiklerine "Evliya-Veli" der.

Ve evliyasını şefaât aracı olarak koyar.

Zümer Sûresi 3: "Vellezînettehazû min dûnihî evliyâ mâ nabuduhum illâ li yukarribûnâ ilallâhi zulfâ."

Meâli: "Ondan başka evliya edinenler, biz onlara kulluk etmiyoruz, ancak Allah'a yaklaştırsınlar diye onlara yakın oluyoruz, derler."

Oysa Kur'ân; "Allah'tan başka veli- evliya edinmeyin" der.

En'âm Sûresi 51: "Min dûnihî veliyyun ve lâ şeffun."

Meâli: "O'ndan başka dost ve şefaât eden yoktur."

Câsiye Sûresi 10: "Ve lâ yugnî anhum mâ kesebû şeyen ve lâ mattehazû min dûnillâhi evliyâe ve lehum azâbun azîm."

Meâli: "Allah'tan başkasına evliya diye sarıldıklarından onlara bir fayda yoktur ve onlar büyük sıkıntılara düşerler."

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki Allah'ı bırakıp ölümlü bir kula evliya diye sarılmak da, Allah'a ortak koşmaktır.

Hazreti Muhammed; "kölelik yoktur, hepimiz Allah'ın kulu-yuz, eşitiz" dediğinde, Mekke'li müşriklerin ileri gelenleri ona itiraz ettiler.

Ve dediler ki: "Biz Bilal'le bir miyiz? Allah onu köle olarak yaratmış ama bizleri kendine ait olan "Melik" isminin mazharı

olarak yaratmış. Bak bizler Mekke'nin yöneticileriyiz, ama Bilal köle."

Mekkeli müşrikler, kendilerini seçilmiş görüp, yüce görüp, kibrin içine düştüler.

Kendini yüce görüp, başkasına hor bakmak da müşrikliktir.

Çünkü kendini yüce gören kişi, Allah'ın yüceliğini kendine nispet eder, Allah'ın yüceliğinin her varlıktan tecelli ettiğini görmez.

Yine Kur'ân incelendiği zaman görülecektir ki, müşriklik kişinin kendine yaptığı bir zulümdür.

Lokman Sûresi 13: "Ve iz kâle lukmânu libnihî ve huve yarızuhu yâ buneyye lâ tuşrik billâh inneş şirke le zulmun azîm."

Meâli: "Lokman oğluna öğüt verip, şöyle demişti: Ey oğlum, Allah'ın yanında kendine varlık isnat edip şirk koşma. Doğrusu şirk koşmak elbette kendine yaptığın büyük bir zulümdür."

Müşriklik durumuna düşen kişi, benlik içinde kalır, kendine varlık nispet eder, kendi bedeninin sahibi olan Allah'a teslimiyet içinde olamaz.

Müşriklik kişiyi:

Allah'a teslimiyetten uzaklaştırır, kibir içine düşürür.

Kesrette bırakır, vahdete eriştirmez.

Varlığın suret boyutunda bırakır, sîretine erdirmez.

"Sen sensin, ben benim" gafletinde yaşatır.

Her varlığı tutan kudreti görmekten uzaklaştırır.

Kesret boyutunda kalır, kesreti tutan ilâhi kudreti görmekten uzaklaştırır.

Bir ağaçta yüzlerce, binlerce yaprak vardır, ama tüm yapraklar dallar bir gövdeye bağlıdır.

İşte yüzlerce, binlerce varlık olsa da hepsi Allah'a bağlıdır.

Varlığı ayrı ayrı görmek, onları tutan ilâhi kudreti göremek kişiyi müşriklik durumuna düşürür.

Müşriklik durumuna düşen kişi:

Allah hakikatine erememiştir.

Mü'minlik makamına gelememiştir.

Kendine şah damarından yakın olan Allah'a şahit olamamıştır.

Varlığı ayrı Allah'ı ayrı zanneder.

Kendini ayrı, Allah'ı ayrı zanneder.

Allah'a ait olan nitelikleri kendine nispet eder.

Kendini mal mülk sahibi görür, mülkün sahibinin Allah olduğunu göremez.

Kendini hayat sahibi görür, kendinde hayy olan diri olan Allah'ı göremez.

Kendini güçlü görür, kendindeki ve tüm hücrelerindeki gücün sahibinin Allah olduğunu göremez.

Kendini irade sahibi görür, varlığı var etmede ve şekillendirmede irade sahibinin Allah olduğunu göremez.

İnsan "müşriklik nedir?" iyi bilmelidir.

İnsan kendini bilmeli, var oluşunu düşünmelidir.

Var oluşunu düşünerek, var ediciye şahit olmalıdır.

Kendi bedeninde; fâil olanı yani işleyeni, mevsûf olan yani sıfatların sahibini, mevcûd olan yani bedenini tutan Zâtı anlamalı ve ona teslimiyet içinde olmalıdır.

Gel kardeşim!

Şirk koşma.

Müşrik durumuna düşme.

Allah senden ayrı değildir, Allah'ı ayrı kendini ayrı sanma.

Nasıl ki tüm hücrelerin bedeninden ayrı değilse, sen de Allah'tan ayrı değilsin.

Kâlbini attıran gücü düşün.

Kanımı dolaştıran gücü düşün.

Gözlerinden gördüren gücü düşün.

Tüm bedeninin işleyişini düşün.

Seni sen mi var ettin şekillendirdin, yoksa ilâhi bir kudret mi var edip şekillendirdi?

Gel, hep bunları düşün.

Gel, yaratıcına şahit ol.

Gel, senin ve her şeyin sahibi olan Allah'a ortak koşma.

TECESSÜS ETME GIYBET ETME

Gönlünü kirlletme.

Aklını kirlletme.

Beynine, bedenine ihanet etme.

Tecessüs etme.

Gıybet etme.

Kendini şeytana teslim etme.

Kimsenin özelini, hatasını araştırma.

Kimse hakkında aşığılayıcı, hor görücü, kötüleyici konuşma.

Gizli kibrin içine düşme, gizli zalim olma.

Gönlünü, aklını kirlletme, kendini şeytana esir etme.

Kur'ân'dan sunulan öğütleri can kulağıyla duy.

Çünkü Kur'ân senin iyi insan olmanı istiyor.

Çevrende kimseye kötülük etmemeni, kimsenin dedikodusunu etmemeni, kimsenin özelini eksiğini araştırmamanı, kimsenin gıybetini etmemeni tavsiye ediyor.

Duy, Kur'ân'ı duy, can kulağıyla duy.

İnsan olmanın, huzur bulmanın, hakikate ermenin kapısını aç.

Hucurât Sûresi 12: "Lâ tecessesû ve lâ yagteb ba'dukum ba'dâ."

Meâli: Birbirinizin gizli yönlerini, özelini araştırmayın, gıybet etmeyin."

Tecessüs etmek:

Cess kelime kökünden gelir.

Başkalarının sırlarını, gizli yönlerini araştırmak...

Başkalarının hatalarını, eksiklerini, özelini gizlice araştırmak...

Başkalarının kusurlarını, gafletini kötü niyetle araştırmak ve onları hor görmek...

Kendisini ilgilendirmeyen şeyleri kötü niyetli olarak öğrenmeye çalışmak...

Ve başkalarının kusurlarını orada burada anlatmak için öğrenmeye çalışmak...

Böyle kişilere "Mütecessis" denilir.

Casus kelimesi de buradan gelir.

Gıybet etmek:

Tecessüs ederek, yani insanların hatalarını, özelini araştırarak öğrendiği bilgileri, kişileri aşağılamak, hor görmek için kullanmak demektir.

Gıybet eden, kendine göre eklemeler yapar, abartılar yapar, kişileri aşağılamak toplumda küçük düşürmek için dedikodu yapar.

Gıybet, gayb kelime kökünden gelir.

Gayb; gizli, görünmeyen, kapalı, kaybolan anlamlarına gelir.

Tecessüs eden kimse, gıybet etmeye düşer.

Gıybet; birilerinin kusurlarını araştırarak, orada burada anlatarak, insanları aşağılamak, onları küçük düşürmeye çalışmak demektir.

Kişinin kusurlarını, özelini araştırmak tecessüs'dür.

Kişinin kusurlarını orada burada anlatarak, kişileri aşağılamaya çalışmak, onları hor hakir görmek, arkasından dedikodu yapıp çekiştirmek gıybettir.

Gıybet Kur'ân'da, ölü kardeşinin etini yemeye benzetilmiştir.

Yani gıybet, çok kötü, iğrenç, kerih olarak gösterilmiştir.

Gıybet eden kimse, kişiliğini, kimliğini, insan olma özelliğini kaybetmiş kimsedir.

Gıybet eden kimse, Allah'a şahit olmayı, ilim üzere gitmeyi, edep üzere olmayı kaybetmiş kimsedir.

Gıybet eden kimse, hep başkaları hakkında onları aşağılamak için, küçük düşürmek için konuşur, yani dedikodu yapar.

Böyle kimseler, kendilerine bir amaç, maksat edinmemiş kimselerdir.

Böyle kimseler başkalarını kötüleyerek, kendilerini üstün görmeye çalışan, gizli kibir içinde olan kimselerdir.

Ey kardeşim!

Kimsenin eksliğini, hatasını, özelini araştırma, tecessüs durumuna düşme.

Kimsenin kusurunu ortaya koymak için casusluk yapma.

İnsanoğlu beşerdir şaşar, kimsenin şaşmasını alaya alma, kendi şaşmana bak ve onu düzeltmeye çalış.

Kimse hakkında gıybet etme.

Kimsenin ardından konuşma, kimseyi aşağılama, kimseyi hor görme, gıybeteye düşme.

Her varlığın sahibini gör, sahibinin o varlığı kuşattığını gör.

Bil ki gıybet gönlünü kirletir, Hakk yolunu kapatır.

Bil ki gıybet, seni kibirli yapar, zalim yapar.

Bil ki gıybet, seni senden uzaklaştırır, seni şeytanlaştırır.

Bil ki tecessüs ve gıybet, ölü kardeşinin etini yemek gibidir.

Bil ki gıybet eden kimse, yani birilerini dedikodu yaparak aşağılayan, hor gören kimse asla içsel huzura erişemez.

Ey kardeşim!

Sana gıybet etseler de, sen etme.

Sana hor baksalar da sen sakın bakma.

Senin hakkında dedikodu etseler de, sen onlar hakkında etme, sen onları Allah'a havale et geç.

Seni aşağılasalar da sen etme, sakın gıybeteye düşme.

Senin özelini, eksliğini gediğini araştırsalar da sen hiç kimsenin eksliğini görme.

Sana zulüm etseler de sen hiç kimseye etme.

Ey kardeşim!

Sen sen ol, Hakk'ı anlamak için gayret et.

Sen sen ol, kendini bilmek için gayret et.

Aklını sakın olumsuz şeylerle meşgul etme.

Dilini başkası hakkında konuşmak için meşgul etme.

Allah o beyni sana, varlığa baksın incelesin, yaratılışı dü-
şünsün, yaratıcıya şahit olsun diye bahşetti.

Allah o beyni sana, ilim üzere olsun, hurafelerle uğraşma-
sın, edepten ayrılmasın diye bahşetti.

Kardeşim sakın beynine ihanet etme

Beynini ve tüm bedenini kavgalar, öfkeler, gıybet etmelerle
sakın meşgul etme.

Ey kardeşim!

Sakın teccüss etme.

Sakın gıybet etme.

İnsan beşerdir şaşar, kimsenin şaşmasıyla alay etme.

Gönlünü kirletme, aklını kirletme, huzursuzluğa kapı açma.

Beynine ihanet etme, bedenine ihanet etme, içsel buna-
lıma kapı açma.

Kur'ân boşuna bildirmemiş:

“Tecessüs ve gıybet ölü kardeşinin etini yemek gibidir.” Hu-
curât Sûresi 12

“Lâ teccessesû ve lâ yagteb- teccessüs etme, gıybet etme.”

“En yekule lahme ahîhi meytan- teccessüs etmek, gıybet et-
mek, ölü kardeşinin etini yemek gibidir.”

Ey kardeşim!

Gel Kur'ân'ın öğütlerini can kulağıyla duyalım

İnsanların gizli yönlerini, hatalarını araştırmayalım.

Kimsenin gıybetini yapmayalım.

Kimseye hor bakmayalım.

İnsanoğlu şaşar, hata yapar, şaşmasını da düzeltir, hatasını da tamir eder.

Kimsenin ardından çekıştirmeyelim.

İnancına, ibadetine, örtüsüne ya da örtüsüzlüğüne laf etmeyelim.

Gönülleri bilemeyiz.

Zahire göre hüküm vermeyelim.

Gönülleri ancak Allah bilir, Allah'a havale edelim.

BEYNİN ORUÇ TUTSUN

Gel kardeşim beynin orucu ile tanışalım.

Gel beynimize oruç tutturalım.

Tüm azaların orucu ile tanışalım.

Kur'ân'da geçen "savm-sıyam" kelimesi oruç tutmak diye çevrilir.

Kur'ân'da "savm-sıyam"; sakınmaktır, el çekmektir, uzak durmaktır.

Savm; savmaktır, sakınmaktır.

Her türlü bâtil bilgidен, kötülüğe yol açacak duygu ve düşüncelerden, her türlü zalimlikten sakınmaktır.

Oruç sakınmaktır.

Sadece midene değil, cümle azalarına oruç tuttur.

Öncelikle beyninin orucuna eriş.

Çünkü tüm azaların beynine bağlı çalışır.

Beynine bâtil bilgileri almaktan sakın.

Kötülüğe yol açacak her türlü bilgidен sakın.

Zulme yol açacak her türlü duygunun ve düşüncenin oluşmasından sakın.

Beynini tüm bâtil şeylerden temizle.

Beynine şeytani bilgilerin girmesine izin verme.

Beynini, şeytanın ele geçirmesine izin verme.

Şeytanlık, her türlü kötülüğe yol açan bilgi, duygu ve düşüncenin, zalimliğin adıdır.

Mücadele Sûresi 19: “İstahveze aleyhimuş şeytânü fe ensâhum zikrallâh ulâike hizbuş şeytân elâ inne hizbeşşeytâni humul hâsirûn.”

Meâli: “Şeytani duygular ve düşünceler onların akıllarını esir alır. Böylece onlar Allah’ı anlamaktan, anmaktan uzaklaşırlar. İşte şeytani duygular ve düşünceler bölendir, bölen ancak şeytani duygular ve düşüncelerde kalandır. İşte o hallerde olanlar kaybedenlerdir.”

Kur’ân’da ne güzel belirtilmiş!

Şeytani duygu ve düşüncenin akli esir aldığı.

Akıl şeytana teslim olursa, artık o beyin sadece kötülüğe meyleder.

Akıl nasıl şeytana teslim olur?

O da âyette çok güzel belirtilmiş.

Her türlü ikilik, bölücülük, fitnelik, fesatlık, hasetlik, gurur, kibir, hor bakma, kendini yüce görme gibi zulme yol açan duygu ve düşünceler şeytana teslim olmanın adıdır.

İşte insan öncelikle beynin orucuna erişmelidir.

Beynine oruç tutturmalıdır.

Beynini zalimliğe yol açacak her türlü bilgiden sakındırmalıdır.

Ve bilmelidir ki beyin temiz olunca akıl temiz olur, akıl temiz olunca tüm azalar rahmet üzere bakar, iyiliğe akar, sevgi ve saygı içinde koşar.

Beyin şeytana teslim olursa, tüm azalar şeytana hizmet eder.

Ve böylece dil, dedikodu yapar, çekiştirir, kötüler, asılsız şeyleri konuşur.

Göz; sûrette kalır, varlığın iç yüzüne bakmaz, hor bakıcı bakar, çıkarsal bakar, hevasal bakar, zanni bakar.

Kulak; dedikoduyu dinler, ayrımcılığı dinler, kendini yolunu yüce gösterici sözleri dinler, başkasına hor baktırıcı sözleri dinler, kendi çıkarı için olan her şeye kulak verir.

El, ayak; haram yolda koşar, haram şeye tutunur, kötülüğe koşar, kötülöklere tutunur.

İşte beyin oruçlu olursa; göz, kulak, dil, el, ayak, ağız, burun, kâlb ve cümle azalar da oruçlu olur.

Beyin oruçlu olursa:

Göz; hakka nazar eder, eşyanın hakikatine nazar eder, her şeyin iç yüzüne nazar eder, şefkat dolu, sevgi dolu, saygı dolu bakar.

Dil; dedikodu etmez, kimseyi çekiştirmez, kötü sözler etmez, küçük görücü sözler etmez, hakaret etmez, yalan söylemez, boş sözler konuşmaktan sakınır, hep haktan hakikatten, hikmetlerden konuşur, sevgi içinde, saygı içinde konuşur.

El, ayak; harama koşmaz, kötülüğe koşmaz, bâtıla tutunmaz, ilme tutunur, ilim üzere koşar, rahmet üzere koşar, iyilik için koşturur, Hakk ve hakikat için koşturur.

Ağız; haram şeyler yemez, helal olanları alır, zararlı olan şeyleri bilir, faydalı olanları alır.

Burun; nefesini kirletmez, nefesin sahibini bilir, nefes alıp vermenin hikmetini bilir, aldığı nefesin Allah'ın hayy sıfatı olduğunu bilerek nefes alıp verir.

Hele bir de kâlbın orucu vardır ki, işte Kâmil insanın orucu kâlbîdir.

Kâlb orucu ancak kâmil insanlara mahsustur.

Kâlb;

Her an hikmetler boyutunda bir idrakten bir idrake akar gider.

İlimden hiç ayrılmaz.

Rahîmiyet boyutunda nice kapılar açar.

Rahîmiyetten râhmana olan akışın seyrindedir.

Her an hayretler içindedir.

Rûhun üflenîşi içindedir.

Nûr ile nûrlanmanın zevkindedir.

Makamların fevkindedir.

Tevhidin ulvîyetindedir.

Allah'a teslimiyet ve tevekkül içindedir.

İslâm şuuru içindedir.

İşte onlar; her nereye bakarlarsa baksınlar her varlıkta Hakk'ı seyretmenin zevkindedirler.

Her nereye dönerlerse dönsünler oraya "Semme Vechullah" şuuruyla bakarlar.

Onlar kendilerine benlik isnat etmekten her an sakınırlar.

İşte onların orucu bir ömürdür.

Onlar vücûdların sahibine her an teslimiyet içinde yaşarlar.

Allah'ın ulvîyetinin yanında asla kendilerine varlık nispet etmezler.

Şimdi çok iyi düşünelim; akşama kadar yemekten içmekten sakınmak orucun mânâsına eriştirir mi?

Ey kardeşim!

Gel orucun mânâsına erişelim.

Öncelikle beyin orucuyla tanışalım.

Duyduğumuz ya da okuduğumuz bilgilere hemen inanmayalım.

İlimsel boyutu var mı bakalım.

Aslı var mı yalan mı araştıralım.

Gel kardeşim!

Beyin orucuna erişelim.

Bilelim ki beynimiz oruçlu ise tüm azalarımız oruçludur.

Bilelim ki beynimiz oruçlu değil ise, mide orucu sadece aç kalmaktan ibarettir.

Bilelim ki beynimiz oruçlu değilse, tüm azalarımız oruçlu değildir.

Hazreti Muhammed: “Nice oruç tutanlar var ki, oruçlarından payları açlık ve susuzluktur. (İbn Hanbel, 2/373)

SOR KENDİNE

Sor kendine “ben gerçekten Müslüman mıyım?” diye.

Kur’ân’a göre muhasebe et kendini.

“Ben gerçekten Müslüman mıyım? diye sor kendine.

Kendimizi Müslüman ilan ettik.

Hep çevremize “Elhamdulillah Müslümanım” dedik.

Dil ile söylemek yeterli sandık.

Kelime-i şehâdet getirmek, namaz kılmak, oruç tutmak yeterli sandık.

Kur’ân’da tarif edilen Müslümanlığı anlayamadık.

Sadece adette kaldık, ülkemize İslâm ülkesi dedik, bu ülkede doğduk diye kendimizi Müslüman kabul ettik.

Oysa Müslüman olmak, kolay değildi.

“Elhamdulillah Müslümanım” demek bir söz değildi.

Yaşantısında Müslüman olmayı göstermek nedir bilemedik.

Şimdi sor kendine “Ben Müslüman mıyım?” diye.

“Kur’ân’ın tarif ettiği Müslümanlığı yaşantımda uyguladım mı?” diye.

Kur’ân’da Müslüman kimsenin özellikleri ne güzel bildirilmiş:

Hucurât Sûresi:

Dedikodu yapıp kimseyi çekiştirmeyendir.

Kimseyi alaya almayandır.

Kimsenin ayıbını aramayandır.

Birbirine kötü isim, lakaplar takıp çağırılmayandır.

Kimsenin gizli yönlerini, hatalarını araştırmayandır.

İnat etmemektir, kimseyle tartışmamaktır, kavga etmemektir, kimseye sesini yükseltmemektir, bağırarak konuşmamaktır.

Kendi inancında egoya düşmemektir, asılsız şeylere inanmamaktır.

Her söze inanmamaktır, aslını araştırmaktır, emin olmaktır.

Zarar veren kimselerden olmamaktır.

Tüm varlığı, her insanı kardeşin bilmektir.

Yaratılan varlığı tanımaya çalışmak ve yardım için koşmaktır.

Boş vakit geçirmemek, çok çalışmaktır.

Şimdi sor kendine “Ben Müslüman mıyım?” diye.

“Ben bunları yapıyor muyum?” diye.

Lokman Sûresi:

İnsanlara suratını asmayandır.

Büyüklenmeyen, kibre düşmeyen, kendini ve inancını büyük görmeyendir.

İnsanları dinleyen, sesini yükseltmeyen, insanların sözünü kesmeyendir.

Kendi çıkarı için insanları kandırmayandır.

Allah'ı layıkıyla anlayan, şirk koşmayandır.

Her an Hakk'a bağlılık şuuru üzere hareket edendir.

Bilgisi olmadığı şeyler hakkında konuşmayandır.

Hiçbir kimseye ve hiçbir varlığa hor bakmayandır.

Allah'a ait nitelikleri kendine nispet etmeyen yani asla şirk içinde olmayandır.

Anne, babasına ve insanlara her zaman iyi davranandır.

Hep tevâzulu bir şekilde hareket edendir.

Konuşurken sesini yükseltmeyendir.

Hep sevgi içinde, saygı içinde davranandır.

Şimdi sor kendine “Ben Müslüman mıyım?” diye.

“Ben bunları yapıyor muyum?” diye.

Mâide Sûresi:

Verdiği sözü yerine getirendir.

Hep yararlı haller içinde olanlardır, zerre kadar da olsa zarar vermeyendir.

Kimseye kötülük yapmayandır, kötülüklerden hep uzak durandır.

Fedakârlıktan vazgeçmeyendir.

Gösteriş peşinde olmayandır.

Kan dökmeyenlerdir.

Kötülük için yardımlaşmayanlardır.

İyilik üzere yardımlaşanlardır.

Hiç kimseye düşmanlık etmeyendir.

Öfkeyle hareket etmeyendir.

Asla zarar vermeyen, fesatlık, hasetlik içinde olmayandır.

Karamsarlık, ümitsizlik, sıkıntı, keder vermeyendir.

Gereğinden fazla yemeyendir, içmeyendir.

Büyü, fal gibi asılsız şeylerle uğraşmayandır.

Adalet üzere hareket edenler hiç adaletten ayrılmayandır.

Asla çalıp çırpmayandır.

Şimdi sor kendine, "Ben Müslüman mıyım?" diye.

"Ben bunları yapıyor muyum?" diye.

Bakara Sûresi:

Fitnelik etmeyendir, fitneliğin öldürmekten daha tehlikeli olduğunu unutmayandır.

Fitneliği yok etmek için mücadele edendir.

Asla fesatlık içinde olmayandır.

Eylemleri ile yıkım içinde olmayandır.

Hep sâlih âmeller içinde olandır, yani hep iyi çalışmalar içinde olandır.

Şeytani haller içinde asla olmayandır.

İslâm'ın ne olduğunu anlayandır, hep İslâm şuuru içinde yaşayandır.

Nefsini tanıma içinde olandır, Allah hakikatinin ne olduğunu idrak edendir.

Yaratılan herşeyi anlamaya çalışan, onlara saygılı olandır.

Hak ile bâtili karıştırmayan, hakikatlere erişendir.

Kimseye zalimlik etmeyendir.

Şimdi sor kendine, "Ben Müslüman mıyım?" diye

"Ben bunları yapıyor muyum?" diye.

Rûm Sûresi:

Varlığın suretinde kalmayan, özünü görendir.

Ümitsizlik içinde olmayandır.

Huzur dolu, sevgi dolu, merhamet dolu hallerle hareket edendir.

Dinin Allah'a ait olduğu şuuruyla yaşayanlardır.

Din hakikatine erendir, insanları dinlere göre ayırmayandır.

İnsanları tarikatlara, mezheplere, cemaatlere bölmeyendir.

Benim inancım doğru seninki yanlış demeyendir.

Kendi inancıyla böbürlenmeyendir.

Her an Allah'ı unutmadan yaşayandır, Tevhîd şuuru ile yaşayandır.

Şimdi sor kendine, "Ben Müslüman mıyım?" diye.

"Ben bunları yapıyor muyum?" diye.

Hicr Sûresi:

Kul hakkı yemeyendir.

Boş hayallerle avunmayandır.

Din hakkında konuşanlarla alay etmeyendir, onları dinleyen, duyduklarını analiz edendir.

Aslını bilmediği şeyleri anlatmayandır.

Göklerin ve yerin yaratılışını tefekkür eden, hakikatlere erişendir.

Alay edenin alayıyla kendini üzmeyen, onu Allah'a havale edendir.

Şimdi sor kendine, "Ben Müslüman mıyım?"

"Ben bunları yapıyor muyum?" diye.

Evet kardeşim, Kur'ân'da yüzlerce böyle öğütler vardır.

Kur'ân'ı okuyup anladık mı?

Kur'ân'ın öğütlerine uyduk mu?

Kur'ân bizlere Müslümanlığın ne olduğunu tarif ediyor.

Biz bunu anlayabildik mi?

Müslüman:

Yargılamaz, yalan söylemez, iftira atmaz...

Zulüm etmez, hor bakmaz, küçük görmez...

Büyüklemez, alay etmez, gıybet etmez...

Fitnelik etmez, fesatlık etmez, dedikodu yapıp çekiştirmez...

Çalmaz, çırpamaz, hak yemez...

Zani olmaz, öldürmez, şirk koşmaz...

Karamsar olmaz, umutsuzluğa düşmez...

Çevresine karamsarlık ekmez, korku vermez, insanlara umutsuzluk vermez...

Evet kardeşim, Müslüman olmak kolay değildir.

Dil ile söylemek hiç değildir.

Hazreti Muhammed ne güzel söylemiş.

"Müslümanlık dil ile söylenen bir şey değildir."

"Müslümanlık kâlb ile olan bir yaşantıdır."

Şimdi sor kendine, "Ben Müslüman mıyım?" diye.

"Ben bunları yapıyor muyum?" diye.

KENDİNİ HAZIRLA

- Hakk'ı hakikati bilmek istersen...
- Var oluşun nice sırrına şahit olmak istersen...
- Kendine ârif olmak istersen....
- Kendi vücûdunun işleyişini bilmek istersen....
- Hakk yolunda olmak istersen...
- Hakk'ın sırlarına vakıf olmak istersen...
- Yaşam sırrına vakıf olmak istersen...
- Geldiğin kaynağa ulaşmak istersen...
- Gideceğin deryayı bilmek istersen...
- Kim olduğunu anlamak istersen...
- Şahitlik makamına ermek istersen...
- Allah denen ûlvîyetle tanış olmak istersen...
- Sırlar içre sırlara adım atmak istersen
- Kendini hazırla, kendini hazırla, kendini hazırla...
- Hakk yoluna adım atmak istersen, öncelikle edebe ulaşmalısın.
- Edep sahibi olmak için şunlara uymalısın:
- Hataların için, içten samimi olarak tövbe et ve o hatalara asla dönme ve başka hatalardan sakın. (Nasûh tövbesi)
- Ölümü asla unutma.
- Haram yeme.
- Asla kimsenin hakkını yeme.
- Dilini tut.
- Kötü, olumsuz düşünme.

Kimseye kötü bir söz etme ve içinden bile geçirme.
Dedikodu yapma, kimseyi çekiştirme.
Kimseye öfkelenme.
Sana yapılan hataları ve senin yaptıklarını affet.
İçinde kin, nefret olmasın.
Kimseyi övme, kimseye sövme.
Kimsenin ibadetine, inancına karışma.
Kimsenin ibadethanesine hor bakma.
Kimseyi küçük görme.
Kimseyi büyük görme.
İnsanları, renklerine, milletlerine, cinsiyetlerine, mesleklerine, bölgelerine, makamlarına göre ayırma.
Tüm varlığa kendin gibi bak, bir kul olarak bak.
Kâlb kırma, kimseye hor bakma.
Sesini yükseltme.
Kimseyi aldatma.
Asla çalma, asla birine ait olan şeye göz dikme.
Kimseyi kınama.
Hasetlik, fesatlık yapma.
Gurur, kibir içine düşme.
Kimseyle tartışma, inat etme.
Kimseye kötü isim, kötü lakap takma.
Gücün yettiğince ihtiyacı olana yardım et.
Yaptıklarını anlatma.
Sırlarını ve başkalarının sırlarını sakla.
Kesinlikle yalan söyleme.
Dengeli beslen.
İsraf etme.
Çok çalış, tembel olma.

Eğitime, anlamaya, sormaya, araştırmaya meyilli ol.

İnsanları dinle.

İnsanları yargılama.

Bilgin olmayan şeyler hakkında konuşma.

Anne babana, çevrene iyi davran.

Suratını asma.

Böbürlenerek yürüme.

Övünme, büyüklenme.

Hep tevâzulu ol.

Çevrendeki hayvanlara, bitkilere zarar verme.

Her sene dağlara 10 fidan dik.

Bunlara uy ve bekle, bekle, bekle...

Bil ki gönlünü temizlersen;

Hakk'ın lütufları senin gönlüne sunulacaktır.

Bil ki sırlar sana açılacaktır.

Bil ki vücûd şehrinin kapıların sana açılacaktır.

Bil ki varlığın asli kaynağı sana gösterilecektir.

Bil ki âlemler içre âlemler sana seyretilirecektir.

Nasûh tövbesi:

Tahrîm Sûresi 8: "Yâ eyyuhellezîne âmenû tûbû ilâllâhi tevbeten nasûhâ."

Meâli: "Ey iman edenler, Allah'a tevbe edin, tevbenizde samimi olun."

"Lâ tenâbezû bil elkâb bi'sel ism- birbirinize kötü isimler, kötü lakaplar takıp çağırmayın." (Hucurât Sûresi 11)

Kibirilenmeyin.

Bilginiz olmadığı şeyler hakkında konuşmayın.

Kimseyi ve hiçbir varlığı küçük görmeyin.

Anne babanıza iyi davranın.

İnsanlara suratınızı asmayın.
Böbürlenerek yürümeyin.
Övünmeyin, büyüklenmeyin.
Hep tevâzulu olun.
Asla kendi çıkarınızda olmayın, insanları aldatmayın.
(Lokman Sûresi)
Asla çalıp çırpmayın.
Verdiğiniz sözü yerine getirin.
Zerre kadar da olsa zarar vermeyin, hep iyi haller içinde olun.
Fedakârlıktan vazgeçmeyin.
Gösteriş peşinde olmayın.
Kan dökmeyin.
Kötülük için yardımlaşmayın.
İyilik üzere yardımlaşın.
Zerre kadar da olsa düşmanlık içinde olmayın.
Öfkeyle hareket etmeyin.
Vurup zarar vermeyin.
Bozup dağıtmayın.
Fakir bırakmayın.
Sıkıntılar, kederler vermeyin.
Gereğinden fazla yemeyin, içmeyin.
Büyü, fal gibi asılsız şeylerle uğraşmayın.
Adalet üzere hareket edin, hiç adaletten ayrılmayın.
(Mâide Sûresi)
Hep iyi haller, güzel haller içinde olun.
Kimsenin ırzına namusuna tasallut etmeyin.
Haddi aşmayın.
Kimseyi küçük görmeyin.
Benlik içinde olmayın.

Arabozucu olmayın.

Islah edici olun, ara bulucu olun, barıştırın.

(Â'râf Sûresi)

Eğer bunları yapabilirsen sana kapılar açılacaktır.

Hakk ve hakikatlere ermek istersen kendini hazırlamalısın.

Aklını gönlünü temizlemelisin.

Kur'ân'ın öğütlerini cân kulağıyla duymalısın

NÛH OL VÛCÛD GEMİNE BİN

Gel kardeşim Nûh'un sırrına er.
"Onun yaptığı gemi neydi? düşün.
Sen de gemini yap, o gemiye bin.
O geminin sahibine yolculuk et.
O geminin kaptanının Allah olduğuna o yolculukta şahit ol.
Nûh kimdir, kavmi nedir?
Nûh kavminin kişideki karşılığı nedir?
Nûh kavminin putları, Vedd, Süvâ, Yeğûs, Ye'ûk ve Nesr nedir?
Nûh'un gemisi nedir?
Nûh'un oğlu Ken'ân kimdir?
Ken'ân'ın gemiye binmemesinin sırrı nedir?
Nûh'un gemisine alınan her canlıdan bir çift sırrı nedir?
Nûh tûfanı nedir?
Geminin deryaya yol alması nedir?
Geminin "Ararat" dağına konması nedir?
Düşün nedir Nûh'un gemisi?
O tahtadan taştan mıdır?
İçine binen kurttan kuştan mıdır?
Yoksa tenden candan olan senin bedenin midir?
Düşün nedir Nûh'un gemisi?
Tufan denilen nedir?
Kavminin boğulması nedir?
Gemiye binmeyen oğlu nedir?

Her çiftten gemiye giren nedir?
Bunların tüm sırları senin bedeninde midir?
Düşün nedir Nûh'un gemisi?
Deryaya salınması nedir?
Geminin bir yüceliğe teslim olması nedir?
Bil ki o gemi senin, tenden cânndan bedenindir.
Bil ki teslimiyet, vücûdun Zâtına teslim olmandır.
Nûh, Noah; tenimizi tutan cân boyutuna idrâk yolculuğudur, bu cânı bilen gönül ehlidir.
Nûh'un gemisi, vücûdumuzun ten boyutudur.
Teni ya kötülük yolunda ya da iyilik yolunda kullanırız.
Nûh'un gemisinden murat, insanın vücûdudur.
İnsanın ten vücûdu ve cân vücûdu vardır.
Nûh'un gemi yapması; kendi vücûd hakikatini tanıma, vücûdunu tutan ilâhî gücü idrak etme eğitimidir.
Ten vücûdunda kalıp, cân vücûdunu göremeyen kişi, her türlü zorbalık, kötülük haline düşer.
Nûh kavmi; kişinin zorbalık, kötülük, zulüm hallerine dalıp kendi vücûd hakikatini unutmasıdır.
Tüm bâtlı şeylerle oyalanıp durmasıdır.
Benlik boyutunda kalmasıdır.
İşte Nûh kavmi; kişinin zorbalık, kötülük, zalimlik, benlik boyutudur.
Bu kavim boyutunu kişi, edep ve ilimle yok etmelidir.
Yâni o kavim suda boğulmalıdır.
Nûh'un gemiye binmeyen oğlu:
Nûh'un Kenan adında olan oğlu vardır.
Kenan, gemiye binmeyen oğludur.
Hikâyede bir dağa çıkmaya çalışmış diye betimlenir.

Dağa çıkmaya çalışmış olması, kendi vücûd dağında kalmış, kendi bildiklerinde kalmış, kendi bildiklerini yüce görmüş, vücûdun sahibine teslim olmamış demektir.

Kişi kendi toprak vücûdunda kalır, cân vücûdunu göremezse, vücûdunu kendine nispet eder.

İşte Nûh'un gemiye binmeyen oğlu denilen şey, kişinin ten vücûdunda kalıp, cân vücûd boyutuna geçememesidir.

Kenan'dan murat; kişinin kendi vücûd boyutunda kalması, vücûdun sahibini görememesidir.

Kenan boyutunda kalmak; dünya boyutunda, beşer boyutunda kalmaktır.

Yusûf kıssasında geçen, Yâkûb'un yaşadığı yer de Kenan'dır.

Yusûf'un Mısır'a gitmesi, tenden cana olan yolculuktur.

Kenan boyutunda kalmak, ten boyutunda, sûret boyutunda, dünya boyutunda, fenâ boyutunda kalmaktır.

Ken'an-Kün'an diyarı nedir?

Ken'an-Kün'an diyarı: Kesret âlemi, dünya, yaşam yeri, ten şehri, sûret boyutu anlamlarına gelir.

Ken, Kün kökünden gelir.

Kün: Oluş, ol, ol emri, var oluşun olduğu yer, yaşamın olduğu yer, dünya

Ye kün: Oluyor, olup durmakta, işleyiş, toptan, hepsi, yaşam yeri,

Nahl Sûresi 40: "كُنْ فَيَكُونُ" "kûn fe yekûn"

Nûh'un gemisinin insan vücûdu olduğunu düşünürsek, her canlı türünden erkek ve dişinin gemiye alınması, insan vücûdunun eril ve dişil yönüdür.

İnsan vücûdunda her varlığın nitelikleri vardır.

İnsan kendi vücûdunun eril ve dişil yönünü iyi okumalıdır.

Dişil yönü olan ten boyutu, her an faaliyet içindedir, her an yeni yeni doğuşlar içindedir.

Ama dişil yönünü tutan ve besleyen eril yönü ise, cân boyutudur.

Eril ve dişil yönümüzü, genlerimiz olarak da düşünebiliriz.

Genlerimizde, atalarımızdan gelen erkek ve dişi yönümüzü taşıyan X ve Y kromozomları vardır.

Kadın ve erkek vücûdunda bulunan X ve Y kromozomu, erkeklerde “XY” kadınlarda ise “XX” şeklindedir.

Cinsiyeti belirleyen “Y” kromozomudur.

Erkeğin spermelerinde “X” ya da “Y” kromozomu vardır.

Cinsiyet ile ilgili olarak kadınlarda iki adet “XX” kromozomu, erkeğin spermelerinde ise bir “X” bir de “Y” yani “XY” kromozomu mevcuttur.

Cinsiyeti “Y” kromozonu belirler.

Yumurta eğer “X” kromozomu taşıyan bir sperm ile döllebilir ise doğacak çocuk kız (“XX”) eğer “Y” kromozomu ile döllense doğacak çocuk erkek (“XY”) olur.

Cinsiyeti belirleyen erkeğin spermelerinde bulunan “Y” kromozomudur.

Kadının yumurtası, içeri “X” imi “Y” yi mi almasında ne kadar belirleyicidir araştırılmalıdır.

Nûh’un gemisine alınan her canlıdan bir çift; erkek ve dişi taşıyıcılığı olarak düşünülebilir.

Ayrıca her vücûdda, tüm canlıların dişi ve erkek olarak formlarının mevcudiyeti olarak ta düşünülebilir.

İnsan vücûdunda, tüm varlığın eril ve dişil yönü vardır.

Hayvansal boyut, bitkisel boyut, toprak, hava, su ateş boyutları her bedende mevcuttur.

Tüm hayvanların, tüm bitkilerin boyutları insan vücûdunda mevcuttur.

İşte Nûh’un gemisine alınan her canlıdan bir çift, bu sırta işaret ediyor olabilir.

Nûh'a, "Bütün ailenle birlikte gemiye bin" âyeti; her insanın vücûdunda geçmiş tüm atalarının genleri vardır, geçmiş tüm ataların karakteristik özellikleri vardır, olarak ta düşünülebilir.

Nûh Sûresi:

1- Nûh; kavmine hakikatleri açıklayıp uyarmak, Bizi anlatmak için açığa çıktı. Kavmine acı sıkıntılarda kalmamaları için hakikatleri anlamalarını bildirdi.

2- Dedi ki: Ey kavmim! Ben size hakikatleri açıkça anlatacak uyarıyorum.

3- Allah'ın kulu olduğunuzu anlayın ve O'na karşı fenalara düşmekten sakının ve sözümü dinleyin.

4- Sizler günahlarınızı anlayın ki size mağfiret edilsin. Sizin sona erecek olan belirli bir zamanınız vardır. Belirli zaman geldiğinde Allah'ın ertelemesi olmaz. Keşke bilseydiniz.

Nûh kavminin putları nedir?

Kişinin oluşturmuş olduğu ve içinde taşıdığı putları inceleysek:

Vedd putu:

Vedd, vedûd; sevgi, muhabbet, dostluk anlamına gelir.

Vedd putu ise; dostluğu sevgiyi kendi çıkarı üzere kullanmak demektir.

Yâni birine dostluk için yaklaşırken, asıl amaç kendi çıkarı için yaklaşmaksa bu Vedd putudur.

Dünyaya olan muhabbet, Allah'ın tecellisi olduğundan dolayı değil, kendi çıkarından, mal mülk sevdasından, makam şöhret sevdasından dolayı olması Vedd putudur.

Vedd putu, eşyaya, menfaate, makama, paraya vs olan sevgidir.

Süvâ putu:

Süvâ, suva, suver, süvari, süveydâ aynı kökten kelimeler olabilir.

Varlığın sûret boyutunda kalmak.

Vücûdu kendine nispet etmek, kâlbini benlik günahıyla kirletmek.

Vücûdun süvarisi olan, yani vücûdun sahibi olan Allah'ı idrak edememek, kendi vücûduna benim demek.

Yâni sûret vücûdunu put edinmek.

Allah'ı kendine eş koşmak.

Sen varsın ben de varım demek.

Yeğûs putu:

Yağmur ilâhı diye de bilinir, yağmurdan maksat rahmettir.

Yeğûs putu, Allah'ın rahmetinden ümit kesmek.

Allah'ın değil, kulunun rahmetine sığınmak, yeğûs putudur.

Ümitsizliği, karamsarlığı put edinmek.

Yagus-yeğûs, arslan şeklinde olan eski bir putun adı diye de bilinir.

Kendini güçlü kudretli görmek, kendindeki kudretin Allah'a ait olduğunu unutmak.

Kendi gücünü put edinmek.

yüûs. ye's'; ümitsizlik, karamsarlık, elem, keder.

Ye'ûk putu:

"Ye'ûk", Yemen'in Hemdân bölgesinde Hemdân kabilesinin bir kolu olan, Heyvan-Hayran kabilesinin, at şeklinde ilah ettiği putu olarak bilinir.

"Ye'ûk; koruyucu, koruyan, uzaklaştıran, götüren, taşıyan, bir yerden bir yere götüren, gibi anlamları olduğu sanılır.

At şeklinde yapıldığına göre, binek olarak ve uzaklara götüren olarak resmedilmiş olabilir.

Yunan mitolojisinde de, uçan at Pegasus, kanatlı, saf beyaz bir at olarak tasvir edilir.

At, irfaniyet yolculuğu, yükselmek, yücelmek olarak ta düşünülebilir.

Ye'ûk putu; kendini yüce görmek, ulvî görmek, irfaniyet yolculuğunu terk etmek, arayışı terk etmek, gibi de yorumlanabilir.

Nesr putu:

Nesr; Zu Kela kabilesinin, akbaba-kartal şeklinde putu, diye kayıtlar vardır.

Arapçada Nesr kelimesi; eti koparmak, parçalamak, yarayıdeşmek, kuşun eti didiklemeşi, biri hakkında ona zarar verici konuşmak, gibi anlamlar taşır.

Buradan anlıyoruz ki; zarar vermeyi, zulüm etmeyi, başkasının üzerinden menfaat edinmeyi, başkasının üzüntüsünü mutluluk edinmeyi put haline getirmek.

Gel kardeşim beden gemimizde olan nice putları bir bir kıralım, beden gemimizi tertemiz edelim.

Çünkü bilelim ki o gemi tertemiz olmadan tufan olmaz.

O gemi tertemiz olmadan, deryada yol almaz.

Nûh tufanı ve Nûh'un gemisinin deryaya salınması nedir?

Nûh tufanı, her yerin sularla kaplı olması diye anlatılır.

Kişi bir ilim yolculuğuna başladığında her varlığın bir ilimle, tecellilerle sarılı olduğunu anlar.

Kişinin ilim yolculuğu, yani onun irşâd yolculuğu kendi bedeninin asliyetiyle onu buluşturur.

Geminin deryaya salınması, kişinin kendine nispet ettiği vücûdunu Hakk'ın ûlviyetine teslim etmesidir.

Yâni fenâfillah sırrıdır.

Yâni kendine nispet ettiği vücûdunu, Hakk'ın vücûdunda ifnâ etmesidir.

Yeryüzünün suyla kaplanması, gökten ve yerden gelen suyla her yerin su ile sarılması, yerlerin göklerin ilimle keşfedilme sırrıdır.

Yerlerin göklerin tecellilerle sarılı olduğunun idrakidir.

Yerler gökler Hakk'ın nûru ile kaplıdır.

Cümle varlığı saran Allah'tan gayrısı değildir.

Geminin "Ararat" dağına konması, kişinin "âriflik-arafat" makamına gelmesidir, yâni kendini bilmesidir.

Ararat'ın kelime olarak anlamı "yüksek dağlar ülkesi" veya "yüksek ülke" "yüceliğe ulaşmış" "yüksek irfaniyete ulaşmış" gibi anlamlara gelir.

Kûh-e Nûh-Nûh'un dağı (Farsça)

Nûh'un dağından murat, âriflik makamıdır.

Kişinin kendine ârif olması, kedi vücûdunu tutan Zâta teslim olması ile mümkündür.

Kişi kendi vücûdunun ve cümle varlığın vücûdunun tek Zât olan Allah tarafından tutulduğunu idrak etmesi "Ararat-Âriflik" makamıdır.

Hûd Sûresi:

41- O hakikatlerle yol alanlara dedi ki: Allah'ın tüm işaretleriyle sizde olduğunu bilin ve hep O'nun yolunda giderek, hep O'na bağlı olarak hareket edin. Muhakkak ki O, beni vücûdlandırandır, mağfiret edendir, rahim olandır.

42- O ve onunla birlikte hareket edenler, hakikatlerin idrakinde, bir yücelik içinde ilerlediler. Nuh ayrılıklar içinde kalan oğluna seslendi: Ey oğlum! Gel bizimle beraber ol, hakikatler için gayret göster ve hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerle beraber olma.

43- Dedi ki: O yüce olanlarla beraber olurum, onlar ilimleriyle beni korur. Nuh dedi ki: Sen kendini günahlardan koruyamazsın, o vakit Allah'ın her varlıktaki işleyişini anlayamazsın, O'nun rahmetini anlayan kimselerden olamazsın, hakikatleri örtenlerin o gelgit hâllerinde kalırsın. Böylece o kendi cehaletinde boğulanlardan oldu.

44- Bildirildi: Ey o makamlarda olanlar! Kendinizdeki ilmi anlayın. Ey ulvî makamların zevkinde olanlar! İlmi muhafaza edin

ve işleyişin takdiri üzere olun, bir ciddiyet içinde hareket edin.
Bildirildi: Zalim kimseler için hakikatlerden uzaklaşma vardır.

Gel kardeşim Nûh ol, kendi vücûd gemine bin.

O gemiyi Hakk deryasına sal ve nice hakikatlere şahit ol.

Vücûd geminin sana ait olmadığını bil ve sahibinin Allah olduğuna ârif ol.

Arafat'a er, gemini sahibine teslim et.

Nûh'un gemi yapması, vücûdunun nasıl yaratıldığını ve yaratıcının kim olduğunu anlama sırrıdır.

Gel kardeşim, o gemiye binmenin ne olduğunu anlayalım.

O gemiye binmenin, kendi vücûdumuza dönüp onun nasıl yapıldığını anlamak olduğunu bilelim.

O gemide eril, dişil nice hakikatlerin olduğuna şahit olalım.

O gemide ten boyutunun ve cân boyutunun nice hakikatlerinin olduğuna şahit olalım.

O gemiye bizim demekle ne kadar büyük gaflete düştüğümüzü idrak edelim.

KENDİNİ HAKK'A KURBAN ET

Hayvan kesmeyi, kurban diye bildik.
Kendi varlığımızdan geçmeyi unuttuk.
Hayvan kesmeyi kurban sandık.
Kurban'dan içeri kurban'ın ne olduğunu anlayamadık.
"Karrebâ kurbânen" âyetinin sırrına eremedik.
Hayvan kesmekle Allah'a yakın oluruz sandık.
Allah'a yakınlık olan kurbiyyet sırrını unuttuk.
Yüzbinlerce hayvanı kestik.
Kendi hayvaniyetimizi kesemedik.
Kendi varlığımızdan geçemedik.
Kurban vardı, kurbandan içeru, anlayamadık.
Kurban vardı, kurbiyyete kapı açan, o kapıyı bulamadık.
Asıl kurban bizdik, kendimizi Hakk'a kurban edemedik.
Asıl varlığından geçecek olan bizdik, varlığımızdan geçemedik.
Kendimizi vücûdumuzun sahibine kurban edemedik, teslim edemedik.
Allah'ı kendimizden uzakta, gökte bir yerde sandık.
O, her an bizde imiş, bilemedik, fark edemedik.
Kâf Sûresi 16: "Ve nahnu akrebu ileyhi min hablil verîdi."
Meâli: "Biz ona şah damarından daha yakınız."
Kur'ân'da "kurb" kelimesini kurban kesmek diye çevirdik.
Kâf Sûresinde geçen "kurb" kelimesinin mânâsına eremedik.
Kur'ân'da birçok farklı kelimeyi hep kurban kesmek diye çevirdik.

Farklı anlamları da olabileceğini hiç düşünmedik.
“Hediye” kelimesini kurban kesmek diye çevirdik.
Vücûdumuzun, Allah’ın bize hediyesi olduğunu anlayamadık.
Vücûdları tutanın, Allah olduğunu göremedik.
Vücûdların, Allah’a açılan bir kapı olduğunu anlayamadık.
Vücûdlardan, Allah’ın “Hûdâ” ismiyle yol gösterdiğini bilemedik.

Vücûdumuzu sahibine verip, O’na hediye edemedik.
“El hediye - الْهَدْيِ” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik. Bakara Sûresi 196

“Bi kurbânin” kelimesini de “bir kurban kesmek” diye çevirdik.
“Kurb” kelimesinin yakınlık olduğunu düşünemedik.
Bu yakınlığın ne olduğunu çözemedik.

Kul ile Allah yakınlığının şuuruna eremedik.
“Bi kurbânin- قُرْبَانَ” bir kurban kesmek diye çevirdik. Âli-İmrân Sûresi 183

“Nusuk” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.
Tüm günahlardan arınıp, Allah’a teslim olmanın “nusuk-nâsik” olduğunu öğrenemedik.

Varlığından geçip, benliğinden eriyip, kulluk elbisesi giymenin “nusuk-nesike” olduğunu bilemedik.

Beden varlığından geçip, tüm benlik kirlerinden arınan, kulluk makamına eren kişiye, “nâsik” dendiğini hiç duymadık.

“Nusuk” kelimesinin “düzen, intizam, donanım, sistem, tertip” olduğunu, tüm âlemin Allah’ın sistemi olduğunu ve o sisteme nasıl teslim olacağımızı öğrenemedik.

“Nusuk- نُسُكٍ” kurban kesmek. En’âm Sûresi 162
“Budn” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.
“Budn” kelimesinin “gövde, vücûd, beden” anlamına da geldiğini öğrenemedik.

Vücûdların, Allah’a teslim edilmesi gerektiğini bilemedik.

Vücûdları tutan Zâtın Allah olduğunu bilemedik.

Vücûdlara benim demekle, ne kadar büyük bir gaflete düştüğümüzü fark edemedik.

“El budne- **الْبُدْن**” kurban kesmek. Hacc Sûresi 36

“Kalâid” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

“Kalâid” kelimesinin; varlıktaki işaretler, varlıktaki şekiller, süsler, varlığın değerleri olduğunu bilemedik.

Ve tüm bu değerlerin, Allah’a ait olduğunu anlayamadık.

Bizdeki tüm sıfatların, Allah’a ait olduğunun sırrına eremedik, sıfatları sahibine teslim edemedik.

“El kalâid- **الْقَلَائِد**” kurban kesmek. Mâide Sûresi 2

“Karrebâ kurbânen” kelimesini de “birer kurban kesmek” diye çevirdik.

“Karrebâ kurbânen” kelimesinin, yakınlığın içindeki yakınlık olduğunu çözemedik.

“Kurban var kurbandan içeru” sırrına eremedik.

“Karrebâ kurbânen- “ **قَرَبًا قُرْبَانًا** “ kurban kesmek, yakın olmak için kurbanlar. Mâide Sûresi 27

Ki buradaki her iki kelime de aynı kökten geliyor, bunu anlayamadık.

Fakat, kelimenin birini yakınlık, birini kurban olarak çevirdik, neden böyle diye kendimize sormadık.

“Keffaret” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

“Keffaret” kelimesinin, “kefaret, arınma, temizlenme, gidermek, yok etmek” olduğunu bilemedik.

Kendimize varlık isnat etmenin günahından arınmanın, nasıl olduğunu anlayamadık.

Fenâfillah yani Allah’ta yok olmanın sırrına eremedik.

Keffaret'in; benlikten, günahlardan arınmak olduğunu, Allah'ın ilmiyle temizlenmek olduğunu hiç düşünmedik.

Bedenimizin keffaretini veremedik.

“Keffaret- كَفَّارَةٌ” Keffaret kurbanı. Mâide Sûresi 95

“Venhar” kelimesini de kurban kesmek diye öğrendik.

“Venhar” kelimesinin “enhar” kelimesinden geldiğini bilemedik.

“Enhar” kelimesini, bir nehrin akıp gidişi olarak öğrenemedik.

Gönüllere Allah'ın ilminin aktarılmasının ne olduğunu bilemedik.

Bu âlemin, bir nehir gibi Allah'tan geldiğini, Allah'a akıp gittiğini, göremedik.

Vücûdumuzda olan ilâhî bir akışın sırrını çözemedik.

“Venhar- وَأَنْحَرُ” Ve el nhr- kurban kesmek diye çevirdik.

Kevser Sûresi 2

Oysa gönüllere akan Allah'ın lütufları olduğunu bilemedik.

Hazreti Muhammed'in gönlünden, nice gönüllere Allah'ın ilmine ait bilgilerin aktığına şahit olamadık.

“Zibhın” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

“Mezheb-Mezbaha” kelimesi de oradan geliyordu, anlamı neydi bilemedik.

“Zibhın” kelimesinin, Hakk'ın yolunda kendinden geçmek, varlığından geçmek, olduğunu idrak edemedik.

Özünü görmek, içini görmek, aslına ulaşmak, olduğunu anlayamadık.

“Zibhın- ذَبْحٌ” Saffat Sûresi 107

“En'âm” kelimesini de kurban kesmek olarak çevirdik.

“En'âm” kelimesinin; nimetler, varlıklar, mahlukât, hareketli olan her şey olduğunu düşünmedik.

Hacc Sûresi 34

Bu âyetleri neden hep kurban kesmek diye çevirdik? Düşünmedik.

Her bir kelimenin farklı anlamları da var mıydı? Anlayamadık.
Kurban'ı hayvan kesmek sandık.

Kurbiyyet sırrına eremedik.

Oysa Kur'ân'da birçok yerde geçen "Kurb" kelimesini yakınlık olarak çevirdik.

Lakin yakınlık nedir, idrak edemedik.

Bu kelimelerinin hepsinin Hazreti Muhammed öncesi kullanılan kelimeler olduğunu bilemedik.

Aynısıyla Kur'ân'a neden yansıdığını çözemedik.

Kurban'ın kurbiyyet olduğunu, yakınlık olduğunu çözemedik.

Hazreti Muhammed öncesi Hacca gelenler, "Zemzem kuyusu yanında Allah adına hayvan keserler, buna kurban derlerdi ve kestikleri hayvanın kanını Kâbe'ye sürerler ve "Allah'ım kurbanımızı kabul et" diye dua ederlerdi.

Hacc Sûresi 37: "Kurbanlıklarınızın kanları ve etleri Allah'a ulaşmaz" âyeti bu olaylar üzere inzal oldu diye inanılır.

Evet, çok düşünelim, nedir kurban?

Nedir kurbiyyet?

Nedir "mukarrebîn" çok düşünelim?

Hayvan kesmek, kurban kesmek midir?

Kurban, hayvan kesmek midir.

Hayvan kesmekle mi Allah'a yakın olunur?

Yoksa kendi varlığını, Hakk'a teslim etmekle mi yakın olunur? Çok düşünelim.

Allah'a olan yakınlık hakikatini anlamak bir ilim üzeredir.

Kur'ân âyetiyle sabittir ki Allah bize şah damarımızdan daha yakındır.

İşte bu yakınlığı anlamak “Kurb-Kurban” kelimesiyle anlatılmak istenmiştir.

Kur’ân; İlmel yakîn, Aynel yakîn, Hakkel yakîn âyetleriyle, Allah’a olan yakınlığı anlamamızı bize tavsiye etmiştir.

Ki Allah ile kul arasında mesafe yoktur.

Damla ile deryanın arasında mesafe olmadığı gibi...

İnsan, Allah ayrı kendi ayrı zanneder ve araya zan ile mesafe koyar.

İşte bu mesafeyi kaldırmak kurbiyyet sırrıdır.

Ey kardeşim! Sen hayvanını kesmek istersen kes.

Ama gel kurban sırrına, kurbiyyet sırrına, mukarrebın sırrına er.

Sen, yine kesmek istersen hayvanını kes, çoluk çocuğunla bayram et.

Ama bil ki hayvan kesmekle, Allah’a yakın olunmaz.

Ve bil ki hakikatte bayram, Allah’a ermektir, O’nunla bir olduğunu bilmektir.

Ey kardeşim!

Gel, kendini Hakk’a kurban et.

Gel, kendini Hakk’a kurban etmenin yolunu, mücadelesini öğren.

Gel, kendi varlığından geç “kurbiyyet” sırrına er.

Gel “kurban var kurbandan içeru” sırrına er.

Gel, bayram sırrına er.

MİHRÂBA GEL

Gel kardeşim gel, mihrâba gel.

Mihrâbın ne olduğunu bil, mihrâba uy.

Mihrâbın sırrını bil, mihrâba gel.

Düşün mihrâp nedir?

Mihrâb'ın hakikati nedir?

Kim mihrâba durmayı hak eder?

Mihrâp kelime olarak "Harp" kelimesinden gelir.

Mihrâp: Harp eden, Savaşan, Sultanın hususi makamı, Hakk'a yönelme durumu, gibi anlamlar içerir.

Harâp, tâhrip kelimesi de buradan gelir.

Harâp; Yıkmak, yok etmek, bozmak, bir düzeni bitirmek, harâp olmak, demektir.

Kişi kendindeki şeytani yapıya teslim olursa, o durumda Hakk'ın hakikatlerini yıkar.

Ya da Hakk'a teslim olursa, o durumda tüm şeytani yapıyı yıkar.

Harâp olmak, Allah'ın ülviyeti karşısında, fenâfillah olmak demektir.

Kişi kendine nisbet ettiği vücûdunun Allah'a ait olduğunu anladığında harâp olmuştur.

Harâp olan kişi artık her an Allah'a yöneliktir.

Onun için camilerde mihrâp, Allah'a yönelmeye işaret eder.

Mihrâp; İmamın cemaatle namaz kılmak için, kibleye dönüp cemaatin önünde durduğu yer, diye bilinir.

Mihrâpta ancak ve ancak, kendi hevâlarıyla, kendi kibriyle harp edip, yenen kişi durabilir.

Harbin hakikatte anlamı; kendi içindeki şeytanını yenmek için muhârebe yapmak demektir.

Yani, kişi kendini esir alan, hevâsını, şeytanını yenmek için yaptığı içsel harbin adı muhârebedir.

Şeytanını yenemeyen kimse, mihrâba kabul edilmez.

Şeytanını yenemeyen kimsenin, Allah'ın huzurunda durması mümkün değildir.

Çünkü, içindeki şeytani hallere esir olan kişinin yöneldiği yer, kendi şeytanına olan yöneliştir.

Kişi, kendi şeytanını esir almadığı müddetçe, Allah'a yönelmesi olamaz.

Mihrâba duran imamın, arkasında durmayı hak etmek, kendi içindeki kötülükleri yenmek için, içsel muharebe yapmış olmayı gerektirir.

Yoksa o kılınan namaz bir şâkinin namazından başka bir şey değildir.

İmam, mürşidi kâmilidir, arkasında durmak, ona talebe olmaktır.

İmam her an Allah'a yöneliktir.

Talebe, imam ile birlikte Allah'a yönelmeyi öğrenir.

Allah'a yönelmek, kendi şeytanını yenmekle mümkündür.

İçimizde yanan şeytanın ateşini söndürmek için, şeytanla olan yaptığımız mücadelenin adına "Harp" denir.

İçimizdeki şeytan, bizleri hep kibire, üstün görmeye, seçilmiş görmeye, kavgaya, ikiliğe, fâsıklığa, kötülük yapmaya, zarar verme gibi kötü hallere meyil ettirir.

Şeytan diye ayrı bir varlık yoktur.

Şeytan; varlığın eşya boyutunda kalıp, varlığı özünü görme-
mekle Hakk'tan uzaklaşan ve tüm kötü halleri içinde barındı-
ran durum demektir.

Şeytani halde olan kimse; tüm kötü haller, kibir, benlik, hâ-
setlik, fesâtlık, yıkıcılık içinde olan kimsedir.

Şeytani haller içinde olan kimse her alanı kendi çıkarları
için kullanır.

İşte asıl savaş, kendi şeytanını yenmek için yapılan savaştır.

Ki bunun adına muhârebe denir.

Muhârebe yapabilmek için, cihad gerekir.

Cihad; cehd kelimesinden gelir.

İçindeki şeytani yapıyı esir almak için yapılan, ilmî ve imanî
mücadelenin adına "Cihad" denir.

Cihad yapabilen, muharebe yapabilir, muharebe yapabilen
mihraba kabul edilir.

Yani kendi şeytanını yenmek için, bir samimiyet, sadakat,
tenezzül içinde, aşkla, ilimle, tefekkürî bir mücadele sonunda
mü'min olan kimse mihrâba, yani ilâhî huzura kabul edilir.

Mâide Sûresi 64: "El harb"

"Kullemâ evkadû nâran li el harbi etfeehallâhu ve yesavne
fîl ardi fesâda vallâhu lâ yuhıbbul mufsidîn."

Meâli: "Allah'ın içlerinizdeki söndürün dediği o savaşın ate-
şini her zaman yakarlar ve onlar yeryüzünde ikilik, bozguncu-
luk çıkararak halleriyle dolanırlar. İkilik, bozgunculuk çıkararak
Allah sevgisi yoktur."

Âl-i İmrân Sûresi 37: "El mihrab"

"El mihrâbe vecede."

Meâli: "Hakk'a yönelir bir halde."

İçindeki kötülükleri yok etmek için, içsel harpten geçme-
yenin Hakk'a yönelmesi olamaz.

İşte mihrâp; kendi şeytani hallerini yenmek için yapılan muharebenin adıdır.

Kendi şeytanını esir alan, mihrâpta olmayı hak eder.

Mihrâpta olan, her an Hakk'a yönelendir.

Muhârip olmayan, mihrâba gelemes.

Şeytanını yenemeyen de muhârip olamaz.

Mümînlik makamına ancak kendi şeytanını esir alan gelir.

Mümînlik makamına gelene, mihrâp sırrı açılır.

Gel kardeşim, içsel muharebeni yap.

İblisin, şeytanını yen.

İçinde olan tüm kötülüklerin kaynağını kurut.

İçinde olan, kin, nefret, öfke duygularını söndür.

Ve gel kardeşim, mihrâba gel.

Ve her an Hakk'a yönel ve o şuurla yaşa.

İNSAN MAKAMINA ER

Beşerî bir varlıksın.
Toprak elbisesi giydin.
Bir bebek olarak dünyaya geldin.
Sana Âdemoğlu dediler, Âdem değil.
İnsanoğlu dediler, insan değil.
Beşerî elbise giydin, ama bir öz taşıdın.
Amaç o özün farkında olmak.
Amaç o özün Allah olduğunu bilmek.
İnsan olarak doğulmaz, insan olunur.
İnsan makamına erişen insan olacaktır.
Yoksa gaflet içinde yaşayıp öyle ölecektir.
Eskiden atalarımız insan makamına ermeyenler için öyle demişler: “Hayvan geldi hayvan olarak döndü.”
Amaç insan makamına ermektir.
Amaç kendi özünü bilmektir.
O öz ile özdeş olabilmektir.
Kendini bilen, özünü bilen insan olacaktır.
Hiç birimiz “İnsan” olarak dünyaya gelmedik.
Hepimiz “Beşer” olarak dünyaya geldik.
Lâkin hepimiz insan makamına erişebilecek olarak geldik.
Beşer nedir?
İnsan makamı nedir?
İnsan kime denir?

İnsan makamına kim ulaşabilir?

İnsan makamına ileten kapılar nedir?

Neden Hazreti Muhammed: “Ben de sizin gibi bir beşerim” dedi, ben de sizin gibi bir insanım demedi.

Beşer, İnsan inceliği nedir?

Fussilet Sûresi 6: “Kul innemâ ene beşerun mislukum.”

Meâli: “De ki: Ben de sadece sizin gibi bir beşerim.”

Âyette;

“Ene beşerun mislukum” der.

“Ene insane mislukum” demez.

Beşer nedir?

İnsan nedir?

Beşer, beşir, beşşir aynı kökten gelen kelimelerdir.

Beşer: Müjde, doğru bir şeyin haber verilmesi, hakikatin sunulması, ten içinde lütuflar taşıyan, insanın ten boyutu, gibi anlamları vardır.

Yani vücûd mektubunun, ten mektubunun içinde tüm hakikatlerin olması anlamına gelir.

İşte Beşer; huzur, mutluluk veren ilâhi hakikatlerin, kişinin beden mektubunda olmasıdır.

Beşer: Ten vücûdunda bir sistem taşıyan demektir.

Bu sistem ilâhi hakikatlerdir.

Hepimiz, ten boyutu ve ten boyutumuzu tutan cân boyutu-nun birliği olan “İn-İns” boyutundan oluşmaktayız.

Yani bir dış boyutumuz vardır, bir de dış boyutumuzun geldiği ve dış boyutumuzu tutan iç boyutumuz vardır.

Dış boyutumuz “Beşer” boyutudur.

İç boyutumuz “İnsan” boyutudur.

Kişinin bedeni bir mektuptur, içinde kâinata ait sisteminin bilgilerini taşır.

O bedende beşeri âlemin ve Ülvî âlemin sırlarını taşır.

Kişi bedeninde bedeninin Zâtını taşır.

Kim ki bedenini okur, özünü anlarsa, o kimse insan makamına erer.

Kişi bedeninin Zâtını idrak eder, ona teslimiyet içinde olursa, insan makamına erer.

Kişi halkta Hakk'a nazar etme makamına gelmişse, o insan makamına erer.

Yâ-Sîn Sûresi 1-2

1- Ey kendindeki özü anlayan!

2- Tüm kâinat kitabına hâkim olanı anlayan.

Kim ki kendi özünü anlarsa, tüm varlıktaki özü de anlar.

Tüm varlığa hâkim olan Zâtı da anlar.

Kendi özünü anlayan, insan makamına ulaşır.

İnsan olan, varlığın toprak cihetine değil, öz cihetine bakar.

Tüm varlığın geldiği özü bilir.

İnsan kelimesinin kökeninin nereden geldiği hakkında birçok bilgi vardır.

Arapça dense de birçok dilde rastlanır.

Arapçada; Ans, ins.

İbranicede; Enüş.

Türkçede; İnsan.

Dede Korkut'da: "Oğlanum sen insansın, hayvanla musahip olması" yazısı vardır. (Başat Destanı)

Kendi özünü anlayan kişilere, insan denilmiştir.

İnsan; in, ins, üns, insan kelimeleri birbirine bağlıdır.

Yani: Cin, in, ins, insan.

Cin; kendini, Hakk'ı bilmeyen demektir.

İnsan; kendini, Hakk'ı bilen demektir.

Kim ki kendini bilmez iken bilir oldu.

Kendi özünü bilen oldu.

Cümle varlıktaki özü bildi.

Cümle varlığın birbiriyle yakınlığını anladı

İşte o insan makamına geldi, insan oldu.

İns, üns, ünsiyet, aynı kökten gelen kelimelerdir.

Yakınlık demektir.

İnsan makamına eren, cümle varlığın birbiriyle bağını anlar, yani yakınlığını anlar.

Bir bebek beşer olarak doğar.

İçinde insanlık tohumunu taşır.

Gün gelir geliştiğinde, kâinat kitabını okur, tüm kâinata hakîm olanı anlar ve her varlığın özünün tek öz olduğunu anlar, işte o insan olur.

İnsan olan tüm varlığın birbiriyle olan yakınlığını gâyet iyi anlamıştır.

Tüm varlığın birbiriyle kardeş olduğunu iyi anlamıştır.

Eğer kişi kendi ailesinden gelen inanç sisteminde kalır, varlık kitabını okuyamazsa o insan makamına ulaşamadan ölüp gider.

Çünkü insan bir özdür ve öz de ölümlü değildir.

İşte insan ölümsüzdür.

Ölüm denilen şey, kendini bilmezlikle ilgilidir.

Kendini bilmeyen, insan makamına gelemeyen ölüm denilen şeyi de bilemez.

Ve ölüp gideceğini düşünür.

İnsan makamına gelen içindeki özün Allah'a ait olduğunu bilir, bir damla misali deryadan gelip deryaya gideceğini bilir.

Bakara Sûresi 156: "İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn."

Meâli: "Muhakkak ki aslımız Allah'tır ve muhakkak ki biz aslımız olan O'na döneceğiz."

Onun için Yunus emre; "insan ölmez, tenler ölür" der.

İnsan makamına erebilmek için, kişi kendini bilmelidir, kendini okumalıdır.

Okumaktan maksat; düşünmek, tefekkür etmek, anlamaktır.

İşte onun için "Oku" âyeti tüm insanlığa gelmiştir.

Okunacak olan varlık kitabıdır ve kişinin beden kitabıdır.

Kim kendini okursa, o muhakkak ki kendinde olan ve varlıkta olan işleyişi anlayacaktır.

O işleyişi anlamakla kendi özünü ve varlığın özünü anlayacaktır.

İşte insan; kendi özünü anlayandır.

Tüm varlığın özünü anlayandır.

Tüm varlığı tutan Zâtı mutlak olan Allah hakikatini anlayandır.

Bunu anlayan da makamların en güzeli olan "İnsan" makamına erecektir.

Özünü anlayan insan olur

İnsan olan İslam olur.

İslam olan, çevresine huzur sunar, sevgi sunar.

Hep dayanışma, yardım içindedir.

Hangi varlığa bakarsa baksın o varlıkla kardeş olduğunu bilir.

Her varlığın ardında olan özün Hakk olduğunu bilir.

Hiçbir zaman hiçbir varlığa zerre kadar zarar veremez.

Hiçbir zaman hak yemez ve asla dünyanın şanına, şöhretine, para, mal-mülküne esir olmaz.

Hiçbir zaman Allah'ı unutmaz, hep içinde o sevgiyle yaşar.

İnsan makamına eren huzurludur, mutludur.

Neden dünyaya geldiğini bilir ve ona göre yaşar.

Bedeninin sahibini bilir ve hep sabır içinde, şükür içinde, tevâzu içinde yaşamaya gayret eder.

Maksat kendini bilmektir.

Maksat Allah hakikatine erebilmektir.

Maksat insan makamına erebilmektir.

TEVHÎD- BİRLİK GÖZÜYLE BAK

Varlık, vahdetin kesretidir.

Varlık kesret gibi görünse de, tüm varlığı birliğiyle tutan Allah'tır.

Suyun damlaları çok gibi görünse de, tüm damlalar deryanın damlalarıdır.

Damlalar bir araya geldiğinde bir olur, derya olur.

Ağaçta yüzlerce yaprak olsa da, tüm yapraklar bir ağaçta birlik içindedir, hepsi tek gövdeye bağlıdır.

Tüm ağaç bir tohumdan gelir.

Bu tüm âlem de Allah'ın rahîmiyet boyutundan gelir.

İşte görünen varlık, çok gibi görünse de, birbirinden ayrı gibi görünse de hepsi özünde birdir, bir olana bağlıdır.

O bir olan Allah'tır.

Allah herkese şah damarından yakındır. Kâf Sûresi 16

Allah, herkesin hem teninin hem canının sahibidir.

Allah her şeyin sahibidir.

O birdir, tektir.

Birliğini her şeyin sîretiyle-özüyle gösterir.

Tekliğini her şeyin sûretiyle-dış görüntüsüyle gösterir.

Bir insan bir insana benzemez, her insan tektir.

Her insan özüyle birdir.

Varlığı birliğiyle tutan Allah'tır.

O bir olan Allah'tır.

Bir şeyin bir şeye benzememesiyle tekliğini gösterir.

Her şeyin özüyle bir olmasıyla birliğini gösterir.

Binlerce ampul olsa da, binlerce cihaz olsa da hepsi aynı elektrikle çalışır.

Her şeyin özü birdir.

Tüm âlemin geldiği kaynak birdir.

Hepimizi yaratan birdir.

Hepimizi şekillendiren birdir.

Hepimizin özünde olan birdir.

Tevhîd, birlik hakikatine erişmektir.

Her varlığın özünde, Zâkir olan, Fâil olan, Mevsûf olan, Mevcûd olan birdir, O da Allah'tır.

Tevhîd gözüyle bakmanın yolu, yönünü önce kendi bedenine sonra da varlığın bedenine dönüp, varlığı okumaktır, incelemektir, yaratılışı anlamaktır.

Rad Sûresi 16: "Allâh hâliku kulli şeyin ve huvel vâhidul kakhâr."

Meâli: "Allah bütün varlığı şekillendirip yaratandır ve O, tekliğini her şeyden gösterendir, bütün her şeyi sımsıkı tutandır."

İhlâs Sûresi: "Kul huvallâhu ehad, Allâhus samed, lem yelid ve lem yuled ve lem yekûn lehu kufuven ehad."

Meâli: "Anlat: Allah'ın tekliğini, Allah'ın samedliğini, doğmuş olmamasını ve doğurmuş olmamasını, tekliğinde O'nun denginin olmamasını."

Enfal Sûresi 46: "Lâ tenâzeû- Birlik bakışından kopmayın, bölünmeyin, ayrışmayın."

Tevhîd şuuruna erişen, birlik gözüyle bakmaya erişecektir.

Her varlığın özüne Hakk nazarıyla bakacaktır.

Kimseyi hor görmeyecektir, kendini de asla yüce görmeyecektir.

Ekber olanın Allah olduğunu bilip, o nazarla bakacaktır.

Asla hiçbir varlığa kötülük yapmayacaktır.

Kimseyi aldatmayacaktır.

Varlığın geldiği kaynağın Allah olduğunu, gittiği kaynağın Allah olduğunu, görünenin, görünmeyenin her şeyiyle Allah olduğunu anlayacaktır.

Her şey evveliyle, âhiriyle, zâhiriyle, bâtınıyla Allah'tır.

Hadîd Sûresi 3: "Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtin."

Meâli: "Evvel O'dur, âhir O'dur, zâhir O'dur, bâtın O'dur."

İşte Tevhîd şuuruna erişen;

"Ehâdiyet, vâhidîyet- Birlik, teklik" sırrına ermiştir.

İnsan makamına ermiştir.

İslâm makamına ermiştir.

Müslüman olarak yaşama makamına ermiştir.

İnşAllah; Tevhîd şuuruna erişiriz, o şuurla bakarız, o şuurla yaşarız, o şuurla hareket ederiz.

İnşAllah; varlığın sûretinde kalıp gaflete düşmeyiz, özüne bakarız, tüm özlerin bir öz olduğunu görürüz.

İnşAllah; hepimizi yaratanın, şekillendirenin ve hepimizde her an tecelli edenin Allah olduğunu anlarız ve o şuurda yaşarız.

Hazreti Muhammed: "Ey insanlar! Şunu iyi bilin ki, Rabbiniz birdir, atanız da birdir. Arap'ın Arap olmayana, Arap olmayanın Arap'a, beyazın siyaha, siyahın beyaza bir üstünlüğü yoktur..."

"Size birlik şuuruyla hareket etmenizi tavsiye eder; çokluk gözüyle bakmaktan, birlikten kopmaktan, şiddetle kaçınmanızı isterim. (Tirmizi)

"Cem- Birlik şuurundan ayrılmayınız. (Ebû Davûd)

"Kardeşini kırma, tartışmaya girme, ona yerine getiremeyeceğin sözü verme." (Tirmizi)

KENDİNİ BİL

Gel düşünelim kardeşim!

Biz neyiz, nasıl var olduk?

Nereden geldik, nereye gitmekteyiz.

Bu görünen âlem nasıl var oldu.

Âlem ve her varlık nasıl işlemektedir?

Bizi var eden kimdir?

Bizi var eden var mıdır?

Kendimizi nasıl biliriz?

Tüm Kâmil insanlar neden hep “Kendini bil” öğüdünü vermişlerdir?

Kendini bilme yolu nasıl bir yoldur?

Kendini bilme eğitimi nasıl bir eğitimidir?

Hazreti İbrâhîm’in yaptığı Kâbe, kendini bilme okulu muydu?

Hazreti İdris’in öğretisi neydi?

Tüm kendini bilme okulları Kâbe’den sonra mı yapıldı?

Kişinin vücûdu tüm ilâhî sırları barındıran bir deryadır.

Kişinin vücûdu aradığı tüm sorularının cevabının olduğu yerdir.

Hazreti Muhammed’e biri gelip soruyor:

Ya Muhammed! “Allah nedir?” ben onu nasıl bilirim.

Hazreti Muhammed’de diyor ki: “Men arafe nefsehu- kendini bil.”

Evet, her şey kendini bilmekle başlıyor.

“Ben kimim, bu görünen âlem ne, nasıl var oldum, nereden geldim, nereye gidiyorum, bedenimde olan işleyiş nedir, doğum nedir, yaşam nedir, ölüm nedir, ölüm sonrası nedir?” gibi soruların cevabını arayan kişi, sonunda kendine döner ve kendini tanımak için bir yola girer.

Hazreti İdris döneminde başladığı sanılan” kendini bil” öğretisi yüzyıllara nasıl yayıldı.

Hazreti İdris, aynı zamanda “Hermes” diye bilinir.

Hazreti İdris’in yani Hermes’in öğretisi “Kendini bil” öğretisidir.

Bu öğreti, Antik Mısır’da Theb ve Memphis mâbedlerinde “Kendini bil” diye yazılmıştır.

O dönemlerde görüyoruz ki birçok mâbedin girişinde “Kendini bil” diye yazı vardır.

Bu öğreti, bir samimiyet içinde kendini bilmek isteyen kimselere özel olarak sunulurdu.

Ve halka kapalıydı, yalnızca seyr-i sülûk etmiş talebelere makam makam sunulurdu.

Eski Mısır’da M.Ö 1400 yıllarında yapılan, Luksor mâbedinin duvarında “Beden Tanrının evidir” diye bir yazı olduğu bildirilir.

M.Ö 800 lü yıllarda yapıldığı sanılan, Delphi mâbedi diye bilinen, Apollon mâbedinin giriş kapısının üzerinde”Kendini bil” yazılıdır.

M.Ö 6. ve 5. ve 4. yüzyıllarda yaşayan, Thales, Sokrates, Platon, Aristo, gibi kâmil insanlar hep kendini bilmeyi işlemişlerdir.

Yani o dönem ve öncesinde öğretilen en önemli öğreti “Kendini bil” öğretisiydi.

Çünkü kendini bilen, Tanrı nedir sorusunun cevabına da ulaşacaktır.

Yine M.Ö, Brahmanizm, Zerdüştlük, Hinduizm, Budizm gibi inançlarda görülen öğreti, bireyin kendi özünü bilmesi yani “Kendini bil” öğretisi idi.

Hazreti İdris, devrin öğretmeni idi.

İdris, Ders, Medrese, Medâris, Müderris, Tedris, Tedrisat, aynı kökten gelen kelimelerdir.

İdris: Ders veren, ders alan, terzi, ölçüp biçen, inceleyen,
Ders: Öğrenmek için alınan eğitim.

Medrese: Ders verilen yer.

Medâris: Medreseler, okullar, ders verilen yerler.

Müderris: Ders veren, öğretmen, profesör.

Tedris: Ders vermek, öğretmek, okutmak, öğretim

Tedrisât: Ders vermeler, ardı ardınca öğretimler.

Yunancada "Hermes" kelimesi, Eski Mısır dilinde "HRM" diye yazılmaktaydı. Hrm, Hirâm, Hirâ aynı kelimedir.

Hira; arayan, hakikate yönelen, meraka düşen demektir.

Hiram; Nûrlanmış, aydınlanmış, bilgeliğe ulaşmış, anlamına gelir.

Hiram-Hirâ; yani Hazreti Muhammed'in Hirâ'ya çekilmesi, yani Nûrlanması, Nûra ulaşması yani aydınlığa ulaşması da aynı anlamları taşır.

Hirâ dağının diğer adı Nûr dağıdır.

İşte Hazreti İdris'ten gelen "Hermetik öğretisi" kendini bilme öğretisidir.

Yani İlm-i Tevhîd öğretisidir.

Kişi bu öğretilerde, kendinin ve tüm âlemin sırlarını öğrenmek için kendi enfûsî âlemine, seyr-i sülûk eder.

Hazreti İdris'in soyundan gelen, Hazreti İbrâhîm ve Hazreti İsmâîl, tarafından yapılan Kâbe'nin duvarında "Kendini bil" yazısı var mıydı?

Tanrı nedir? Varoluş nedir? Var eden kimdir? Ben kimim? Sorularının cevaplarını arayanlar Kâbe'ye Hazreti İbrâhîm'e geliyorlardı.

Hazreti İbrâhîm, Kâbe'yi "Kendini bilme" okulu olarak kurmuş olabilir mi?

Hazreti İdris'ten beri gelen öğretileri bir okul bünyesinde, kendini bilmek isteyenlere bir düzen içinde sunmak için, Kâbe'yi yapmış olabilir mi?

Ya da daha önceden yapılan okulu tekrar temellerinin üzerine dikmiş olabilir mi?

Ve Kâbe'nin duvarına "Kendini bil" diye yazmış olabilir mi?

Ve bunun ile ilgili bir sistem, düzen kurmuş olabilir mi?

Kur'ân'da geçen "Millete İbrâhîm" âyeti buna işaret ediyor olabilir mi?

Millete İbrâhîm âyetini, İbrâhîm'in dini diye çevirmek kelimenin ruhuna uymuyor.

Din kelimesi ve millet kelimesi ayrı manalar içeriyor.

Millet kelimesi, "ımlal" yani, "ımla" kelimesi ile aynı köktendir.

İmla kelimesi, "düzen- oluşturulan düzen" anlamına gelir.

Yani Millete İbrâhîm; "İbrâhîm'in oluşturduğu düzen" anlamına daha uygun oturuyor.

Hazreti İbrâhîm'in, Kâbe'yi, "kendini bilme okulu" olarak yaptırdığı ve ona gelenlerin de onun oluşturduğu düzene göre derslere tâbî tutulduğu, gönüle daha uygun geliyor.

O gün Kâbe'ye gidenler, Hazreti İbrâhîm'i devrin Mürşid-i Kâmil-i bilip, ondan hakikat bilgilerini almaya gidiyorlardı.

Peki, bugün Hacca gitmedeki maksadımız nedir acaba?

Kâbe'nin; devrin kendini bilme okulu olduğuna ve Hazreti İbrâhîm'in de devrin öğretmeni olduğuna, Hacc Sûresi 27. âyet en güzel cevabı veriyor.

Kâbe'ye yani Hazreti İbrâhîm'e gelenler, varoluş hakikatlerini anlamak için geliyorlardı.

O günün Müderrisi yani öğretmeni, yani Mürşid-i Kâmil-i Hazreti İbrâhîm'di.

İşte Hacca gitmekten maksat, Haceye-Hocaya-Öğretmene gitmektir.

Hace-Hoca-Öğretmene gitmekten maksat, Mürşid-i Kâmil'e gitmektir.

Hacc Sûresi 27: "Yetû-ke- sana gelsinler" âyeti bunu işaret ediyor.

Meâli: Allah'ı tanımak için arayışta olan insanlara ilan et. Toplumda ileri gelenler ya da bir zayıflık içinde olanların hepsi, bir tasa içinde inceden inceye araştıranların hepsi sana gelsinler.

Hacc Sûresi:

26- İbrahim'e, Bizi kendi vücûd evinde bulacağını belirttik. Bana hiçbir şeyi ortak koşma, hakikatlerin arayışında olanlar için, tüm varlığı tutanı ve tüm varlıktaki nitelikleri ve tüm varlığıyla teslim olmayı anlamak isteyenler için, gönül evimi temiz tut, diye bildirdik.

27- Allah'ı tanımak için arayışta olan insanlara ilan et. Toplumda ileri gelenler ya da bir zayıflık içinde olanların hepsi, bir tasa içinde inceden inceye araştıranların hepsi sana gelsinler.

28- Onlara fayda getirecek olan hakikatleri bilsinler ve Allah'ın tüm varlıktaki işaretlerini anlasınlar. Onlara verilen nimetlerin yüceliğini belli güzellikler içinde tanısinlar. Mahlûkatı tanımada akılsızlık etmesinler. Böylece o hakikatlerden faydalanınlar ve ilimden yoksun kişileri de faydalandırınlar.

29- Sonra da cehaletin kirliliğinden geçerek temizlenmeyi tamamlasınlar ve onlar hakikatlere uyacaklarına dair verdikleri sözlerini tutsunlar ve Allah'ın evi olan gönül evlerini temiz tutmak için gayret göstereyinler.

Zâriyât Sûresi:

20- Hakikatleri kesin olarak anlamak isteyenler için yeryüzünde deliller vardır.

21- Kendi iç âleminizde deliller vardır. Hâlâ bakıp da görmez misiniz?

Kur'ân'ı incelediğimizde görüyoruz ki "Oku" âyeti, kişinin kendini okuması, kendini bilme hakikatine işaret ediyor.

Kişinin bedeni, tüm ilâhî sırları barındıran canlı bir kitâbtır. Her varlık, ilâhî sırları barındıran canlı bir kitâbtır.

Kişi, kâinatın sırlarına ulaşmak istiyorsa, kendi vücûdunu iyi okumalıdır.

Kendini anlamak isteyen kişi; kesinlikle dünyaya esir olmaktan kurtulmalı ve inanç adına öğrendiği tüm bildiklerini bırakmalıdır.

Kendini anlamak isteyen kişi; dedikodu, fitne, fesat, gurur, kibir, aldatma, kavga, öfke, hiddet, nefret, kin gibi kendine ve çevresine zarar veren tüm bu duygulardan kurtulmalıdır.

Kendini bilmek için, Hazreti Âdem'den beri gelen, Hazreti İdris'le öğretisi halinde düzenlenen, Hazreti İbrâhîm'le okul düzeniyle şekillenen, Hazreti Muhammed'le tekâmülü tamamlanan "Kendini bil" öğretisi kişinin kendindeki ve varlıktaki "Vahy" deryasına sülûk etmesiyle vücûd bulur.

Allah bize şah damarımızdan yakınsa, O bizdedir.

Bizim de O'nu bilmemiz için, kendimizde O'nun tecellilerini idrak etmemiz gereklidir.

Yani kendimizi bilmemiz gereklidir.

Kişi bilmelidir ki, kendi enfûsî boyutu tüm soruların cevaplarının olduğu yerdir.

Resûl, Nebî dediğimiz gönül erleri, kendilerinin ve varlığın enfûsî sistemi olan mânâ âleminde vahiyle beslendiler.

Kendini bil öğretisi; kişinin aradığı hakikatlerin kendinde olduğunun bildirilmesidir.

Yunus Emre:

"İlim ilim bilmektir

İlim kendin bilmektir

Sen kendini bilmezsen

Ya nice okumaktır.”

Hace-Hoca Bektaşî Veli:

“Dervişlik hırkada taçta değildir,

Hararet nardadır, saçta değil,

Her ne arar isen kendinde ara

Kudüs’te, Mekke’de Hac’da değildir.”

Kur’ân “Oku” ile başlar.

Yani “Kendini oku.”

Yani “Kendini bil.”

“Vücûd Hakk’ın evidir, edep eyle hâlini.

Gönlün ise Kâbe’dir, temiz eyle gönlünü.”

Kamil insanlar hep bildirmişler:

Kendini bilen Rabbini yani kendi vücûdunun sahibini bilecektir.

Tüm varlığın sahibini bilecektir.

Allah hakikatini anlamanın yolu, kişinin kendini bilmesinden geçmektedir.

Gel kardeşim.

Kur’ân’ın öğüdünü cân kulağıyla duyalım.

Kur’ân’ın ilk âyeti olan “Oku” yani “Kendini bil” âyetine uyalım, kendimizi bilmek için aşkla, samimiyetle, zerre kadar beklenti içine girmeden kendimizi okumaya başlayalım.

Kendi vücûd sistemimizi inceleyelim.

Kendi vücûd sistemimizde olan Matematiksel, Fiziksel, Kimyasal, Biyolojik işleyişi araştıralım.

Vücûdumuzun geldiği boyutu düşünelim.

Kendini bilen, varlığın varoluşunu da anlar ve varlığın biriyle bağına da anlar ve tüm varlığı tutan kudreti de anlar.

Ve tüm varlığın birbiriyle kardeş olduğunu da anlar.

İnsan olmak kendini bilmekte gizlidir.

Bilelim ki tüm soruların cevabı kendi vücûd sistemimizde vardır.

Gel kardeşim.

Kendimize dönelim kendi vücûdumuzun var oluşunu düşünelim.

Oku- Araştır-Anla âyetini can kulağıyla duyalım.

Okumaktan maksat, insanın kendini okumasıdır.

Alâk Sûresi

1- Seni vücûdlandırmanın delilleriyle, yaratılışı araştırmakla anla.

2- Bir bağ ile bir özendir insanın yaratılışı.

3- Yaratılışı araştırmakla anla. Seni vücûdlandırmanın tüm sıfatlarını da kaynağıdır.

4- Ki O kalemle öğretendir.

5- Bilmediği şeyi insana öğretendir.

6- Doğrusu insan kendine varlık isnat ederek azgınlık yapar.

7- Kendini varlık sahibi görür.

8- Muhakkak ki senin aslın ancak seni vücûdlandırandır.

9- Nehyedilen şeyi düşündün mü?

10- Kulun temizlenmesini.

11- Dosdoğru Hakk yolu üzere olmanın ne olduğunu düşündün mü?

12-Ya da tüm varlıktaki işleyişi, fenalardan sakınmayı, ortak yaşamayı.

13- Düşündün mü? Yalanlarda kalmayı ve eski cehalet alışlarına geri dönmeyi.

14- Allah'ın öğretmesinin nasıl olduğunu bilmiyordun.

15- Doğrusu bir kimse eğer cehaletinden vazgeçmezse, elbette kendi aklındaki bildiklerine sürüklenir gider.

- 16- Hataların ve yalanların yönüne döner.
- 17- Artık o yöneldiği hiddet dolu hallerini bırakmalı.
- 18- Dayandığı o kötülük hallerinden vazgeçmeli.
- 19- Doğrusu o hallerine itaat etmemeli ve hakikatlere teslim olmalı ve yakınlaşmalı.

SECDENİN HAKİKATİNE ER

Secdeyi sadece başını yere değdirmek olarak görme.

Secde denilince hemen aklımıza namazda alnımızı yere koymak gelmesin.

Gel, namazda günde seksen defa yaptığın secdenin hakikatini düşün.

Gel, secdenin nasıl derin bir mânâ taşıdığını anla.

Gel, Kur'ân'da bildirilen secdenin hakikatine er.

Peki, Kur'ân'da secde nasıl sunulur.

Rahmân Sûresi 6: "Ve el necmu veş şeceru yescudân."

Meâli: "Yıldızlar ve ağaçlar her an secde halindedirler."

Râd Sûresi 15: "Ve lillâhi yescudu men fis semâvâti vel ardı tavan ve kerhen ve zilâluhum bil guduvvi vel âsâl."

Meâli: "Göklerde ve yerde olan ne varsa, istese de ve istemese de ve onların gölgeleri dâhil sabah ve akşam hiç durmadan Allah'a secde ederler."

Nahl Sûresi 48: "E ve lem yerev ilâ mâ halakallâhu min şeyin yetefeyyeu zilâluhu anil yemîni veş şemâili succeden lillâhi ve hum dâhırûn."

Meâli: "Onlar Allah'ın halk ettiği şeylerin gölgelerinin dahi sağa sola dönerek, Allah'a secde ettiklerini ve tüm var olanların bir bütünlük içinde olduğunu bakıp da görmezler mi?"

Nahl Sûresi 49: "Ve lillâhi yescudu mâ fîs semâvâti ve mâ fil ardı min dâbbetin vel melâiketü ve hum lâ yestekbirûn."

Meâli: “Göklerde olan ve yerde olan bütün varlıklar ve bütün kuvveler Allah’a secde ederler. Bu hakikati anlayanlarda ki-birlilik yoktur.”

Hacc Sûresi 18: “E lem tera ennalâhe yescudu lehu men fis semâvâti ve men fîl ardı veş şemsu vel kameru ven nucûmu vel cibâlu veş şeceru ved devabbu ve kesîrun minen nâs ve kesîrun hakka aleyhil azâb ve men yuhinillâhu fe mâ lehu min mukrim innallâhe yefalu mâ yeşâ.”

E lem tera	: Bakıp da görmez misin?
Enne Allah yescud	: Muhakkak Allah, secde eder, teslim olan,
Lehu men fî es semâvâti	: Ne varsa, ona, kimse, olanlar, semâlarda,
Ve men fî el ardı	: Kim, ne varsa, yeryüzünde,
Ve el şemsu ve el kamer	: Güneş ve ay,
Ve en nucûmu	: Yıldızlar,
Ve el cibâlu	: Dağlar,
Ve el şeceru	: Ağaçlar, gelen, soy, takip eden,
Ve el devabbu	: Hayvanlar, yürüyen, canlı, yaşayan, yaşam,
Ve kesîrun min el nasi	: Çoğu, pek çok, insanları,
Ve kesîrun hakk aleyhi azab	: Çoğu, onlara hak, hakikatler, sıkıntı, azap,
Ve men yuhin Allâh	: Kim, gevşek, ilgisiz, zayıf, kayıtsız, Allah,
Fe ma lehu min mukrimin	: Böylece, ona değildir, ikram eden, sunulan,
İnne Allâh yefalu	: Muhakkak, Allah, fail olan, yapan, işleyen,
Ma yeşau	: Şey, ne, değil, isteyen, isteğiyle,

Meâli: “Bakıp da görmez misin? Göklerde olanlar ve yerde olanlar, güneş ve ay ve yıldızlar, dağlar ve ağaçlar ve hayvanlar, ne varsa muhakkak ki Allah’a secde ederler. İnsanların çoğu, kendilerindeki hakikatleri anlayamadıklarından dolayı sıkıntıdadır. Kim Allah’ı anlamada ilgisiz, kayıtsız olursa, böylece ona sunulan hakikatlere arif olamaz. Muhakkak ki fâil olan Allah’tır, var olan her şey onun isteğindedir.”

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki her varlık her an Allah’a secde halindedir.

Cümle âlem Allah’a secde içindedir.

Kur’ân’da; “Yıldızlar, ağaçlar secde ederler” diye bildiriliyor. “Göklerde ne varsa, yerde ne varsa Allah’a secde ederler” diye bildiriliyor.

Hatta “bakıp da görmez misin? diye sesleniyor.

Tüm varlığın Allah’a secde ettiğini bakıp görebiliyor muyuz gerçekten?

Bizler secdeyi alınımızı yere değdirmek diye biliyoruz.

Secde denilince hemen aklımıza namazdaki secde geliyor.

Ama Kur’ân, her varlığın Allah’a secde ettiğini belirtiyor.

Kâinatta tüm varlık Allah’a nasıl secde ediyor?

Nedir Kur’ân’î mânâda secde?

Bir ağaç Allah’a nasıl secde eder?

Bir yıldızın secdesi nasıldır?

Tüm varlık deyince, zalimler de mi Allah’a secde halindedir?

Hatta Kur’ân; “gölgeleri bile secde halindedir” diyor.

Nedir gölgelerin bile secde halinde olması?

Evet, secdenin hakikati nedir?

Secdedeki derin mânâ nedir?

Çoğu müellif buradaki secdeyi teslimiyet diye açıklıyor.

Hâlbuki âyette “Yescudu” kelimesi geçiyor yani “Secde” kelimesi geçiyor, “Teslim” kelimesi geçmiyor.

Evet, nedir Kur’ân’î mânâda secdenin hakikati?

Nasıl ki insanın bedeninde her hücre, her doku, her organ, beden ile birlik bütünlük içindeyse...

Bu âlemde olan her varlık da Allah’a secde halindedir, yani Allah ile birlik içindedir.

Nasıl ki su damlaları bir araya gelince birlik içinde buluşuyorsa, bu âlemde birlik içindedir, birbirine bağlılık içindedir.

Her varlık, Allah’ın efâliyle, sıfatlarıyla, zâtıyla kuşatılmıştır. İşte buna şahit olanlar secdenin hakikatine ereceklerdir.

Rabbim bizleri, Kur’ân’î mânâda secdeyi anlayanlardan eylesin.

İNSANI KÂMİL OL

Gel insanı kâmil ol.
Allah hakikatine layıkıyla erenlerden ol.
Allah'ın zâtında fâni olanlardan ol.
Allah'ın rûhunda bâki olanlardan ol.
Allah'ın nûrunu giyinenlerden ol.
Tüm resûl nebîlerin makamlarını görenlerden ol.
Muhammedî mertebeye erenlerden ol.
Hakk deryasına karışanlardan ol.
Nice mânâyâ erenlerden ol.
Hakk'ın vahyinden duyanlardan ol.
Halkta Hakk'ı seyredenlerden ol.
Hakk'ın nûrunu yansıtanlardan ol.
Kulluk şuuruyla yaşayanlardan ol.
Sevgi makamına, aşk makamına erenlerden ol.
Sevgi makamında dirilenlerden ol.
Aşk makamında ölümsüzlerden ol.
Sözün, bakışın, hâlin, davranışın hakça olsun.
Sabrın, tevekkülün, teslimiyetin tastamam olsun.
İhlâsın, samimiyetin tüm gönlünden olsun.
Güvenilen, emin olunanlardan ol.
Yaptığın her şey Hakk için olsun.
Her sözünde, her davranışında Hakk'ı hatırlat.
Her bakışın, her seyirin Hakk'a olsun.

Her hâlin tenezzul, tevâzu içinde olsun.
Çevrene gül kokusu saçanlardan ol.
Yüzleri güldürenlerden ol.
Karamsarlıkları, kaygıları söndürenlerden ol.
Umut verenlerden, sevindirenlerden ol.
Çaresizlere çare olanlardan ol.
Sorunları çözenlerden ol.
Sevdirenlerden ol.
Korkuları yok edenlerden ol.
Fitneliği, fesatlığı bitirenlerden ol.
Öfke, nefret ateşini söndürenlerden ol.
İlim ile yol gösterenlerden ol.
Hakk'a hakikate yönlendirenlerden ol.
Çalışmayı, keşfetmeyi hissettirenlerden ol.
Şahit olmanın yolunu gösterenlerden ol
Gönüllerde nice sırlara kapı açanlardan ol.
Gönül gözüyle baktıranlardan ol.
Gönüllere huzur verenlerden ol.
Edebe, adalete sevk edenlerden ol.
Şefkati, merhameti hissettirenlerden ol.
İyiliğe, yardıma, hizmet etmeye koşarak örnek olanlardan ol.
Gönlünde, ihtiyacı olana koşma duygusu taşıyanlardan ol.
Beden diliyle nice güzellikleri hissettirenlerden ol.
Barışı sağlayanlardan ol.
Tevhîd şuuruna eriştirenlerden ol.
Gel kardeşim İnsanı Kâmil olanlardan ol.
Bil ki ey kardeşim! İnsanı Kâmil olan kişi:
İnsan makâmına gelmiş olan kişidir.
Baktığı her yerde varlığın ardında varlığın sahibini görür.

Varoluşun ve var edenin hakikatine ulaşmış kişidir.
Allah hakikatine ulaşmış kişidir.
Rahîm ve Rahmân boyutlarına ulaşmış kişidir.
İlmen Yakîn, Aynel Yakîn, Hakkâl Yakîn boyutlarına ulaşmış kişidir.

Asla kendilerini makâm sahibi görmezler, tüm makâmların sahibinin Allah olduğunu bilirler.

Cümle varlığa bir gözle bakar.

Birden çıkan birleri seyrederek.

Her bir, birin üzerinde yüklü olan işaretleri bilir.

Akışın nereden geldiğini nereye gittiğini sezer.

Çiftçinin tohumdan ne çıkacağını, ne zaman çıkacağını ve nasıl şekillenip nasıl meyve vereceğini bildiği gibi, Kâmil kişi de varlığın akışını ve olayları görür.

İlim üzere, irfân üzere hareket eder.

Asla sûret görmez, nûrun akışının seyrindedir.

İşaretleri okuyabilir.

Köprüler kurar, köprüler yıkar.

Yaratılışın boyutlarına ulaşır, okumayı oradan yapar.

Her bir boyutun açığa çıktığı ana kaynağa erebilir.

Her bir boyuttan akan akışı seyredebilir.

Varlığın sırlarını görür, akışını görür, nihâyetini görür.

Üflenen rûhun ne olduğunun keyfiyetindedir.

Halk'a Hakk nazarıyla bakar.

Deryanın ve dalgaların seyrindedir.

Hakk deryadır, Halk deryanın dalgasıdır, bu şuurdan hiç ayrılmaz.

Tevhîd şuuruyla hareket eder.

Evvelden âhire akışı seyrederek.

Evvelden âhire olan akışın ne olacağını bilir.

Âhirden evvele dönüşü seyreder.

Âhirden evvele yeni bir oluşumun ne olacağını bilir.

Bâtından zâhire olan akışı ve ne çıkacağını bilir.

Zâhirden bâtına dönüşü ve yeni oluşan yazılımı görür.

Tohumdan tohuma olan akışı seyreder.

Yeni bir tohum oluştuğunda, önceki tohumda olan yazılıma yeni yazılımlar eklendiğini görür.

Kaderin vehbiyet cihetini de kesbiyet cihetini de bilir.

Toplumun yaşamıyla, halleriyle, davranışlarıyla ilgili silmeler, yazılımlar yapma gücüne sahiptir.

Baktığı her kişinin, yaşam boyutunda nerede takılıp kaldığını görür, neye esir olduğunu görür.

Kişilerin engellerini kaldırma gücüne, yetkisine sahiptir.

Işığın yolculuğunda yolculuk eder.

Işıktan açığa çıkanlarla yolculuk eder.

İnsanı Kâmil ile oturanın gönlü bambaşka duygulara girer.

Onların yanına gittiğinizde derin bir maneviyat hissettirirler.

Onlarla oturduğunuzda gönlünüzde dünya kaygısı kalmaz.

Onlar, var oluşu ve var edeni düşünmeye sevk ederler.

Gönüllere ilâhî aşk ekerler.

Kişiyi asla karamsarlığa sürüklemeyiz.

Korkutmazlar, ümit verirler.

Ayrı bir huzur verirler, moral verirler, kişiyi güçlü hissettirirler.

Güler yüzlüdürler, hizmet ehlidirler.

Çevresine hizmet ederler.

Onların sevindirici özelliği vardır.

Merhamet duyguları çok gelişmiştir.

Her varlığa merhamet üzere davranırlar.

Tüm sözleri, eylemleri, tüm düşünceleri sadece merhamet üzeredirler.

“Biz seni âlemlere rahmet üzere gönderdik” âyetine mazhar olmuşlardır.

Rızayı ilâhiyi bilirler, o rıza üzere hareket ederler.

Niçin yaratıldıklarını bilirler.

Şefkat doludurlar.

Koruyucu özellikleri vardır.

Dedikodu bilmezler, zerre kadar zarar verme özellikleri yoktur.

Başkaları hakkında konuşmazlar, varlığın oluşunun özelliklerini konuşurlar.

Kimseyi üzmezler, kandırmazlar, kimseyi kullanmazlar.

Kimseye sesini yükseltmezler.

Onları kötüleseler de, onlar kimseyi kötülemez.

Çıkar için, makam için, şöhret için koşmazlar.

Hizmet için, birliktelik için, huzur için koşarlar.

İlimden fenden ayrılmazlar, çalışkandırılar, üretkendirler.

Ârif olmayı tavsiye ederler, yani ilim üzere hareket etmeyi tavsiye ederler.

Kötülükten uzak durmayı, kötülüğe engel olmayı tavsiye ederler ve bunun metodunu öğretirler.

Asla aslı olmayan bilgilerle; oyalanmazlar, oyalamazlar.

İnanç ayrımı yapmazlar.

İnsanların inançlarına, ibadetlerine, ibadethanelerine bakmazlar.

Sadece bedenlerin tecelli boyutuna bakarlar.

İnsanların sıkıntılarında yol gösterirler ve bu yol merhamet üzeredir.

Gayretlidirler, çalışkandırılar, üretkendirler.

Cinsiyet üzere bakmazlar, ünsiyet üzere bakarlar.

Kibirleri asla yoktur.

Riyâ bilmezler.

Dünyanın neresinde bir kişi sıkıntı çekse, o sıkıntıyı hisse-
derler ve onun için koşarlar.

İnsanların sırlarını, sıkıntıları dinlerler ve onlara yol gös-
terirler.

Gönüllere kodlamalar yaparlar.

Asla kendi şahsi çıkarları için yaşamazlar, hep başkalarına
hizmet için koşarlar.

Geleceği şekillendirirler.

Hakka Sûresi 23: “Yakınlığı anlayıp kâmil olmuştur.”

Enbiyâ Sûresi 107: “Seni âlemlere rahmet olmaktan başka
bir şey için göndermedik”

Âl-î İmrân Sûresi 80: “Ve siz varlığın işleyişini anlamayı terk
etmeyin, varlıktaki gücü anlayın, hakikatlere sımsıkı sarılın ve
hakikatleri bildirin ve kâmil kimseler olun.”

Nahl Sûresi 43: “Kâmil insanlar, Bizi bildirmekten başka bir
şey için açığa çıkmadılar.”

Nûr Sûresi 37: “Hakikatlerin bilgilerini alıp vermede kâmil
kişilerin dikkatleri dağılmaz ve onlar Allah’ın zikrinden ayrıl-
mazlar ve her an Hakk’a bağlılık şuuruyla hareket ederler ve
temizlenme içinde olup kendindekini paylaşırlar. Kâlblerinin
dönmesinden her vakit çekinirler ve onlar basîret sahipleridir.”

HEYECANINA TUTUN

Heyecan, seni hayata bağlayan duygunun adıdır.

Heyecan; içsel coşkunluktur, içsel sevinçtir.

Heyecan, bir şeye karşı duyulan derin aşk hissidir.

Heyecan, gönülde her an akan bir çağlayandır.

Heyecan, yaşama sevincidir.

Heyecan, keşfetme merakındır.

Heyecan; anlama, tanıma, ilgilenme, inceleme duygusudur.

Heyecan; bağ kurma, kavuşma, birleşme isteğidir.

Heyecan, içsel sevincin bedeni kuşatmasıdır.

Hayat, doğumdan ölüme akan bir yolculuktur.

Hayatta her insanın tutunduğu bir dal vardır, onu heyecanlandıran bir alan vardır.

İnsan kendini heyecanlandıran şeyi bulmalıdır ve onun kıymetini bilmelidir ve o heyecana sarılmalıdır.

Allah'ın sonsuz ilmi vardır, bir ilme karşı ilgi ve merak kişinin o alana heyecan duymasına yol açar.

İnsan heyecanına tutunmalıdır.

Heyecan, Arapça hâca- hyc kelime kökünden gelir

“Hayacân هیجان”: Hareketlendi, toz kaldırdı, çırpındı, telaşlandı, heyecanlandı, canlandı, dirildi anlamlarına gelir.

Hayacan; Hayy ve can kelimelerinin birliğidir.

Canın dirilmesi, heyecan olarak çevrilmiştir.

İnsanı hayatta tutan duygu heyecandır.

Heyecan kişiyi yaşama amacıyla buluşturur.

Onun için kişi heyecanın kıymetini bilmelidir.

Heyecan ile tedirginlik karıştırılmamalıdır.

Tedirginlik, korku ve kaygıya kapı açar.

Ama heyecan; aşka, ilgiye, âlâkaya, tutkuya, sevince, me-
raka kapılar açar.

Korku, kaygı hastalığın kapısını açar.

Korku ve kaygıda; hücreler, dokular ve organlar normal iş-
levselliğini yapamaz ve hastalanır.

Heyecan ise, kişinin bedenini hastalanmadan uzak tutar.

Heyecan, hücrelerin, dokuların ve organların âdeti bayramıdır.

Heyecan, aşk ile iç içedir.

Heyecan, rahmânî duyguları harekete geçirir.

Kibir, gurur, benlik, bilmişlik, hor bakmak, şeytani duygu-
ları harekete geçirir.

Kişin kendinde olan şeytani duyguları yok etmelidir.

Şeytani alanda heyecan yoktur, kibir, ego, illa ben duygu-
ları vardır.

Rahmânî duygular filizlenmeden, şeytani duygular yok olmaz.

Hayatın heyecanı yakalanmadan, karamsarlıklar kaygılar
yok olmaz.

Heyecanın, korku, tedirginlik ile hiç alakası yoktur.

Buna örnekler verirsek:

Askerden dönen oğlunu bir an önce görüp kucaklamak is-
tleyen anne babanın duygusu heyecandır.

Askerde bir yere operasyon için giden oğlunu düşünen anne
babanın duygusu, kaygı, tedirginlik, korkudur.

Beyin alanında ihtisas yapan bir doktor düşünelim.

O gün dünyaca ünlü bir profesörün gelip konferans vermesi,
yeni keşifler aktarması, ihtisas yapan doktoru heyecanlandırır.

Onu asla tedirgin etmez, kaygıya düşürmez.

Bir parkta sevgilisini bekleyen bir genç heyecandan yerinde duramaz.

Ama sevgilisi geç kalsa, gelmese, heyecanın yerini, tedirginlik, kaygı, korku alır.

İnsan bedeninde heyecanın frekansı ile, korku, tedirginliğin frekansı aynı değildir.

Salınan kimyasallar da aynı değildir.

Heyecanda oksitosin, dopamin, vazopressin hormonlarında artış olur.

Oksitosin: Heyecanı, mutluluğu, aşkı, sevgiyi artırır.

Dopamin: Öz güveni, başarıma gücünü, merakı, ilgiyi, alakayı, tanıma içgüdüsünü artırır.

Vazopressin: Bağlılığı, birlik duygusunu, sadakati, vefalı olmayı artırır.

Korku, kaygı, karamsarlık gibi duygularda bu hormonlar hızla düşer.

Bu da beden kendini koruma içgüdüsünden dolayıdır.

Heyecan, can boyutundan gelen yüksek titreşimdir.

İnsan mutlaka heyecanına tutunmalıdır.

İnsan için heyecan çok kıymetlidir.

Heyecan, huzurun ve mutluluğun kapısını açar.

Kişiyi ne heyecanlandırıyor, oraya yönelmeli ve bilmeli ki onun mutluluğu, huzuru, yaşama amacı oradadır.

Mâide Sûresi 83: "Ve izâ semiû mâ unzile ilerresûli terâ ayunehum tefîdu mined dem'ı mimmâ arefû minel hakk yekûlûne rabbenâ âmennâ fektubnâ meaş şâhidîn."

Meâli: "Resullerin sunduğu hakikatleri işittiklerinde, onların gözlerinde gerçeklere ârif olmanın zevkiyle, heyecan içinde olduklarını görürsün. Derler ki: Bizi vücûdlandırana iman ettik. Artık biz hakikatlerin sözlerine tanık olanlarla beraberiz."

Hakk yolunda talebe olan kimselerin gönülleri heyecan içindedir.

Hakk'a şahit olmanın heyecanı onları sarmıştır.

Onlar; korkuları, kaygıları, karamsarlıkları terk etmişlerdir.

Onlarda; kibir, yalan, dedikodu, alay etme, hor bakma, insanların eksikliğini gediğini arama, bilmişlik, inat, çekiştirme, tartışma yoktur.

Onların gönülleri öyle bir ilâhî heyecana kapılmıştır ki o heyecanın rüzgârıyla savrulup giderler.

Onları; duymanın heyecanı, görmenin heyecanı, şahit olmanın heyecanı, hissetmenin heyecanı, kavuşmanın heyecanı sarmıştır.

Kâmil insanların gönülleri, heyecan ve hayret içindedir.

Heyecan mü'min olanlarda görülen bir duygudur.

Mü'minûn Sûresi 60: "Vellezîne yutûne mâ âtev ve kulûbuhum veciletun ennehum ilâ rabbihim râciûn."

Meâli: "O kimseler, vereceklerini her an verirler ve onların kâlbleri hep bir heyecan içindedir. Muhakkak ki onlar, ancak onları vücûdlandırana teslim olmuşlardır."

Mü'min, bedenini sahibi olan Allah'a vermiş kişidir.

Allah'tan emin olmuş kişidir.

O teslim olmuş kişidir.

Onun kâlbi yüksek bir heyecan içindedir.

Allah'ın nice hikmetlerini anlama heyecanı içindedir.

Anneden doğan her çocukta heyecan duygusu vardır.

Her çocuk çevresine karşı heyecan içinde bakar.

Anne babalar çocukların heyecanının önünü açmalıdır.

Çünkü heyecan çocuğu başarıya götürecektir.

Anne babalar mutlaka çocuklarını her zaman doğanın içine götürmelidirler.

Çocukların heyecan duyduğu şeye çocuğu yöneltmelidirler.

Asla çocuklarının heyecanını köreltmemelidirler.
Çocuğun heyecanını körelten şeyler;
Anne baba kavgası...
Çocuğun yanında dedikodu yapmak, birilerini kötölemek,
yalanlar söylemek...

Birileriyle alay etmek, hor görmek...

Varlığı önemsememek, varlığa zarar vermek...

Çocuğa korku vermek, bağırarak, çağırarak...

Çocuğu başarısız görmek, çocuğu cesarettten uzaklaştırmak...

Çocuğu doğadan, hayvanlardan, bitkilerden uzak tutmak...

Heyecanı körelen çocuk hayata tutunamaz, başarısız olur.

İkili ilişkilerde egosal davranır, önce ben der.

İkili ilişkilerinde sevgiden, saygıdan uzak olur.

Onun toplumda insanlarla ilişkisi başarılı olmaz.

O doğayla barışık olmaz.

Ama heyecan, başarının, sadakatin, vefanın, ikili ilişkilerde
saygının, sevginin kapısını açar.

Heyecan, mutluluk, huzur getirir.

Aşk, sevgi, heyecan birbirine bağlıdır.

İşte insan kendini heyecanlandıran şeyin kıymetini bilmelidir.

Heyecanına tutunmalıdır.

Heyecan, aşktır, aşk heyecandır.

Heyecan, gönlün can bulmasıdır, dirilmesidir.

Hayat heyecandır, heyecan hayattır.

Her varlık ilâhi heyecanın tecellisidir.

İnsan doğa ile konuşmalı.

Taş ile, toprak ile, su ile, bitkiler ile, çiçek ile, ağaçlar ile, böcek ile, hayvanlar ile konuşmalı.

Her şeye selam vermeli.

Onlar bizleri duyar.

Onlara sevgimizi hissettirmeli, onlara saygı içinde davranmalıyız.

Onlarda olan atomik yapı, moleküler yapı aynısıyla bizlerde de vardır.

Bizler doğanın bir parçasıyız.

Varlıktan gelen nice mesajlar vardır.

İnsan heyecan içinde bu mesajları duymaya çalışmalıdır.

Gönlümüzü bu mesajlara heyecan içinde yönlendirmeliyiz.

İnsan heyecanına tutunmalı, o duygunun kıymetini çok iyi bilmelidir.

Aşk, derin heyecanın her an akan ırmağıdır.

Heyecanlı kimseler o ırmağın âşıklarıdır.

Gelin dostlar, bizi ne heyecanlandırıyorsa ona tutunalım, orayı hiç bırakmayalım.

Gelin dostlar, heyecanın kıymetini bilelim.

Gelin dostlar, heyecanın, mutluluk ve huzur olduğunu hissedelim.

ALLAH'IN DOSTLUĞUNA SIĞIN

Allah'ı dost edin.

Velin, evliyan Allah olsun.

O'na tevekkül içinde ol.

Gönlünü O'na rabıta et.

Her an O'na bağlılık içinde ol.

Başına ne gelirse gelsin, sabret ve gerekli dersi al.

Bil ki Allah'ı dost edinenlere, korku yoktur, kaygı, karamsarlık yoktur.

Yûnus Sûresi 62: "E lâ inne evliyâ Allâh lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenun."

Meâli: "Allah'ın dostluğuna sığınanlara korku yoktur, mahzun olmak yoktur."

Âyette ne güzel belirtilmiş; Allah'ın dostluğuna sığınmak.

Onlara korku yoktur.

Onlara mahzun olmak yoktur.

Mahzun, hüzün kelimesinden gelir.

Kur'an'da belirtiliyor ki Allah'ı dost edinenler hüzünlü olmazlar.

Hüzün; üzüntü, kaygı, keder, karamsarlık, içe kapanıklık, boşluğa düşmek demektir.

Nahl Sûresi 87: "Ve elkav ilallâhi yevme izinis seleme ve dalle anhum mâ kânû yefterûn."

Meâli: “Her şeyiyle ancak Allah’a teslim olanlar, her an barış ve huzur içinde olanlardır. Uydurulmuş şeyler içinde kalanlar ise hakikatlerden sapanlardır.”

Allah’a teslimiyetin ne olduğunu çok iyi bilmeliyiz.

Anne babamızdan öğrendiğimiz şekliyle ibadet ettik diye Allah’a teslim olmuş oluyor muyuz?

Allaha teslimiyet, namaz kılmakla, oruç tutmakla gerçekleşir mi?

Allah’a teslimiyette ilim, irfan, edep, şahitlik gerekir.

Şahit olmayan, Allah’a teslim olamaz.

Ezanda günde 20 defa okunan “Eşhedü-Şahit ol” hakikatine mutlaka ermeliyiz.

Allah’a kendimizde ve varlıkta şahit olmalıyız.

Allah’a şahit olmadan, teslimiyet ve tevekkül olmaz.

Her varlık Allah’a açılan bir kapıdır.

Her varlık bir tarikattır, yani Allah’a giden bir yoldur.

Yeter ki varlığın oluşumunu, işleyişini, niteliklerini bir bir inceleyelim.

Yeter ki kendimizde ve varlıkta şahit olalım.

Şahit olan, emin olur.

Emin olan Müslüman olur.

Müslüman her şeyiyle Allah’a teslim olan demektir.

Müslüman ilâhi huzura erişmiş olandır.

Müslüman kimse düştüğü kaygıdan, hüzünden hemen çıkan kimsedir.

Müslüman kimse, bir anlık da olsa sıkıntıya düşse, onun Allah’a olan teslimiyeti onu o sıkıntıdan hemen çıkarır.

Maneviyatı güçlü olan, düştüğü bunalımdan hemen çıkabilir.

Maneviyatı güçlü olana, yani Müslüman olana Allah yeter.

Maneviyatı güçlü olan, her an Allah’ın dostluğuna sığınır.

Allah'tır bizim dayanağımız, yardım bulacağımız, sığınağımız, dostumuz.

Enfâl Sûresi 62: "Fe inne hasbekallâh huvellezî eyyedeke bi nasrihî."

Meâli: "sana Allah yeter. Ki O'dur senin dayanağın, O'dur yardım bulacağın."

Ahkâf Sûresi: 13: "İnnellezîne kâlû rabbunallâhu summes-tekâmû fe lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenûn."

Meâli: "Muhakkak ki bizi vücûdlandırıran Allah'tır diyenlere ve böylece dosdoğru hareket edenlere, artık onlara korku yoktur ve onlara ümitsizliğe düşmek yoktur."

Allah, her şeyle teslimiyet içinde olan kimseyi, düştüğü sıkıntıdan hemen çıkarır.

Onlara korku, kaygı, ümitsizlik yoktur.

Evet, Kur'ân'ı dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki mü'min olanlara korku, kaygı yoktur.

Mü'min başına gelen sıkıntıları güzelce düşünür, hikmetini anlamaya çalışır ve düştüğü sıkıntıdan gerekli dersi alır.

Düştüğü sıkıntıdan bunalıma kaymaz, bilir ki başa gelen sıkıntılar, kişiyi olgunlaştırır, hayat yolunda kişiye dersler verir.

Ey benim güzel kardeşim.

Gel Allah'a şahit olalım, O'na iman edelim.

O'na güvenelim.

O'na teslim olalım

O'na tevekkül içinde olalım.

O bizim, canımızdır, tenimizdir, nefesimizdir.

O her an bizdedir.

O bizim dayanağımızdır.

O bizim yardım bulacağımızdır.

Unutma kardeşim sakın unutma:

Mü'min kişi:
Sabırlı olur.
Tefekkür sahibi olur.
Teslimiyet sahibi olur.
Tevekkül sahibi olur.
Her şeyin hikmetini arar, asla isyan etmez.
Her şeyden gelen bir mesaj olduğunu bilir, onu bulmak için bekler.
Tenezzül sahibi olur.
Her an Allah'a güvenir.
Her nefeste şükür sahibi olur.
Sevgi dolu huzur dolu olur.
Sakın karamsar olma kardeşim.
Sakın olumsuz düşünme kardeşim.
Sakın ümitsiz olma kardeşim.
Sakın unutma kardeşim, sakın unutma:
Allah'a iman, tüm sıkıntıların ilacıdır.
Allah'a tevekkül, tüm sıkıntıların ilacıdır.
Allah'a şükür, tüm sıkıntıların ilacıdır.
Ve asla unutma Allah'a sığınan kimse, O'na tevekkül içinde olan kimse, O'nu unutmayan kimse, dünyalık kaygılar içinde olmaz.

ŞÜKRET HAMDET

Gel kardeşim, şükrün ne olduğunu anlayalım.

Hamd'ın ne olduğunu bilelim.

Karnımız doyduğunda veya bir şey kazandığımızda şükür ederiz.

Peki, gerçekten şükrün anlamı bu mudur?

Hamd kelimesi, Hazreti Muhammed'den önce de ve sonra da övmek ve yüceltmek anlamında kullanılmıştır.

Peki, "Hamd" gerçekten bu anlamda mı kullanılmalıdır?

Kur'ân'ı incelediğimizde "Hamd" ve "Şükür" kelimeleri hangi anlamlarda karşımıza çıkıyor.

Şimdi Kur'ân'ı inceleyelim.

Bakara Sûresi 56: "Summe beasnâkum min badi mevtikum leallekum teşkurûn."

Meâli: 56: "Sizi kendimizden açığa çıkardık, sizi bir özden var ettik. Umulur ki siz, şükredersiniz- varlığınızın sahibini bilip, teslim edenlerden olursunuz."

Mülk Sûresi 23: "Kul huvellezî enşeeukum ve ceale lekumus sem'a vel ebsâre vel ef'ideh kalîlen mâ teşkurûn."

Meâli: "De ki: Sizi varedip ortaya koyan, size işitmeyi ve görmeyi ve idrak etmeyi veren O'dur. Ne kadar da az şükrediyorsunuz."

Fatiha-Rahim Sûresi 2: "El hamdu lillâhi rabbil âlemîn."

Meâli: "Allah; tüm varlığı vücûdlandırandır; tüm niteliklerin sahibidir.

Evet, Kur'ân'da şükür ve hamd bambaşka anlamlarda sunuluyor.

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki şükür: Bize verilen nimetlerin farkına varmak ve sahibini bilip O'na minnettar olmanın duygusudur.

Hamd ise: Varlıktaki tüm niteliklerin sahibinin Allah olduğunun belirtilmesidir.

Evet, Kur'ân'ı incelediğimizde bu kelimenin sadece Allah'a has olarak kullanıldığını anlıyoruz.

İşte şükür:

Bize sunulan nimetlerin farkına varmaktır.

“Verilen nimetleri sunan kimdir?” Bunu bilmek sahibine minnettar olmaktır.

Varlığımızın sahibini bilip teslim olma şuurudur.

Allah'a kul olmanın sırrıdır.

Tüm varlığımızın kime ait olduğunu bilmek, her an vücûdumuzdaki işleyişin, sıfatların, vücûdumuzun sahibinin Allah olduğunu bilip, teslim olma duygusudur.

Şükür; bedenimizdeki tüm işleyişin sahibini bilip her nefeste itiraf etmektir.

Her şükür O'nu itiraf etmektir, kendine varlık isnat etmemektir.

Sen varsın senden gayrısı yok idrakidir.

Tüm varlığın Hakk ile bağlantısını anlayıp itiraf edebilmektir.

Gözün şükürü, gözden görme tecellisinin Hakk'a ait olduğunu bilmektir.

İnsan tüm varlığının ve her bir organının şükürünü eda edebilmelidir.

Mülk Sûresinde belirtildiği gibi, gözümüzdeki görmeyi, kulağımızdaki işitmeyi, burnumuzdan nefes alıp vermeyi veren, cümle âzâmımızdan her an işleyen şüphesiz Allah'tır.

İşte biz bunları idrak edip sahibinin kim olduğunu bilip her an şükür içinde olmalıyız.

Kâlbimizi attıran Allah'tır.

Kanımızı dolaştıran Allah'tır.

Gözümüzden görmeyi, kulağımızdan işitmeyi veren Allah'tır.

Her an hücrelerimizi çalıştıran Allah'tır.

İşte her an bunları unutmadan yaşamak ve sahibine minnettarlık içinde olmak şükürdür.

Sofraya oturduğumuzda sofradaki tüm rızkların sahibi Allah'tır.

Tarlada yetişen tüm yiyecekleri yetiştiren Allah'tır.

Bize; sütü, eti, yoğurdu, peyniri hep sunan Allah'tır.

İşte biz, aslında yemeğe başlamadan önce Allah'a şükretmeliyiz.

Çünkü soframıza gelen yiyecek ve içecekleri şekillendiren, yetiştiren, tadını veren, şifa özelliğini veren Allah'tır.

Yemek yedikten sonra yine Allah'a şükretmeliyiz.

Çünkü yediğimiz yemeğin ve içtiğimiz suyun sindirimini yine vücudumuzda yapacak olan, tüm hücreleri, dokuları, organları besleyecek olan Allah'tır.

Hücrelerimize yağları, proteinleri, mineralleri en ince ayarla ileticek olan Allah'tır.

İşte hep bunları bilip her an şükür içinde olmalıyız.

İşte biz hem yemek yemeden önce, hem de yemek yedikten sonra Allah'a şükretmeliyiz.

Ama hepimiz karnımızı doyurduktan sonra şükrediyoruz, şükürün aslı bu değildir.

Bu şükür, kendi çıkarı için şükür içinde olmaktır.

Aslında böyle şükür içinde olan küfür içindedir farkında değildir.

Kendi çıkarı için şükreden, olumsuz bir şey olduğunda hemen isyan eder.

Çünkü şükür gerçek manasına göre anlaşılmalıdır.

Şükür, her şeyinle Allah'a teslim olma sırrıdır.

Şükür, kendi varlığının sahibini, sıfatların sahibini bilmek ve teslim etmek idraktır.

Şükür her nefeste her tecellinin Hakka ait olduğunu itiraf etmektir.

Zamanın kâmillerinden Şakîk-i Belhî ile İbrahim bin Edhem arasında geçtiği söylenen şöyle bir sohbet aktarılır.

Şakîk-i Belhî sorar: "Geçim husûsunda ne yaparsınız?"

İbrahim bin Edhem: "Bulunca şükreder, bulamayınca sabrederiz" der.

Şakîk-i Belhî der ki: "Bunu, Horasan'ın köpekleri de yapar" der.

Bu defa İbrahim bin Edhem sorar: "Ya siz ne yaparsınız?"

Şakîk-i Belhî şu cevabı verir: "Bulursak şükredip infâk ederiz, bulamadığımızda yine şükredip sabrederiz."

Evet, anlıyoruz ki Şükür; kişinin kendi şahsına sunulan nimetlerin sahibinin Allah olduğunu bilmek ve her an teslimiyet içinde yaşamının adıdır.

Kendine verilen kendi vücûdundaki sıfatların ve geçimi için sunulan nimetlerin sahibinin Allah olduğunu bilmek ve her an O'na minnettar içinde yaşamının adıdır.

Hamd ise:

Hamd kelimesi, Hazreti Muhammed'den önce de ve sonra da "övmek ve yüceltmek" anlamlarında kullanılmıştır.

Kur'ân'ı incelediğimizde ise bu kelimenin sadece Allah'a has olarak kullanıldığını görüyoruz.

Arapçada "övme" manasında "medh ve sena" gibi isimler kullanılır.

Hamd, varlıktaki tüm niteliklerin sahibinin Allah'a ait olması hakikatidir.

İşte varlıktaki ama fiziksel, ama kimyasal, ama biyolojik tüm sonsuz nitelikler Allah'ın zâtına mahsustur. İşte bu da "Hamd" boyutudur.

Hamd; kâinattaki yaratılmış olan, yaratılmakta olan tüm varlıkların niteliklerinin Allah'ın tecellisi olduğu hakikatini anlatan bir kelimedir.

Hamd, Allah'a mahsustur. Yani bir varlığın yaratılışında o varlığı fiillendiren, sıfatlandıran, vücûdlandıran bizzat Allah'ın kendisidir.

Varlığın geldiği âlem olan rûh boyutu, nûr boyutu bizzat Allah'a ait olan bir boyuttur.

İşte, varlıktaki sonsuz nitelikler "Hamd" kelimesiyle ifade edilmiş ve o sonsuz niteliklerin Allah'a mahsus olduğu belirtilmiştir.

Bir kişi, Hamd olsun dediğinde; o kişi kâinattaki tüm varlıklarda tecelli eden tüm niteliklerin bizzat Allah'a ait olduğunu zevken ifade etmeye çalışır.

İşte, Fatiha-Rahim Sûresi 2. âyette: "El hamdu lillâhi rab-bil âlemîn."

Meâli: "Allah; tüm varlığı vücûdlandırandır, tüm niteliklerin sahibidir." Bize bu hakikati belirtir.

Burada Rabb: Vücûdlandıran, şekillendiren, bedeninin sahibi, bedende işleyen demektir.

Âlem: Tüm kâinat, tüm varlık demektir.

Hamd: Varlıktaki tüm nitelikler, olarak sunulmuştur.

İşte, Kur'ân'a göre incelediğimizde:

Şükür; kişinin kendi şahsına sunulan sıfatların ve yaşaması için gerekli olan nimetlerin sahibinin Allah olduğunu bilmesi ve her an teslimiyet içinde yaşamasıdır ve Allah'a minnettarlık duygusu içinde olmasıdır.

Hamd ise: Varoluştaki ama beşerî cihetiyle ama ûlvî cihetiyle tüm nitelikler “Hamd” kelimesiyle ifade edilmiş ve “Hamd” Allah’a mahsustur denilmiştir.

Yani “varlıktaki tüm sıfatlar Allah’ın sıfatlarıdır” hamd boyutudur.

İşte bir kişi, Şükür olsun dediğinde kendi şahsi ile ilgilidir. Kendine sunulanlara minnettarlık duygusudur.

Hamd olsun dediğinde ise, tüm kâinattaki varoluşun niteliklerinin Allah’a ait olduğunun itirafıdır.

Gel kardeşim, şükredelim, hamedelim.

Allah’ın varlıktaki lütûflarını asla unutmayalım, o lütüfların sahibini ve bize faydasını asla unutmayalım.

Aldığımız, verdiğimiz her nefesin şükrünü eda edelim.

Tüm rızıkların Allah’a ait olduğunu unutmayalım, şükredelim.

Bilelim ki şükür Allah’a teslimiyettir, O’nu unutmamaktır.

ADALETLİ OL

Adaletli ol.

Kimsenin hakkını yeme.

Hiçbir varlığa zulüm etme.

İnsanların emeğini küçük görme ve emeğinin hakkını tas-tamam ver.

Adalet, Allah'ın "Adl" esmasının karşılığıdır.

Allah her varlıkta adaletini, varlığın yaratılışında ve şekil-lenmesinde gösterir.

Bunu anlayanların gönüllerinde adalet tecelli eder.

Adalet üzere olmayanlar dalalet üzere olurlar.

Dalalet, adil olmaktan uzaklaşmak, doğru yoldan sapmaktır.

"Dl " kökünden gelen "adl ": Adil olmak, Hakk üzere olmak, dosdoğru hareket etmek, kimsenin hakkını yememek gibi anlamlara gelir.

Adl ve dalal aynı kökten gelen kelimelerdir.

Yani adil olmayanlar dalalete saparlar.

Adalet üzere olanlarda ancak ve ancak Hakk sırrına erenlerdir.

" Adl-عَدْلٍ " Hakk "حَقُّ"

Adalet nedir?

Hakk Hakikat nedir?

Hukuk nedir?

Adalet ve Hukuk üzere olabilmek için nasıl bir gönül gerekir?

Kur'ân'ın tamamı:

Adalet üzere olmayı...

Hakk, Hukuk üzere olmayı...

Kimsenin hakkını yememeyi...

Kimseye zulmetmemeyi emreder.

Hakk ve Adalet kavramı birbirinden ayrılmaz.

Hukuk, Hakk kelimesinin çoğuludur.

Hakk; kendinin ve cümle varlığın aslını, özünü, kaynağını bir bilmektir.

Hakk; her varlıktan yansıyan Allah'ın vechîdir.

Hakk; kişinin kendindeki Allah'ın kendisidir.

Hakk; “ve nahnu akrebu ileyhi min hablil verîd- Allah size şah damarınızdan yakındır” âyetinin sırrına ermek, Allah'ı kendinde bulmaktır.

Hakk; Allah'ın her bir varlıktaki adıdır.

Hakk; “nefahtu fîhi min rûhî “ sırrı olan, üflenen rûh sırrına ermek, kendinde ve cümle varlıkta o rûhu görmektir.

Hakk, kişinin kendindeki rûh sırrıdır.

Hakk, kişinin kendini bilmesidir.

Hakk, kişinin kendinde ve her varlıkta Hakk'ı seyretmesidir.

Allah bir derya ise, Hakk o deryanın damlasıdır.

Adl-Adalet; Allah'ın her bir varlığı bir intizam içinde var etmesi ve o varlığa uygun biçim vermesidir.

Adl-Adalet: Allah'ın her varlığa, o varlığa uygun olan şekli vermesi, uygun yaşam vermesidir.

Hakikat, her varlıkta Allah'a ait olan niteliklerdir.

Hakikat, kişinin kendinde ve her varlıkta Hakk'ı görmesidir.

Hakk'ı hakikati bilenler Allah sevgisine ulaşırlar.

Hakk'ı bilenler adalet üzere olurlar.

Adalet üzere olanlar;

Kimsenin hakkını yemezler

Kimseye zerre kadar zulüm etmezler.

Allah'ı layığıyla idrak eden kişide; Hakk, Hukuk, Adalet tecelli eder.

Hakk, Hukuk, Adalet tecelli eden kişi:

Asla çalıp çırpmaz.

Verdiği sözü yerine getirir.

Zerre kadar da olsa kimseye zarar vermez.

Hep iyi haller içinde olur.

Fedakârlıktan vazgeçmez.

Gösteriş peşinde olmaz.

Kan dökmez.

Kötülük için yardımlaşmaz, kimseyi haksızlığa sevk etmez.

Öfkeyle hareket etmez.

Bozup dağıtmaz.

Fakir bırakmaz.

Sıkıntılar, kederler vermez.

Adalet üzere hareket eder, hiç adaletten ayrılmaz.

(Mâide Sûresi)

Kibirleşmez.

Bilgisi olmadığı şeyler hakkında konuşmaz.

Kimseyi ve hiçbir varlığı küçük görmez.

Anne babasına iyi davranır.

İnsanlara suratını asmaz.

Böbürlenerek yürümez.

Övünmez, büyüklenmez.

Hep tevâzulu olur.

Asla kendi çıkarında olmaz, insanları aldatmaz.

(Lokman Sûresi)

Sabreder.

Dosdoğru hak yolunda çalışır.

Dünya şöhreti, makam şan, peşinde olmaz.

İftira atmaz.

Yalanları aktarmaz, kişileri yalana sürüklemeyiz.

Ölçüyü ve tartıyı tam olarak yerine getirir.

İnsanların mallarının karşılığını eksik vermez.

Zarar vermez.

Fesatlık çıkarmaz.

Çalmaz, Hakk yemez, kişilerin hakkını gasp etmez.

(Hûd Sûresi)

Hucurât Sûresi 9: "Muhakkak ki adalet üzere hareket edenlerde Allah sevgisi vardır."

Müntehine Sûresi 8: "Muhakkak ki adaletli davrananlarda Allah sevgisi vardır."

Zümer Sûresi 69: "Hakk üzere hareket edenler hakikatleri anlarlar ve onlarda zulmetme yoktur."

Rahmân Sûresi 9: "Her an adalet üzere olun ve ölçüyle hareket etmekten uzaklaşmayın."

Nisâ Sûresi 135: "Ey iman edenler! Dürüstçe, adaletli bir halde hareket edin"..."Allah için dosdoğru adalet içinde davranın. Artık hevâlarınıza uymayın, hep adil olun."

Mâide Sûresi:

8: "Adaletsiz kimselerden olmayın. Her zaman dosdoğru hareket edin"

42: "Hüküm vereceksen adalet ile hüküm ver. Muhakkak ki dosdoğru hareket eden kimselerde Allah sevgisi vardır."

Yûnus Sûresi:

4: "İman edenler ve dosdoğru hakk yolunda çalışanlar adalet üzeredirler."

47: "Adalet üzere hareket ederler ve onlar zulüm içinde olmazlar."

Nahl Sûresi 90: “İnnallâhe yemuru bil adli vel ihsâni ve îtâi zîl kurbâ ve yenhâ anil fahşâi vel munkeri vel bagy yeizukum leallekum tezekkerûn.”

İnne Allah yemur	: Muhakkak Allah, iş, hüküm, emir,
Bi el adli	: Adalet, adil olarak,
Ve el ihsâni	: İhsan, iyi davranma, iyilik, iyi insan,
Ve îtâi zi el kurbâ	: Vermek, paylaşmak, sahip, yakınlarla, akrabalara,
Ve yenhâ	: Yasaklar, nehyeder,
An el fahşâ	: Çirkinlikler, ben benim demek, kendini üstün görmek,
Ve el munkeri	: Fenalık, kötülük, zarar vermek,
Ve le bagy	: Hasetlik, isyan, zulüm,
Yeizu-kum	: Öğüt verir, vaaz, öğretiler,
Lealle kum tezekkerûn	: Umulur ki siz, tezekkür, hakikatlere ulaşma o hal ile olma,

Meâli:

Muhakkak ki Allah;

Adil olmayı,

İyiliklerde olmayı,

Sahip olduklarınızı yakınlarınızla paylaşmayı emreder.

Kendini üstün görmeyi,

Fenalarda kalmayı,

İnkâr etmeyi,

Hasetlik yapmayı,

Haksızlık yapmayı,

Zulümlerde olmayı ise yasaklar.

İşte size böylece öğüt verir.

Umulur ki hakikatlere ulaşır o hâle ile davranırsınız.

Ey kardeşim!

şimdi sen sor kendine; “ben adil birimiyim, adalete eriştim mi?” diye.

“Gönlümde adalet duygusu var mı?” diye.

“Çevreme adalet içinde davranıyor muyum?” diye.

Allah hepimize, Hakk, Hukuk, Adalet üzere olmayı nasip etsin.

ANNE BABANA İYİ DAVRAN

Kur'ân'da Lokman Sûresinde, Lokman'ın evladına öğüdünü iyi duyalım.

Anne babamıza ve herkese iyi davranalım.

Kâlb kırmayalım.

Dilimizi tutalım.

Sesimizi yükseltmeyelim.

Anne babamızı câhil görmeyelim.

Lokman ne güzel seslenmiş: “Ey evlat! Annene, babana iyi davran.”

Annen seni 9 ay karnında taşıdı.

Canından can, kanından kan, teninden ten verdi.

Seni doğururken acılar çekti.

Seni emzirdi doyurdu.

Annen baban senin için koştu, seni büyüttüler.

Hastalandın koştular, onlar da seninle hastalandılar.

Ağladın, seninle ağladılar, güldün seninle güldüler.

Bunları hiç unutma ve onlara iyi davran.

Lokman Suresi 14: “Ve vassaynel insâne bi vâlideyh, hamelethu ummuhu vehnen alâ vehnin ve fisâluhu fi âmeyni eniş-kurlî ve li vâlideyk, ileyyel masîr.”

Meâli: “İnsana; anne ve babasına iyi davranmasını vasiyet ettik. Annesi her durumda her yerde onu karnında taşıdı. İki yıl içinde süttten kesilinceye kadar emzirdi. Anne ve babanıza her zaman minnettarlık içinde olun. Dönüşünüz banadır.”

Annene babana her zaman saygı içinde ol.
Sen de onlar için koş.
Onların kâlblerini kırma.
Onlara öf bile deme.
Onların halini hatırını sor.
Sadece kendi anne babana değil, tüm anne babalara saygı duy.
Onları da kendi annen baban gibi sev.
Onlara da saygını sevgini eksik etme.
Onların da halini hatırını sor.
Yan komşularının bir ihtiyacı varsa onlar için de koş.
Yolda karşılaştığın herkese Allah'ın selamını ver.
Allah'ın sevgisini içinde hisset.
Unutma bir gün ecelimiz gelecek.
Allah bizlere vasiyet etmiş:
Anne babamıza ve tüm anne babalara ve tüm insanlara ve
tüm varlığa iyi davranmamızı...
Kimseye kaba davranmamamızı...
Kimseye zarar vermememizi...
Öfkemizi yutmamızı...
Kimseyi yargılamamamızı...
Kimseyle alay etmememizi...
Kimseye hor bakmamamızı...
Kimsenin ardından çekiştirmememizi...
Kimseyi aldatmamamızı...
Kimseye zerre kadar kötülük yapmamamızı...
Bil ki evlat, birine zarar veren kendine zarar verir.
Birine kötülük yapan, Allah'ın sevgisinden, ilâhi huzurundan uzaklaşır.
Ey evlat! Bil ki Allah'ın vasiyeti, Allah'ın emridir.

O'na uy evlat.

O'na uyman, senin hayrın içindir.

O'na uyman senin huzurun içindir.

Bil ki huzur Allah'ı duymakta gizli.

Bil ki huzur duyduğunu yapmakta gizli.

Allah sevgisine erişmek, O'na teslim olmakta gizli.

Allah'ı duy evlat.

O'na uy evlat.

O'nu unutma evlat.

Asıl annen baban O'dur evlat.

BAŞIN SAHİBİNE BAK

Başı örtülü mü örtüsüz mü diye bakma.
Başın sahibine bak, başı yaratana bak.
Bedenin sahibine bak, bedeni yaratana bak.
Kadını örtülü örtüsüz diye ayıran zihniyet
Onu insan yerine de koymadı.
Kadının başına baktı.
Gönlüne, yüreğine,
Aklına, eserlerine bakmadı.
Kadının başını kapatan zihniyet;
Yetmedi, onu eve de kapattı.
Yetmedi, onu dövdü, aşağıladı.
Yetmedi, din adına üstüne üç kadın almayı normal saydı.
Yetmedi, ikişer, üçer, dörder kadın alabilirsin diye meâl yaptı.
Yetmedi, istediğin kadar cariye alabilirsin dedi.
Kadının başını kapatan zihniyet;
Allah'ın emri örtün, dedi.
Tüm başı açıkları cehennemlik gördü.
Başı örtülüye de saçının teli görünse yanarsın, dedi.
Kadının saçını tahrik olma unsuru gören zihniyet, kendi
içindeki sapıklığı, dinmeyen şehvâniyeti görmedi ve o şehvâ-
niyete hâkim olmayı denemedi.
Kadının başını örttürmekle sapıklığı dincek sandı.
Erkekerkil zihniyet hep böyle zulüm üretti.
Hazreti Muhammed; kadın erkek ayrımı yapmadı.

Cinsiyeti değil, akli, gönlü, edebi esas aldı.
Hazreti Muhammed:
Kadın erkek eşittir,
Kadın bir insandır,
Kadınlara iyi davranın, onları dövmeyin, onları dışlamayın,
Kadınlar da ilim öğrensin,
Onların eşlerini seçme hakkı olsun,
Kadınlar da mescide gelsin, dedi.
Kendini Müslüman sanan zihniyet;
Kadın erkek hiç eşit olur mu, dedi.
Kadını dövün diye âyet var, dedi,
Meâlleri böyle yaptı.
Kadın mescide gelir mi hiç, dedi.
Kadın evinde otursun, okumakta neymiş, dedi.
Çalışan kadınlar cennete giremez, dedi.
Hazreti Muhammed'i can kulağıyla duyamadı.
Kadın erkek eşittir diyemedi.
Onun ruhu yoktur, dedi.
O insan değildir, dedi.
Hep kadına zulmetti.
Hep kadına zulmetti.
124.000 peygamber geldi dedi, ama onların hiçbiri kadın
değil dedi.
Kadından kâmil mi olurmuş, dedi.
Kadından imam mı olurmuş, dedi.
Kadın yarımındır, dedi.
Hazreti Muhammed'i Mekke'de öldürmeye çalışan, ora-
dan kovan zihniyet, o günün kendini Müslüman sanan zihni-
yeti değil miydi?

Oysa Allah, sûretlere değil, gönüllere, niyetlere baktı.

Ama inançlar; gönüllere, niyetlere değil, şekillere baktı, sûretlere baktı.

Onlara göre gönüller değildi önemli olan; şekildi, şemâldi, zâhiri ibadetlerdi.

Hucurât Sûresi 14: “Biz iman ettik, dediler. Henüz iman etmediklerini anlat. Lâkin teslim olduk, desinler. İman henüz kâlblerinize girmedi.”

Hazreti Muhammed; “Muhakkak ki Allah sizin sûretlerinize ve mallarınıza bakmaz. Fakat O, sizin kâlblerinize ve amellerinize bakar.” dedi.

Fakat bunu kabullenmeyen zihniyet, ille de kadının başı örtülmeli dedi.

Başu açık olanı imansız gördü.

A'râf sûresi 12: “Varlığın dış yüzünde kalıp iç yüzünü göremeyen; benlik içinde kalır, yakıp yıkıcı hallerinden dolayı yaratılışı anlayamaz, kendini diğer yaratılanlardan üstün görür ve o yaratılanları bir sûret görür ve sîretini göremez.”

Hicr Sûresi 31: “Varlığın dış yüzünde kalıp iç yüzünü göremeyen ise, teslim olanlardan olmaz.”

Tüm Resûl, Nebî dediğimiz kâmil kimseler; insanların giysilerine bakmadı, şekillerine bakmadı.

Tüm sûretleri tutan sîret cihetini anlattı, tüm varlığın ünsiyet cihetini anlattı.

Ankebût Sûresi 14:”Sûretlerin ardındaki hakikati, ünsiyetlerini onlara yıllarca anlattı.”

Din anlatanlar; kadının başörtüsü konusunda farklı-farklı yorumlar yaptılar.

Nûr Sûresi 31. âyeti delil gösterdiler.

Oysa orada “re’s” baş kelimesi yoktu, başörtüsü yoktu, saçını ört yoktu.

“Hımâr “خمار” hamr- “hamr “خمر” kelimesini; örtü, aklı örten, sarhoşluk veren, şarap, eşek, ekşi, yüzmek gibi anlamlarda da değerlendirdiler.

Allah hikmetsiz bir şey sunar mı?

Kötülük yapmayın derken, bunun hikmeti hem kişinin kendine hem çevresine zarar vermemesidir.

Kimseyi aldatmayın derken, bunun hikmeti kimsenin hakkını yemeyin, denmesidir.

Kimseyle alay etmeyin, dedikodu yapıp kimsenin ardından çekiştirmeyin derken, bunun hikmeti insanın toplumda korunmasıdır.

Emaneti ehline verin derken, bunun hikmeti ehil olan kişilerin göreve gelmesi, emanete sahip çıkması idi.

Anne babanıza iyi davranın derken, bunun hikmeti anne babayı üzmemek, ki “siz de ileride anne baba olduğunuzda evlatlarınız da size iyi davransın” demektir.

Zina yapmayın derken, eşlerin birbirine sadık olması hikmeti vardır.

Peki, Allah kadına neden başını ört, ya da saçını ört demiş olabilir, bunun hikmeti nedir.

Hiçbir erkek, kadının saçından tahrik olmaz.

Saç 2 yaşındaki çocukta da, 80 yaşındaki kişide de vardır.

Kadının başını kapatan zihniyet;

Allah’ın emri örtün, dedi.

Her şeyin hikmetini izah etti, ama bunun hikmetini izah edemedi.

Müddessir ve Müzzemmil Sûrelerinde; “Ey örtüsüne bürünen” diye, Hazreti Muhammed’e de örtüden bahsedilir.

Peki nedir, Hazreti Muhammed’in örtüsü?

Peki nedir, kadının başının örtünmesinde ki hikmet?

Bu gerçekten başını örtmek, Allah'ın emri mi, Allah adına birilerinin emri mi?

Her inanç gurubu, kendine göre bir örtü ortaya koymuş.

Kimi kara çarşafa bürünmüş.

Kimi manto eşarp giyinmiş.

Kimi sıkma baş yapmış.

Kimi burkaya bürünmüş.

Bu gruplar bile kendi aralarında örtünün şekli hakkında tartışmışlar, birbirlerinin örtülerini kabul etmemişler.

Kara çarşafı, manto eşarp giyene “vücûd hatların belli oluyor bu giysin günah” demiş.

Diğeri diğere “Dinde bu örtü yok” demiş.

Peki, nedir bunun doğrusu?

Nedir kadının saçını örtmesinde ki hikmet?

İman, başörtüsüyle mi gösteriliyor, yoksa gönüldeki samiyetle mi gösteriliyor.

İman dış örtüyle mi gösteriliyor, yoksa yaşantıda ki, ahlak, edep, yardımlaşma, kimseye zerre kadar zarar vermemek, kimsenin hakkını yememek, sâlih amelle mi gösteriliyor.

Nedir örtü?

Canı örten ten örtüsü nedir?

Sırrı tutan gönül örtüsü nedir?

Edebi tutan hâya örtüsü nedir?

Sîreti örten sûret örtüsü nedir?

Muhammed'in örtüsü nedir?

Rûhu örten beşer örtüsü nedir?

Rûhu tutan Âdem örtüsü nedir?

Nûr'dan doğan rûh örtüsü nedir?

Başı örtmek midir, başın içindeki sırları, ehli olmayana açmayıp örtmek midir, örtü?

İnancı gereği, geleneği gereği, başını örtene değil sözümüz,
örtünün hikmeti nedir diye arayan kendimize sözümüz.

Ayırma kardeşim.

Bayanları örtülü örtüsüz diye ayırma.

Bayanın örtüsüne, ya da örtüsüzlüğüne bakma.

Baştaki örtüye değil ya da başın örtüsüzlüğüne değil.

Başın sahibine bak.

Bedenin sahibine bak.

Baştaki gözlere bak, kulaklara bak, saçlara bak, dudaklara,
dişlere bak.

Bunları sen yaratmadın, yaratıcısına bak.

Bunları sen şekillendirmediñ, şekillendiricisine bak.

Dışta kalma, her şeyin özüne bak.

Unutma ki dışta kalan toprak görür, iblis olur.

Dışta kalan, kendini yüce görür, başkasına hor bakar.

Dışta kalma kardeşim.

Örtülü, örtüsüz diye bakma.

Başın sahibine bak, bedenin sahibine bak.

Varlığı yaratana, şekillendirene bak.

Sûrette kalma, her şeyin özüne bak.

İHSAN SAHİBİ OL

İhsan sahibi ol.

Kur'ân'da bildirildiği gibi Muhsinlerden ol.

Hazreti Yûsuf, Kenan diyarından Mısır diyarına yolculuk yaptı, yani ten boyutundan cân boyutuna yolculuk yaptı.

Tenin de cânın da sahibine teslim oldu.

Muhsinlerden oldu.

Muhsinlerden olmanın yolu nedir?

Muhsin kişi, Allah'ın rahmetine ermiş kişidir.

Rahîmi rahmâna ermiş kişidir.

Muhsin kişi; hakikate arif olmuş, Hakk'a teslim olmuş, doğru yolu bulmuş, ihsan sahibi olmuş, çevresine iyilik yapan, kötülükten uzak duran, içten samimi olan, iyi insan olan kimsedir.

Yûsuf Sûresi 22: "Ve lemmâ belega eşuddehû âteynâhu hukmen ve ilmâ ve kezâlike neczîl muhsinîn."

Meâli: "O ergenlik çağına ulaştığında, sunduğumuz hakikatlerle her şeyde mutlak hâkim olanı ve ilmiyle var edeni anladı ve işte böylece Bizi anlamının karşılığı olarak muhsinlerden-iyi insanlardan oldu."

Bakara Sûresi 112: "Belâ men esleme vechehu lillâhi ve huve muhsinun fe lehû ecruhu inde rabbihî ve lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenûn."

Meâli: "Bilakis kim yüzünü Allah'a döner, tüm varlığı ile teslim olursa ve muhsinlerden olursa, artık onun karşılığı kendini vücûdlandırana ait olan hakikatlerdir ve onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak yoktur."

Mücadele Sûresi 9: “Ey iman edenler! Bir araya gelip konuştuğunuzda, artık fenalardan konuşmayın ve hiçbir kimseye düşmanlık içinde, sinsilik içinde olmayın ve hakikati gösterene karşı güvensizlik içinde olmayın ve doğruluk konusunda istisare edin ve fenalara düşmekten sakının ve Allah’a ortak koşmayın. Ki hepiniz O’nun birliğindediniz.”

Muhsin makamına eren, Sâlih insan olur.

Sâlih insan, sâlih amellerde olur, yani iyi çalışmalar yapar.

Asla kötülük üretmez, iyilik üretir.

Kur’ân’da birçok yerde “Sâlih amel” geçer.

Sâlih âmel; iyilik, hayr, güzellik, huzur, sulh üzere çalışmak demektir.

İyilikler üzere çalışmak, Muhsin kimselere mahsustur.

Muhsin kimseler; iyi insan olan, iyilik üreten, çevresine faydalı olanlardır.

Onlar gece gündüz Allah’a teslimiyet içinde olanlardır.

Âyette belirtildiği gibi, “onların yüzleri her an Allah’a dönüktür.”

Onlar insan makamına ermişlerdir, iyi insan olmuşlardır.

Onların bedenlerinden rahmet enerjisi yansır.

Onların akılları, gönülleri rahmet ile sarılıdır.

Muhsin olanın vücûdu hep pozitif bir enerji üretir ve bu enerji ile kendi vücûdunun etrafında bir pozitif kalkan oluşur.

Aynı Dünyamızda olduğu gibi...

Nasıl ki Dünyamızda bir enerji kalkanı vardır.

Ki biz buna atmosfer diyoruz.

Bu enerji kalkanı, güneşten gelen zararlı ışıklardan ve göktaşlarından Dünyayı korur.

Dünyamıza gelen göktaşları eğer olduğu gibi Dünyamıza düşse yaşamın sonu gelir.

Göktaşları Dünyamızın atmosferine girdiğinde yanarak küçülür.

Ya Dünyamıza düşmeden toz haline gelir ya da çok küçük parça ya da parçalar olarak düşer.

İşte Muhsin olan kişinin, yani iyi insanın da vücûdunun etrafında pozitif bir enerji kalkanı vardır.

Bu kalkan o kişinin imanının güçlülüğü ve yaşantısında Sâlih amelde olmasından dolayı oluşur.

İman; ancak ve ancak kâinatı okumakla ve hakikatlere ulaşmakla oluşur.

İman sahibi olan kişi, zerre kadar zararlı haller içinde olmaz.

Varoluşu ve var edeni idrak ettiğinden dolayı Muhsin olmuştur.

Muhsin olan kişi, mü'min olmuştur, imanı güçlü kişidir.

Muhsin olan kişi:

Dedikodulardan etkilenmez.

Başına bir sıkıntı geldiğinde ümitsizliğe düşmez

Her an Allah aşkıyla yaşar ve bu aşk onu korur.

Yaratılanı hor görmez, yaratılarda yaradani müşahede eder.

Her an "Tevhîd" şuuruyla yaşar.

Adaletlidir.

Hep iyilikler içinde olur.

Paylaşma, dayanışma, yardımlaşma içindedir.

Kendini üstün görmez.

Başkasını küçük görmez.

Kötü hallerde asla olmaz.

Hasetlik içinde asla olmaz.

Haksızlık asla yapmaz.

Başkasına zulüm etmez, herhangi bir varlığa zarar vermez.

Yûsuf Sûresi 22. âyette belirtildiği gibi; "Sunduğumuz hakikatlerle her şeyde mutlak hâkim olanı ve ilmiyle var edeni

anladı ve işte böylece Bizi anlamanın karşılığı olarak Muhsinlerden- iyi insanlardan oldu.”

İşte kişi ancak ve ancak, kâinatın sahibini anlamakla iman sahibi olur.

İman sahibi olan da Muhsin olur, iyi insan olur.

Muhsin kişi, çevresine hep faydalı olan kimsedir.

Çevresine zerre kadar zarar vermeyen kimsedir.

Çünkü varlığa baktığında, varlığın ardında Hakk’a nazar eder.

Nereye dönerse dönsün, neye bakarsa baksın Hakk’ın yüzünü görür.

Bu yüz, varlığın dış yüzü değil, varlığın nûr yüzüdür.

İşte bizden istenen, Muhsin kimse olmaktır.

Yani iyi insan, iyilik üreten kimse olmaktır.

İyi insan olmanın yolu da iman sahibi olmaktan geçer.

İman sahibi olmanın yolu da, varoluşu ve var edeni anlamaktan geçer.

İman sahibi olan kişi iyi insan olmuştur.

İyi insan olanın vücûd çevresinde ilâhi bir enerji kalkanı vardır.

Bu enerji kalkanı onu korur.

İyi insan hep iyi hâl ve davranışlar içinde olduğundan dolayı bu ilâhi kalkan daha da güçlenir.

İşte bu halde olan kişinin, vücûdunda ve tüm kâinatta olan kanallar birleşmiştir.

İşte o kanalların birleşmesiyle ilâhi bir enerji o kişinin vücûdunu sarar ve o kişiye gelecek olan zararları engeller.

Muhsin kişi hep; iman, tevekkül, teslimiyet şuuruyla yaşar.

İşte böyle kişilerin vücûd çevrelerinde ilâhi bir enerji kalkanı vardır.

Kişi, birine zerre kadar bir kötülük yapsa, birini hor görse, birinin dedikodusunu yapıp ardından çekiştirse o kişide ki enerji kalkanı zayıflar ve negatif bir enerji hasıl olur.

Yani çöldeki yakıcı enerji gibi.

İşte iyi insanların vücûdundan etrafına her an ilâhi bir enerji salınımı vardır.

Bu enerji çevresine huzur sunar, mutluluk sunar.

Bu enerji cennetten gelen esintidir.

Kötülük içinde olanların vücûdundan ise etrafına hep negatif enerji salınımı vardır.

Bu enerji kişinin hem kendisini hem de çevresindekileri yakar, zarar verir, huzursuzluk verir.

Bu enerji cehennemden gelen ateştir.

Muhsin olan bir kimsenin yanına vardığımızda, ondan gelen cennet esintisi bizlere çok farklı bir huzur sunar.

Güzel insan Hazreti Muhammed'in yanına gelenler: "Senin yanına geldiğimizde sıkıntılarımız hafifliyor, ayrı bir huzur hissediyoruz" demişlerdir.

Hazreti Muhammed Muhsin idi.

O ihsan sahibi idi.

O çevresine hep iyilikler sundu.

Kötülüklere engel oldu.

İşte Kur'ân, bizlere Muhsinlerden olmayı tavsiye eder.

Ve bunun nasıl olunacağını yolunu açıklar.

Muhsin olan kimse, çevresine ve kendine hep huzur sunan insandır.

Gel kardeşim!

Muhsinlerden olmaya çalışalım.

Hazreti Muhammed'e arkadaş olalım.

Kötülüklere engel olalım, iyilikler üretelim.

Huzura erelim, huzur verelim.

Gel kardeşim!

Muhsinlerden olalım.

İyi insan olalım.

İyilikler yolunda olalım.

TEMİZ HUYLU OL

Ey kardeşim!

İçinde kötülük barındırma.

Huyun tertemiz olsun.

Hiç kimseye kötülük yapma, kâlbinden dahi geçirme.

Hep iyilik üzere ol, bil ki iyi olmak temiz huylu olmanın ölçüsüdür.

Bil ki Allah'ı layıkıyla anlayan O'na teslimiyet içinde olan kimse, temiz huylu olur.

Temiz huylu olmanın kaynağı nedir?

Kötü huylu haller nereden gelir?

Kur'ân muhteşem cevap veriyor

Enfâl Sûresi 37. âyetteki muhteşem hakikat.

Enfâl Sûresi 37: "Li yemîzallâhul habîse minet tayyibi ve yecalel habîse badahu alâ badın fe yerikumehu cemîan fe yecalehu fî cehennem ulâike humul hâsirûn."

Meali: "Temiz huylu olanla, kötü huylu olan; Allah'ın hakikatlerini anlayıp anlamadığına göre ayırt edilir. Onların bazısı bazısını kötü huylu yapar. Böylece o hâlde olanlar bir arada bulunur. İşte o kötü şeyler yapanlar, yakıp yıkıcı haller içindedirler. İşte hüsrana uğrayanlar onlardır."

Âyette bizlere muhteşem bir hakikat sunuluyor.

Eğer kişi Allah'ı ve hakikatlerini bilirse o kişi asla kötü niyetli olamaz.

Eğer kişi Allah'ı ve tüm varlıkta O'nun hakikatlerini bilmezse o kişide kötü huy halleri açığa çıkabilir.

Allah şuuruna ulaşan kişi, her an Enfâl Sûresi 24. âyet tezekkürü ile yaşar.

Enfâl Sûresi 24: “Ey iman edenler! Siz tüm varlıkta diri olanı anlamak için davet edildiğinizde, Allah’a icabet edin ve o resul’ü anlayın. Muhakkak ki Allah’ın, kişinin tüm vücûd varlığında ve tüm varlıkta her an zuhur ettiğini bilin. Kişi bu hakikati anladığında, muhakkak ki bütün her şeyi bir arada tutanın O olduğunu bilir.”

Allah’ı layıkıyla bilen kişi:

Tüm varlıkta diri olanın O olduğunu bilir.

Allah’ın kendi vücûd varlığında ve tüm varlıkta her an zuhur ettiğini bilir.

Bütün kâinatı bir arada tutanın Allah olduğunu bilir.

Tüm kâinattaki kudretin O olduğunu bilir.

Ve bilir ki Allah insana şah damarından yakın olduğu gibi, bir taşa da bir kuşa da bir çiçeğe de bir böceğe de aynı derecede yakındır.

Ve bilir ki görünen bu alemin görünmeyen ciheti O’dur.

Ve her an O’nu hissederek yaşar.

Kendine ve varlığa baktığında O’nu bilerek, O’nu görerek yaşar.

İşte bu hissediş ve biliş kişiyi sevgi dolu yapar ve sonuçta da temiz huylu yapar.

O kişi kimseye kıl kadar zarar veremez.

Allah’ın sevgisini içinde hisseden kişi;

Komşusu aç iken tok yatamaz

Biri acı çekiyorken o eğlenemez

Biri hüzünlü iken o gülemez

Allah’ın bir kuluna kıl kadar zarar veremez

Ve sonuçta o kişi temiz huyludur.

Allah'ın kâinattaki işleyişini yani Sünnetullah-ı anlayan kişi Allah'ın her varlıktaki merhametini anlamıştır.

Ve bunu anlayan kişinin gönlü hep huzur içindedir.

Ve çevresine de hep huzur verir

İşte o kişi temiz huyludur.

Kötü huylu olmak da kişinin kendine arif olmaması ve Allah'ı ve kâinattaki O'nun hakikatlerini anlayamamasından kaynaklanır.

Eğer bizler tüm varlığı tutan tek zat olan Allah şuuruna ulaşmazsak, kendimizi varlıktan ayrı tutarız ve bir ego içinde oluruz.

İşte bu ego da bizi kibirli, çıkarıcı, bencil bir hale sürükler.

Bu hallerden de kötü huyluluk çıkar.

Kötü huylu olan da çevresine zarar verir.

Ve hep;

Zarar vermek,

Dedikodu yapıp çekiştirmek

Gıybet, fitne içinde olmak

Kötü düşünmek

Yalan söylemek

İnsanlara kötü mahlas takmak

İnsanların eksikliğini aramak

İnsanları kendi çıkarı için kullanmak

Zem, haset, fesat, gurur, kibir gibi hallerde olmak

İnsanları inançlarına göre ayırmak

İnsanların inançlarını küçük görmek

Yaratılmış bir varlığı kerih görmek

İnsanların mallarına, ırzlarına göz dikmek

Makam, saltanat peşinde olup birilerinin hakkını yemek

Çalmak, çırpmak, kendine ait olmayanı gasp etmek

Birine kendi çıkarı için yaklaşmak

Emanete ihanet etmek

Kısacası her türlü zarar içinde olma halleriyle kötü huylu olurlar.

Kötü huylu olanlar mutlaka ve mutlaka karşılıklarını bulurlar.

Kötü huylu olanlar asla huzurlu olamazlar, hep panik içinde, stres içindedirler, yattıklarında yastıklarına huzur içinde başlarını koyamazlar.

İşte onlar; gerçek huzur üzere değildirler, panik içinde, stresli, sıkıntılı, mutsuzdurlar.

İşte hep bunlar kötü huylu olduklarından dolayı kendilerini cezalandırmalarıdır.

İşte, âyette bizlere sunulan muhteşem hakikat:

Allah'ı ve kâinatındaki O'nun bağı ve hakikatlerini bilemeyen kişi, kendini ayrı bir varlık görür ve ben egosuyla yaşar, böyle kişilerde kötü huylar açığa çıkar.

Allah'ı bilen kişi ise her an O'nun sevgisiyle yaşar. İşte bu sevgi o kişinin kötü huylu olmasına izin vermez.

Kur'ân başından sonuna kadar bizlerin varoluşu ve var edeni anlamamızı öğütler.

Çünkü kâinatı okuyan kişi kendini ve varlığı sınıksız tutanı muhakkak ki anlayacaktır.

Bunu anlayan kişide kendini diğer varlıktan asla üstün görmeyecektir ve kibir içine düşmeyecektir ve kötü huylu olmayacaktır.

İşte bunun için aileden gelen eğitim çok önemlidir.

Ne diyelim inşaAllah kendimizi ve kâinatı okumayı başarabiliriz.

Gel kardeşim tüm kötü huylardan arınalım.

İyi huylu olmanın o güzelliğine erelim.

AHLAK MAKAMINA ER

Gel kardeşim "Ahlak" makamına erelim.

Ahlak makamının nûrunu giyinelim.

O nûr ile nûrlanalım.

Ahlaka erelim.

Yaşantımızda ahlaklı olalım.

Gel kardeşim Hazreti Muhammed'in: "Ahlak-ı ilâhiye ile ahlaklanınız" sözünü cân kulağıyla duyalım.

"Allah'ın ahlakıyla ahlaklanmak nedir?" Düşünelim, o makama erelim, ahlaklı olalım.

Gel kardeşim Hazreti Muhammed'in o güzel makamını anlayalım.

Halk'a Hakk nazarıyla bakalım.

"Ahlak nedir, Halk nedir, Hâlik nedir, Hakk nedir, mahlukât nedir?" düşünelim, anlayalım, mânâsına erelim.

Ahlak makamına erelim, o makamın ahlakıyla yaşayalım.

Ahlak, Halk, Halkiyet, Halak, Hulk, aynı kökten gelen kelimelerdir.

Varlığın halk oluşunu anlamak "Ahlak" hakikatine ermektir.

Her varlığın tek nefisten halk edildiğini anlamak, "Ahlak" hakikatini anlamaktır.

Nisâ Sûresi 1: "Halaka kum min nefsi vâhidetin- Sizi tek nefisten halk ettim."

Halk eden yani Hâlik olan Hakk'ın, Halk boyutundaki nûrunu görmek, Ahlak makamına ermektir.

Bu Şuurda yaşamamak ahlaklı olmaktır.

Ahlak, halkta Hakk'a nazar etmektir.

Toplumda ahlak kelimesi; kişinin huyu, tabiatı, davranış tarzı, tutumu, toplumdaki tavırları ile bir tutulur.

Ahlak; kişilerin etik davranıŐları, yaşadığı toplumdaki geneleğe uygun olan ya da olmayan davranıŐları ile bir tutulur.

Kişiler; ahlaklı ya da ahlaksız olarak adlandırılır.

Oysa "Ahlak" kelimesi mânevî bir anlam taşır.

Ahlak kelimesini, toplumda kullandığımız anlamda kullanmak, ahlak kelimesinin taşıdığı mânâyla örtüŐmez.

Ahlak kelimesi, toplumda kişilerin bildiği anlama göre olan bir kelime değildir.

Ahlak kelimesi, mânevî bir kelime olup, her varlığın yapısında olan Allah'ın nûrunu ifade eden bir kelimedir.

Ahlak kelimesi direkt; Hâlik, Halk, Hakk, kelimeleriyle bağlantılıdır.

Ahlak kelimesini, olumsuz bir kelime yapıp, ahlaksız diye kullanmak, ahlak kelimesine ihanettir.

Ahlak kelimesi yerine "etik" "dürüŐ" kelimesi kullanılmalıdır.

Ahlak, Hakk'sal bakıŐ, Hakk'sal davranıştır.

Ahlaklı, ahlaksız diye kullanılan kelime yerine; "etik olan, etik olmayan, dürüŐ olan, dürüŐ olmayan" diye kullanılması daha doğrudur.

"Etik" kelimesi, Yunanca "ethos-ethikos" sözcüğünden türetildiği sanılır.

Kişinin toplumda davranıŐları, ilkeleri olarak bilinir

Etik kelimesi; toplumsal bir davranışın adıdır

Etik, dürüŐ kelimesi, toplumdaki örf adetlere uyup uymakla ilgili olan bir kelimedir.

Ahlak ise mânevî bir makam olup, o makama eren kişinin varlığa mânevî bakışıdır.

Ahlak kelimesi “Halk” kelimesinden gelir.

Allah yerleri ve gökleri halk edendir.

Nisâ Sûresi 1: “Halaka kum min nefsi vâhidetin.”

Bu görünen varlığa beşer denir.

Halk ise, beşeriyeti açığa çıkaran sistemdir.

Halk kelimesi; “Muhammed nûru” hakikatinin açılımıdır.

Muhammed nûru, tek olan Allah’ın nûrunun her varlıktaki cüz boyutudur.

Yani tüm kâinattaki tek nûrun adı Allah’tır.

Her varlıktaki nûrun adı ise Muhammed’dir.

Halk denilen, Muhammed nûrunun adıdır.

Hakk ve Halk hakikatinin zevkine erdiğimizde bunu anlarız.

Hakk, üflenen rûh sırrıdır.

Halk ise, her varlıktaki nûrun sırrıdır.

İşte Ahlak; her varlığın Allah’ın nûruyla sarılı olmasıdır.

Allah’ın ahlâkıyla ahlâklanmak denilen:

Her varlığın Allah’ın nûruyla sarılı olması...

Her varlığın içinin, dışının o nûrla ihâta edilmesi...

Her varlığın Allah’ın sıfatlarıyla işleyişinin sırrıdır.

Ahlak, Halk makamıdır; Muhammed makamıdır, nûr makamıdır.

Kişi, nûr makamına erdiğinde, baktığı her varlıkta Hakk’ın nûrunu seyreder.

Varlığın tenini görmez, orada olan nûru seyreder.

Nûr Sûresi 35: “Allâh nûr el semâvâti ve el ard- yerde ki gökte ki nûr Allah’tır.”

Nûr Sûresi 35: “Nûrun alâ nûr- nûr üzere nûrdur.”

İşte her varlık o nûrdan var olmuştur.

Ve her varlık o nûrla sarılıdır ve o nûrla işleyip gitmektedir.

Muhammed makamı Halk makamı, nûr makamıdır.

Muhammed makamı “Tehiyyat” makamıdır, yani Halk’a Hakk nazarıyla bakmak makamıdır.

Tehiyyat makamına erenler, Ahlak makamına ererler.

Yûnus Sûresi 10: “Davâhum fihâ subhânekellâhumme ve tehiyyetuhum fihâ selâm ve âhiru davâhum enil hamdulillâhi rabbil âlemîn.”

Dava hum fiha	: Dua, çağrı, talep, istek, yönelme, onların, orada,
Subhâne-ke	: Noksan sıfattan münezzeh, sen, subhan, her şey onunla,
Allâhumme	: Allah, onlar,
Ve tehiyyetu-hum	: Karşılama, selamlama, hak zevkiyle halkı seyretmek,
Fiha selamun	: Orada, selam, barış, selamet,
Ve ahiru dava hum	: Sonrası, dua, talep, yönelme, onlar,
En el hamdu li Allâh	: Hamd, tüm övgüler, tüm nitelikler, sıfatlar, Allah,
Rabbi el âlemîne	: Tüm varlığı vücûdlandırıran, âlemlerin Rabbi,

Meâli: “Onlar orada; Allah’ım sen noksan sıfatlardan münezehsin şuuru ile hareket ederler ve onlar Hakk zevkiyle Halkı seyrederek, orada selamete kavuşmuşlardır ve sonra da tüm sıfatların sahibi olan, tüm varlığı vücûdlandırıran Allah’tır şuuru ile hareket ederler.”

Âyette belirtildiği gibi, Hakk zevkiyle Halk’ı seyretmek tehiyyat makamıdır.

Tehiyyat makamı, kişiyi Ahlak makamına erdirir.

Ahlak makamı da Muhammed makamıdır.

Her kim; Muhammed makamının zevki keyfiyetinin zevkine ererse, o kişi; her varlığın Allah'ın ahlakıyla, yani Allah'ın hal-kıyetiyle sarılı olduğunu anlar.

O zevke eren kişinin varlığa bakması, Halk makamı'nın zevkiyledir.

Kişinin, Halk makamının zevkiyle halkı seyretmesi ise Ahlak'tır.

Ahlak zevkiyle halkı seyretmek ise, tenleri değil canları seyretmektir.

Varlığın tenini değil canını seyreden, insan makamına ermiştir.

Yani her varlığın birbiriyle olan ünsiyetini anlamıştır.

Her varlık birbirine, nûr ünsiyetiyle bağlıdır.

İşte Hazreti Muhammed'in makamı, Halk'a Hakk nazarıyla bakma makamıdır.

Tehiyatta budur.

Hazret'ül Cem makamı, Hazreti Muhammed'in makamıdır.

Hazret'ül Cem; Hakk'ın bütün hazeratı, yani bütün halkı zâhirinde cem etmesidir.

Bu hakikatle bu makama "Halk zâhir, Hakk bâtın" denir.

Bu makam "Ubudiyet-Kesret-Kul" makamıdır.

Zâhir olan kesret Hakk'ın kesretidir.

Bu kesrette sûret yoktur, Halk vardır.

Halk'tan maksat kul'dur.

Derya Hakk ise, damlaları kuldur.

Damla deryadan, derya damladan ayrı değildir, birdir.

Nasıl ki su damlalarını bir araya getirdiğimiz zaman büyük bir damla oluyorsa, bu âlemde aynı şekilde Hakk'ın birliğini gösterir.

Bu birlik şuuru ile bakmak, Ahlak makamının açılımıdır.

Damlada deryayı görmek, Halk'ta Hakk'a nazar etmektir.

Hazret makamında kul nedir zevkine erişilir.

Kulun Hakk'tan ayrı olmadığı zevkine erişilir.

Yani damla asla deryadan ayrı değildir.

Hazret makamı sahiplerine "Hakk'ın zâhir kulları" denir.

Kul, Hakk'ın vücûd varlığında, Hakk ile zâhir olur.

Hakk kendini, kendi vücûdu zâtiyesinden izhâr eyledi.

Yâni Hakk zâhire çıktı, Halk ismini aldı.

Kendini âbit ismiyle tesmiye kıldı, yani isimlendi.

Zâtı, kendi sıfat boyutunda bâtın kaldı.

Bu makamda Hakk'ın Halk'ta bâtın kalması ve Halk'ın Hakk'ın vücûdunda zâhir olması şunun gibidir:

Gündüz Güneş var iken, yıldızlar görünmez olur.

Gece vakti, yâni leyl durumunda, Güneş görünmez olur ve yıldızlar zâhir olur.

Yıldızlardan ve aydan yansıyan ziya bir Güneşin ziyasıdır.

İşte tüm Halk'tan yansıyan ziya, Hakk'ın kendi ziyasıdır.

İşte Güneş yıldızlar mazharından görüldüğü gibi, kulun dahi mazharından görünen Hakk'tır.

Bu makamda Hakk'ın, Halk'ta bâtın kalması kul'a nisbet olmasından ileri gelir.

Zira buradaki Halk denilen Hakk'ın sıfatından ibarettir.

Kul Hakk'a ârif olunca, kendi benliğinin, Hakk'ın benliği olduğunu, şuhut ve zevk ettiğinde, bâtınlık zâhirlik kalmaz.

Nedir bâtın odur zâhir.

Hazreti Muhammed'in: "Men reani fakat reyul Hakk- Beni gören Hakk'ı görür" sözü, bu hakikati anlatır.

İşte bu makamda sâlik: Hakk ile Hakk'ı, Halk yüzünden zevken ve şuhuden aynen görecek, zevk edecektir.

Ve sâlik Ahlak makamına erecektir.

Ahlak makamı, Hakk ile Hakk'ı aynen Halk yüzünden görmektir.

Bu şuurla yaşamak ahlaklı olmaktır.

Her varlıktan yansıyan nûr Allah'ın kendi nûrudur.

Târık Sûresi

1- Ulvî Âlem ve ondan yansıyan nûra.

2- İdrak ettin mi o güçlü nûrun ne olduğunu?

3- Sonsuzluğa akıp giden içinde hayat taşıyan o ışığı.

4- Bütün nefisler onunla korunur.

5- İnsan, yaratılışının inceliklerini değerlendirmek üzere baksın.

Nûr makamı, Muhammed makamı, Halk makamı, Ahlak makamı, aynı makamının incelikleridir.

Her varlıktaki nûrun zevkine eren kişi, yani varlığın birbirine aynı nûrulla bağlı olduğunu anlayan kişi, ahlak hakikatini anlar.

Bu zevke eren kişi; hiçbir varlığa zerre kadar zarar veremez.

Bu zevke eren kişi; hangi meslekte olursa olsun, hizmet için çalışır.

Para, zenginlik, mal-mülk şan-şöhret için çalışmaz.

Bu zevke eren kişi; herkesin huzuru, mutluluğu için koşar.

Bu zevke eren kişi; kimseyi kandıramaz, kâlb kıramaz, aldatamaz, küçük göremez, dedi-kodu edip arkadan çekiştiremez, başına ne gelirse gelsin sabır eder ve oradan gerekli dersi çıkarır.

Bu zevke eren kişi; cümle varlığa, Ahlak makamının yani Halk makamının, yani nûr makamının zevkiyle bakar.

İşte ahlak kelimesi, mânevî bir makam olan "Halk makamı"nın hakikatidir.

Ahlak makamına erenler, Hazreti Muhammed'in ashâbı olurlar.

Onun yoluna lâayık olurlar.

Her varlığa Hakk nazarıyla bakarlar.

İşte onlar Kur'ân'da da bildirildiği Ahlak makamının zevkiyle yaşarlar.

İbrâhîm Sûresi 23: “İman edenler ve dosdoğru Hakk yolunda çalışanlar, huzur içinde olurlar. Makamlarında bir ilim üzere-
dirler, devamlı o hâllerle hareket ederler. Onlar Hakk zevki ile
Halkı seyrederek. Onlar buldukları yerlerde barış ve huzur
üzeredirler.”

Furkân Sûresi 75: “İşte onlar sabrettiklerinden dolayı, karşı-
lıkları yüce makamlardır ve o makamlarda Hakk zevkiyle Halkı
seyrederek ve selamete kavuşurlar.”

Tûr Sûresi 20: “Yüce makamlardan huzurla seyrederek ve
onlar tertemiz bakışlarla birliğimizin zevkindedirler.”

Saff Sûresi 12: “Günahlarınız için size mağfiret eden O’dur.
Sizi makamlarında akıp giden bir ilmin huzuruna ulaştırır ve
tertemiz olan o makamlarda, Hakk zevkiyle Halk’ı seyretmenin
huzuru vardır. İşte büyük aydınlanma budur.”

İşte âyette de belirtildiği gibi, büyük aydınlanma Ahlak ma-
kamına ermektir.

Halk’a Hakk nazarıyla bakmaktır.

Beyin aydınlığı budur.

Gönül aydınlığı budur.

Göz aydınlığı budur.

Büyük aydınlanma budur.

İnşAllah Ahlak makamına erenlerden oluruz.

HUZURA ER

Huzur.

Nedir huzur?

Nasıl hissedilir?

Huzura ermek.

Huzura nasıl erilir?

O huzur nasıl hissedilir?

Gel kardeşim huzur nedir hissedelim.

Dünyanın derdine daldık gittik.

O dertlerle boğulduk.

Kavgalara, öfkelere, hırslara kapılıp gittik.

Dünyanın derdine düşmekten, huzur nedir hissetmez olduk.

Huzuru; dünyanın malı, mülkü, makamı, zenginliği sandık.

Ey kardeşim!

Dünyanın malı mülkü huzur getirmez.

Mal, mülk, senin ancak ihtiyaçlarını giderir.

Maddi sıkıntılarını giderir ve seni bazı sıkıntılardan rahatlatır.

Rahatlamak başka bir duygudur, huzur başka bir duygudur.

Dünya malı bugün varsa, başka bir gün elinden kayıp gidebilir.

Bugün dünya malına bağlanırsan, yarın elinden gittiğinde
üzülürsün.

Unutma sen de dünyanın bir malısın, topraktan geldin top-
rağa gideceksin.

Başına bir gün bir hastalık gelecek.

Malı, mülkü, şöhreti, gözün görmeyecek.

Bir gün gelecek aldığın nefes duracak.
Malı da mülkü de, şöhreti de bırakıp gideceksin.
İçsel huzura ermek istiyor musun?
Hiç bitmeyen bir huzuru hissetmek istiyor musun?
Her dünyalık sıkıntıda seni sabra ileten...
Sana tevekkülü, teslimiyeti hissettiren...
Öfkeni, hiddetini, kavganı bitiren...
Korkularını, tedirginliklerini bitiren...
Kırgınlığını, küslüğünü, içine kapanıklığını bitiren...
Sana içsel huzuru getiren, o ilâhî huzura ermek istiyor musun?
Bil ki huzur;
Hakk'ın huzurunda bulunmaktır.
Nereye dönersen dön Hakk'ın vechîni görebilmektir.
Her varlıkta Hakk'a nazar edebilmektir.
Bil ki huzur;
Nereden geldiğini nereye gittiğini bilmekte gizlidir.
Aslını anlamakta gizlidir.
İnsan makamına ermekte gizlidir.
Var oluşunu okumakta, var edeni anlamakta gizlidir.
Bil ki huzur;
Kendi vücûduna dönüp, o vücûdun işleyişini anlamakta gizlidir.
O işleyişi sen mi yapıyorsun, ya kim yapıyor, bunu anlamakta gizlidir.
Vücûdunu ve cümle vücûdları tutan Zâtı ilâhiyi anlamakta gizlidir.
O Zâta teslim olmakta gizlidir.
Kısacası Allah hakikatine ermekte gizlidir.
Bil ki huzur;
Her varlığı tutanın Allah olduğunu bilip...

Her varlıktan kendini gösterenin O olduğunu bilip...

Her an O'nun huzurunda olduğunu bilmenin verdiği ilâhî hazdır.

Huzur; hazerat, hazret, hazır, haz, hızır, halk kelimesiyle bağlantılıdır.

Huşu; haşye, haşyet, haşin kelimeleriyle bağlantılıdır.

Haşyet: Tutulup kalmak, kendinden geçmek, kendini unutmak, yere yığılmak, yok olmak, boyun eğmek, teslim olmak demektir.

Huzur; haz duymak, hazır olmak, hayran olmak, huzurda durmak demektir.

Huzur; halk boyutunda Allah'ın sıfatları karşısında hayranlık içinde kalıp haz duymaktır.

Huşu; Allah'ın zâtının ulvîyetinin karşısında yokluğunu hissetmektir.

Huzur, sıfatlar boyutu ile alakalı histir.

Huşu; Allah'ın zâtı boyutu ile alakalı histir.

Huzur; ilâhî huzurda durmaktır.

O huzurdan hiç ayrılmamaktır.

Kendinde O'nu görmektir.

O'nda kendini seyretmektir.

Baktığın her yerde O'nun vechînde sarhoş olmaktadır.

İlâhî meyhanede hep sarhoş yaşamaktır.

Huzur; Halk'ta Hakk'ı seyretmenin zevkidir.

Huzur; Hazreti Muhammed'in makamıdır.

Gel kardeşim, ilâhî huzura erelim.

Dünya esaretinden kurtulalım.

İçsel kavgalarımızı bırakalım.

Birbirimize zulmetmeyi bırakalım.

İçsel huzura erelim, hep o huzurda yaşayalım.

Huzur arıyorsan;

Kendine dön, yaptıklarını muhasebe et.

Hatalarını gör, tövbe et.

Dilini tut, sabret.

Başkasını kırmamaya özen göster.

Başkasının hakkını yemeyeceğine dair kendine söz ver.

Çok çalış, üret, hizmetkâr ol.

Güneş gibi, Hava gibi, Su gibi, Toprak gibi ol, bak onlar hep hizmet ediyor, sende onlar gibi çevrene yardımcı ol, hizmet et.

Bil ki huzur, hizmet etmekte gizlidir.

Bil ki huzur, yeteneği bilmek ve o yetenekte çalışmakta gizlidir.

Bil ki huzur, çevrenle, varlıkla birleşmekte gizlidir.

Âl-i İmrân Sûresi:

106: "Hakikatleri anlamış yüzler her zaman mutludur, huzurludur."

107: "Hakikatleri anlamış olanların yüzlerinde huzur vardır. Öyle ki onlar Allah'ın rahmetini içlerinde hissederler, onlar devamlı o halde hareket ederler."

Allah hakikatine ermiş olan her zaman huzur içindedir.

Allah hakikatine eren, her an O'nunladır.

Allah hakikatine eren, çevresine hep hizmet içindedir, varlıktan kendini ayrı görmeyendir.

Gel kardeşim;

Allah hakikatine erelim.

Her nefeste, nefesin sahibinin O olduğunu anlayalım.

Her an O'nunla olduğumuzu anlayalım.

O'ndan gelip O'na döndüğümüzü anlayalım.

Ve o ilâhî huzuru gönlümüzde hissedelim.

Ve o gönül hissiyle yaşayalım.

Huzur ve huşu mü'minlerin gönlünde akan bir çağlayandır.

Onların gönülleri ilâhi huzurla sarılıdır.

Onların gönlü huşu içindedir.

Gel kardeşim!

“Mü’minlik makamına ermek nedir?” düşünelim.

Gönlümüzde huzuru ve huşuyu hissedelim.

LEYLET'ÜL KADR'E ER

Nedir leylet'ül kadr?
Neyi sunar, neyi siler leylet'ül kadr?
Senede bir gün müdür?
Yoksa her gün müdür?
Bir gece kutsal, diğer geceler değil midir?
Allah'ın bir günü, diğer gününden yüce midir?
Peki nedir leylet'ül kadr sırrı?
Leylet'ül kadr'den yansıyan nûr nedir?
Bin aydan hayırlıdır dediler.
Diğer aylar hayırlı değil midir?
Bir geceyi kadr bilip,
Diğer geceleri kadirsiz bilmek midir?
Tüm günahların af olduğu gece midir?
Bir tövbe ile, iki rekat namazla, arınma gecesi midir?
Bir yıl boyunca yapılan günahların, iki dua ile affedilmesi
midir?
Nedir, leylet'ül kadr?
Nedir günah?
Nedir af?
Nedir arınmak?
Nedir aydınlık?
Nedir, leylet'ül kadr?
Kur'ân bu gece indi dediler.

Gece nedir demediler.

Gündüz neden inmedi söylemediler.

Nereden indi göstermediler.

Kadir Sûresi 1: “İnnâ enzelnâ hu fi leyletil kadr.”

Nedir nüzul eden?

Nedir geceden murad?

Nedir gecenin kadr olması?

Nedir karanlığın aydınlanması?

Sana nüzul edilmedikçe,

Sen kendi geceni bulmadıkça,

Gecen kadr'e dönmedikçe,

Gönlünde güneş doğmadıkça,

Leylet'ül kadr sırrı açılır mı?

Kadir Sûresi 2: “Ve mâ edrâke mâ leyletul kadr.”

Leyletul kadr'i idrak etmedikçe,

Kendi varlığından geçmedikçe,

Hakk'ta Hakk olmadıkça,

Leylet'ül kadr sırrı açılır mı?

Kadir Sûresi 3: “Leyletul kadri hayrun min elfi şehri.”

Nedir, şehir sırrı?

Şehir bildiğimiz on iki aydan bir ay mıdır?

Şehir, gökyüzündeki ay mıdır?

Nedir elf sırrı?

Hayırlı olan nedir?

Elf boyutu açılmadıkça,

Şehir sırrı açığa çıkmadıkça,

Hayırlı olana varmadıkça,

Leylet'ül kadr sırrı açılır mı?

Kadir Sûresi 4: "Tenezzelul melâiketü ver rûhu fîy hâ bi izni rabbihim min kulli emrin."

Meleklerin tenezzülü nedir?

Rûh'un üflenîşi nedir?

Sendeki Rabb nedir?

Küllî emr nedir?

Kendi vücûdunda Rabbine teslim olmadıkça,

Sende ve her varlıktaki olan işleyişe teslim olmadıkça,

Melekût boyutuna ermedikçe,

Meleklerin rûha secdesine şahit olmadıkça,

Üflenen rûh'da fâni olmadıkça,

Leylet'ül kadr sırrı açılır mı?

Melek nedir, rûh nedir bilmedikçe,

Melek, rûh hakikatine şahit olmadıkça,

Leylet'ül kadr sırrı açılır mı?

Kadir Sûresi 5: "Selâmun hiye hattâ matlalil fecr."

Nedir selâm sırrı?

İslâm makamına gelmek nedir?

Müslüman olarak yaşamak nedir?

Fecr sırrı nedir?

Aydınlığa ulaşmak nedir?

Cehalet karanlığından aydınlığa çıkmadıkça,

Gönlün fecr'i olmadıkça,

İslâm makamına gelmedikçe,

Her varlıktan Hakk'ın selâmını duymadıkça,

İlâhî aşka ermedikçe,

O aşkla her yerde, Hakk'ın vechîni seyretmedikçe,

Leylet'ül kadr sırrı açılır mı?

Nedir, leylet'ül kadr'in derin manası?

Nedir, leylet'ül kadr'in gönüldeki ışığı?

LEYLETÜ'L KADR

Leyletü'l kadr gecesini, geceden bir gece sanma
Gelip geçen gecelerde, onu arayıp aldanma
Gafletin derin zulmünden, uyanmaktır leyletü'l Kadr
Fena hâllerden sıyrılmak, arınmaktır leyletü'l Kadr

Ramazanda bir gecede, Kur'ân nüzûl etti sanma
Hakikat her an sunulur, gaflete düşüp aldanma
Gönüllere hakikatin, nüzûlüdür leyletü'l Kadr
Kur'ân'ın nice sırrının, akışıdır leyletü'l Kadr

Gafletten kaldır başını, bil kendini gâfil olma
Fecr vakti senin uyanman, dünyanın sabahı sanma
Varlığın geldiği öz'ü, anlamaktır leyletü'l Kadr
Cümle varlığın O öz'e, secdesidir leyletü'l Kadr

Her anı leyletü'l Kadr bil, aç gönlünü câhil kalma
Hakk sana senden yakındır, O'nu uzakta arama
Hakk'ta kendi varlığını, unutmaktır leyletü'l Kadr
Hakk'ın sonsuz deryasına, gark olmaktır leyletü'l Kadr

MEVEDDET MAKAMINA ER

Meveddet, ilâhî sevginin boyutudur.

Meveddet, çocuk saflığının o saf sevgisidir.

Meveddet, hakikat kapısının açılma anahtarıdır.

Meveddet, çocuk saflığının saf sevgisine ulaşmaktır

Çocuk saflığına dönmeden, hakikatlerin arayışı başlamaz.

Çocuk saflığında olmayana hakikat kapıları açılmaz.

Hakikatlere, ancak ve ancak, atalarından gelen inanç anlayışının, yargılama, ayrımcılık, üstünlük, bâtıl bilgiler gibi olan alanlarını terk eden kimseler ulaşabilir.

Hakikatlere, ancak ve ancak çocuk saflığının, o saf sevgisini hissedenler ulaşabilir.

Hazreti Muhammed "Allah'a en yakın olan çocuklardır" diye bildirmiş.

Allah'ın egemenliğini bir çocuk gibi kabul etmeyen, bu egemenliğe asla giremez." Hazreti İsa Markos 10:13-16, İncil

Tekvir Sûresi 8: "Ve izel mevudetu suilet- Çocuk saflığında hakikati aramak"

Çocuk saflığında sorgulamayan, samimi sorgulama içinde olamaz.

Çocuk saflığında sorgulamayan, hakikatle tanışamaz.

Çocuk saflığında sorgulamaya ulaşmayan, arayış nedir bilemez.

Anneden doğan çocuk, saf, tertemiz doğar.

O çocukta; inanç, ibadet, ibadethane, giysi, örtü, ayrımcılığı yoktur.

O çocukta; cinsiyet, millet, meslek, ayrımcılığı yoktur.
O çocukta; kâlb kırmak, hor görmek, kibir, gurur, benlik yoktur.
O çocukta; bilmişlik, kendini yüce görmek, inancını, yolunu yüce görmek yoktur.
O çocukta; nefret, kin, intikam, düşmanlık yoktur.
O çocukta; hasetlik, fesatlık, kötülük yapmak, kötölemek, kötü söz etmek yoktur.
O çocukta; zengin, fakir, iyi, kötü, çirkin güzel gibi ayrımcılıklar yoktur.
O çocuk en saflığıyla dünyaya gelir.
O çocuk Allah'a ait olan "Vedûd" sevgisiyle gelir.
O çocuk saf, tertemiz bakar, saf, tertemiz davranır.
O çocuktaki bu saf sevgi, bizzat "Meveddet" tir.
Çocuk saflığının sevgisine "Vedûd" denir.
Allah'ın o saf sevgisine "Vedûd" denir.
Şimdi gel ey kardeş!
Meveddet sevgisi olan, çocuk sevgisini hisset.
Gel, o saf sevgiye ulaş.
Gel, hakikat yolculuğun o saf sevgiyle başlasın.
Ayrımcılık, yargılama, kibir, gurur, benlik, bilmişlik, üstünlük olmayan o saf sevgiye ulaş.
Kin, nefret, öfke, kavga, içermeyen o saf sevgiye ulaş.
Gel, o saf sevgiyle kendi vücûd kitabına dön ve okumaya başla.
Gel, o saf sevgiyle varlık kitabına bak, yaratılışı anlamaya başla.
Gel, her varlıktaki varlığı tutan o ilâhî sevgiyi hisset.
Gel, Allah hakikatine ulaş.
Gel, yargılamaları, öteki görmeyi, hor bakmayı terk et.
Gel, kendini, yolunu, inancını yüce görmeyi bırak.
Gel, kendine varlık isnat etmekten kurtul.

Gel, gönlünü temizle. Sevgiye engel olan tüm kirlilikten arın.

Gel, o çocuk saflığına ulaş.

Gel, o çocukluk halinin o tertemiz sevgisini hisset.

Gel, "Vedûd" makamına ulaş.

Vedûd makamına eren, meveddet hâli ile yaşar ve varlığın birbiriyle olan muhabbetine şahit olur.

Allah her varlığı "vedûd" sevgisiyle şekillendirdi.

Her varlık birbirine "vedûd" sevgiyle bağlıdır.

Vedûd, Muhammed boyutunun sevgisidir.

Tohumun içinde ağaç, "vedûd" sevgisiyle tutulur.

Yaprak, dal, çiçek, meyve her biri "vedûd" esmasıyla tecelli eder.

Vedûd, ilâhî muhabbetullah'tır

Muhabbet makamı, Muhammed makamıdır.

Muhammed makamı ilâhî sevgi sırrıdır.

Muhammed makamı Tevhîd sırrıdır.

Birlik, muhabbet makamının sırrıdır.

Tüm varlık birbiriyle muhabbet halindedir.

Tüm varlık "vedûd" esmasıyla var olur, her varlık "vedûd" esmasıyla birbirine tutunur.

Hidrojen oksijenle muhabbet eder, su tecelli eder.

Toprak su ile muhabbet eder, yeşillikler tecelli eder.

Ateş her varlıkta ölçüsüyle muhabbet halindedir.

Hava her an muhabbetle eser.

Hücreler birbiriyle "vedûd" esmasıyla birleşir bedenlere dönüşür.

Varlıktaki "Vedûd" esmasını anlayan, yaşamını muhabbet içinde geçirir.

Bu muhabbet Allah sevgisinden başka bir şey değildir.

Cümle varlık bir aşk-ı ilâhîden şekillenip gelir.

Bir aşk-ı ilâhîyle sürmektedir.

Allah'ın sevgisine ulaşmak, her şeyin o sevgiyle sarılı olduğunu hissetmektir meveddet.

O sevgiyi yaşantımıza geçirmektir meveddet.

O sevgiyi hisseden, kimsenin kâlbini kıramaz, hakkını yiyemez, kimse hakkında dedikodu edemez.

Meveddet, Hazreti Muhammed'in makamından sunulan ilâhî lütûftur.

O makamı hisseden, her anını Halkı tutan Hakk'tır sevgisiyle, Halk ta Hakk secdesiyle yaşar.

Meveddet, Mümînlik makamıdır.

Mü'min, varlığı tutan Hakk'ı varlıkta her an seyreder.

Mü'min, ilâhî sevginin o derin hissiyle yaşar.

Gel, meveddet makamına er.

Gel, meveddet sevgisine er.

Gel, o çocuk saflığını hisset.

Gel, o çocukluk halinin o tertemiz sevgisinin deryasına ulaş.

Bil ki, hakikat kapıları o saf sevgiyle açılır.

Bil ki, ilâhî lütüfler o sevgiyle hiss edilir.

Bil ki, cân şehrine çocuk saflığında olanlar girebilir.

Bil ki, Allah hakikatine, çocuk saflığının o sevgisini hiss edenler ulaşabilir.

GÜZEL SÖZLER SÖYLE

Gel kardeşim, ağzımızdan çıkan sözlere dikkat edelim.

Ağzımızdan çıkan sözler güzel mi, olumlu mu, huzur mu veriyor?

Ağzımızdan çıkan sözler, iyiliğe mi yoksa kötülüğe mi kapılar açıyor.

Gel kardeşim düşün.

Ağzından çıkan sözler rahmâni mi şeytani mi?

Ağzından çıkan sözler Hakk'a hakikate yol mu gösteriyor?

Yoksa, bâtila, zulme, korkuya, kaygıya mı kapılar açıyor.

Gel kardeşim, konuşmadan önce ağzından çıkan sözleri düşün.

Düşün ki ağzından akan sözler nelere kapı açıyor.

Gel kardeşim, ağzımızdan çıkan sözlere dikkat edelim.

Kâmil kimseler "Dokuz düşün bir söyle" demişler.

Ne kadar muhteşem bir öğüt.

Çoğumuz hiç düşünmeden konuşuyoruz.

Ağzımızdan çıkan sözlerin nereye gideceğini göremiyoruz.

Beyinlere neler ekliyoruz, beyinlerimize neler ekiliyor hiç düşünmüyoruz.

Çocukların beyinlerine neler ekliyoruz, acaba hiç düşünüyor muyuz?

Bir anne babanın söylediği her bir kelime, ufacık çocukların beyinlerine ekiliyor.

Peki, bu ekilen kelimeler, zamanı gelince nasıl duygu ve düşünçelere, nasıl eylemelere dönüşüyor hiç düşünüyor muyuz?

Bir çiftçi tarlasına ne ekerse, o tarlada muhakkak ki o çıkaracaktır.

Ağzımızdan çıkan sözlerin kaynağı, zamanında bizlerin beynlerine ekilen ekimlerden dolayıdır.

Onun için hepimiz, konuşmadan önce; “Ağzımdan çıkan kelimeler, nelere kapı açar?” diyerek çok iyi düşünmeliyiz.

Ağzımızdan çıkan sözler bizim gönlümüzün göstergesidir.

Aklımız ve gönlümüz ne ise, ağzımızdan çıkan sözler ona göre çıkar.

Dilden akan sözler, kişinin aynasıdır, kişinin kişiliğini gösterir.

Kur’ân’ın muhteşem öğütlerinden:

“Ağzınızdan çıkan sözler güzel olsun, güzelliğe, kapı açsın”

“Ağzınızdan çıkan sözler habis olmasın, kötülüğe kapı açmasın”

İbrâhîm Sûresi 24: “Kelimeten tayyibeten- güzel kelimeler.”

İbrâhîm Sûresi 26: “Kelimetin habîsetin- zararlı kelimeler.”

Ağzımızdan çıkan her bir kelime çok önemlidir.

Ağızdan çıkan her bir kelime, beynlere ekilir.

Ağızdan çıkan kelimeler, daha çocuk iken, beynimize ekilen bilgilerin, ağız çeşmesinden akmasına sebep olur.

Ağzımızdan çıkan kelimeler, ya bizim iyi niyetli, ya da kötü niyetli olduğumuzu gösterir.

Ağzımızdan çıkan kelimeler, olumlu mu olumsuz mu, negatif mi pozitif mi, huzura mı huzursuzluğa mı kapı açıyor? Çok ama çok iyi düşünmeliyiz.

Onun için atalarımız “Dokuz düşün bir söyle” demişler.

Yani ağzımızdan çıkan her kelime Tevhîd’in dokuz makamına uyumlu olmalıdır.

Gönlü, akli temizlenmiş kişilerin, gönüllerini Hakk’tan koparmayan kişilerin, ağızlarından çıkan kelimeler; ilmi düşüncelere, güzelliğe, huzura, şahit olmaya, sabıra, umuda, doğruya,

Allah'ı anlamaya, Allah'a tevekkül ve teslimiyet içinde olmaya, tenezzüle, tevâzûya, kapılar açar.

Ki zamanında böyle olan kişilerin beyinlerine "Kelimeten tayyibeten- güzel kelimeler" ekilmiştir.

Gönlü akılı, bâtil alanın kirliliği içinde, kibir içinde, öfke, hiddet, karamsarlık içinde, umutsuzluk içinde, zalimlik içinde olanların ağızlarından çıkan kelimeler; zarar vermeye, hurâfeye, kibre, karamsarlığa, korkuya, sabırsızlığa, öfkeye, isyana, bencilliğe, kendini yüce görmeye, varlıktan kopmaya, Allah'ı anlamaktan kopmaya kapılar açar.

Ki zamanında böyle olan kişilerin beyinlerine "Kelimetin habîsetin- zararlı kelimeler" ekilmiştir.

Bu durum İbrâhîm Sûresinde çok güzel açıklanır.

İbrâhîm Sûresi 24: "E lem tere keyfe daraballâhu meselen kelimeten tayyibeten ke şeceretin tayyibetin asluhâ sâbitun ve feruhâ fis semâ."

Meâli: "Görmez misin? Allah, temizlenmiş olanların kullandığı kelimeleri, misal olarak nasıl vurgular. Güzel sözler; köküyle sapasağlam duran ve gökyüzüne dallarını uzatan ağaçlar gibidir."

İbrâhîm Sûresi 26: "Ve meselu kelimetin habîsetin ke şeceretin habîsetinictusset min fevkıl ardı mâ lehâ min karâr."

Meâli: "Kötü niyetli olanların kullandığı kelimelerle durumları da; yeryüzünde kökünden sökülüp gitmiş, bir dengede duramayan hastalıklı ağaçlar gibidir."

Evet, dikkatlice incelendiğinde anlaşılacağı gibi:

Bizler ya köküyle sapasağlam toprağa tutunan ve gökyüzüne dallarını uzatan ağaçlar gibiyiz.

Yani aslımız olan Allah'a her an bağlılık içinde yaşıyoruz.

Ya da, topraktan bağı kopmuş, kökünden sökülüp gitmiş, bir dengede duramayan hastalıklı ağaçlar gibiyiz.

Yani aslımız olan Allah'tan, akıl ve gönül olarak kopuk yaşıyoruz, ona şahit olmamışız, ben benim, sen sensin egosuyla hareket ediyoruz.

Köküyle sapasağlam toprağa tutunmuş ağaçla işaret edilen hakikat, Allah'a bağlılık şuuruyla yaşayan kimselerdir.

Ki onlardan ağacın meyve verdiği gibi, irfâniyet tecelli edecektir.

Aslımız, geldiğimiz kaynak olan Allah şuurundan kopuk yaşar isek, kökünden sökülüp giden ağaç durumuna düşeriz ve aklımız gönlümüz kurur gider.

Ki o durumda olan kişilerde, kuruyan ağaçtan meyve olmayacağı gibi, bir irfâniyet tecelli etmeyecektir.

Ağzımızdan çıkan kelimeler, karşımızdaki kişiyi, ilmî düşüncelere, birliğe, huzura, merhamete mi yönlendiriyor?

Yoksa, asılsız şeyler, hurâfeler, yargılamalar, ötelemeler, küçük görmeye, kötülüğe mi yönlendiriyor?

Ağzımızdan çıkan kelimeler, geldiğimiz ve gideceğimiz kaynak olan Allah'ı mı hatırlatıyor?

Yoksa, ağzımızdan çıkan kelimeler, Allah'tan koparıyor, ego sal alana mı sürüklüyor?

Bunları çok iyi düşünmeliyiz.

Birini dinlediğimizde onun ağzından çıkan sözleri çok iyi analiz etmeliyiz.

Hemen inanmamalıyız, hemen de reddetmemeliyiz.

Her bir kelimenin, ne kapılar açacağını çok iyi süzebilmeliyiz.

Kullandığımız kelimeler bizim gönlümüzün dışı yansımasıdır.

Gönlümüz neyle yoğrulmuşsa ağzımızdan o kelimeler çıkar.

Olumlu ya da olumsuz duygu ve düşüncelere kapı açacak kelimeleri çok iyi bilmeliyiz.

Ağzımızdan çıkan kelimeler olumlu mu olumsuz mu? Çok iyi düşünmeliyiz.

Ağzımızdan çıkan kelimeler olumlu olmalı, olumluluğa yönlendirmelidir.

Bunlara örnek vermek gerekirse:

Yalan söyleme yerine, doğru söyle, denilmelidir.

Eğer çocuğa yalan söyleme der isek, “Yalan” sözcüğünü kullanırsak, onun beynini direkt olarak yalan söylemeye, yalan şeylere, yalan söylenebilir hissine sevk ederiz.

Ama çocuğa doğru söyle der isek, “Doğru” kelimesini kullanırsak, onun beynini direkt olarak doğruya, doğru söylemeye, doğru düşünmeye sevk ederiz.

Kötü yerine, iyi değil denilmelidir.

Ki burada beyin direkt olarak iyi olana yönlendirilir.

Kötü yapıyorsun yerine, iyi yapmıyorsun denilmelidir.

Ki burada beyin direkt olarak iyi şeyler yapmaya yönlendirilir.

Pis yerine, temiz değil denilmelidir.

Ki burada beyin direkt olarak temiz olmaya sevk edilir.

Çirkin yerine, güzelliği de var, denilmelidir.

Geri zekâlı yerine, aklını çalıştırmıyor, düşünmüyor, denilmelidir.

Câhil yerine, o konuda bilgisi yok, denilmelidir.

Ki kimin hangi konuda bilgili olduğu hiç belli olmaz.

Bu örnekleri çoğaltabiliriz.

Toplumda kullanacağımız kelimelere çok dikkat etmeliyiz.

Olumlu kelimeler; ilme, irfana, edebe, huzura kapılar açar.

Olumlu kelimeler insanı; güzel olan, doğru olan, iyi olan hallere sürükler.

Kişinin gönlü temizse, kullandığı kelimeler olumlu, rahmânî kelimelerdir.

Ama gönlümüz temiz değilse, kullandığımız kelimeler olumsuzdur, şeytani duygu ve düşüncelere kapılar açar.

Toplumda kullanacağımız kelimelerin, çocuklarımızın doğruyu arama yolunu açması gerekir.

Unutmayalım ki kullandığımız kelimeler bir tohum gibidir, beyinlere neyi ekiyorsak o çıkacaktır.

Güzel kelimeler, olumlu kelimeler şifadır.

Güzel olmayan, olumsuz kelimeler, hastalık meydana getirir, insanın gönlünü karartır, moral bozar, olumsuzluk meydana getirir, insanı ilimden uzaklaştırır ve insana kibir hastalığı bulaştırır.

Söylenen her olumsuz ya da olumlu kelimeler beyinlere bir tohum gibi ekilir.

Zamanı gelince ekilen bu tohumlar filiz verir ve o bedeni yönlendirir.

Beynimize ekilen kelimeler; önce hislere, sonra duygulara, sonra düşüncelere, sonra eylemlere, amellere dönüşür.

Hep güzel kelimeler kullanan kişiler de, olumsuz haller açığa çıkmaz, onların amelleri Sâlih ameldir.

Onların aklıları ve gönülleri, temizlenmiştir.

Böyle kimseler, ağızlarından güzel kelimeler çıkarmaya dikkat ederler, böyle kimseler beyinlere hep güzel kelimeleri ekerler.

Güzel kelimeler ekilen beyinlerde olumsuz kelimeler filiz veremez.

Kullandığımız kelimeler beynimizdeki akıl defterimizden gelir.

Oraya ne yazılmışsa, beyin onunla meşgul olur.

Aklımız neyle meşgul olursa ağızımızdan o kelimeler çıkar.

Onun için beynimize hep olumlu kelimeleri ekmeliyiz.

Bir kelimenin her iki cihette söyleniş biçimi vardır.

Biz iyi niyetli söylediğimizi sanırız ama beyinlerde farklı karşılık bulabilir.

Evlerimizde yeni doğmuş çocuklarımızın yanında hangi kelimeleri kullanırsak, çocuğumuzun geleceğini o şekilde hazırlarız.

Eğer bir anne baba, çocuklarının yanında; öfke, hiddet, kavga, isyan, karamsarlık, şan şöret, mal mülk hırsı, birilerini kötölemekten, kendilerini yüce görmekten bahsediyorsa, çocuk beyni ona göre şekillenir ve çocuğun duygu ve düşünceleri ve eylemleri ona göre oluşur.

Şeytan olumsuz kelimelerden beslenir.

Kişi şeytanını, olumlu kelimeler kullanarak, onu aç bırakır susuz bırakır, zayıf bir halde bırakırsa, şeytan onu hükümüne alamaz.

Eğer kişi, iyi olmayan kelimeler kullanırsa şeytanı büyür ve kişi etrafına zararlı biri olarak ortaya çıkar.

Kelimeler de; ikilik, kötülük, birilerini küçük görme, kendini büyük görme, ayrımcılık kelimeleri varsa o kişi gönlünü çöl haline getirmiş demektir.

Gönlü çöl olan kişi, topraktan kökü sökülmüş ağaç misali, kendi gönlünü edepten, ilimden koparmış, kibir haline düşürmüş, Allah şuurundan uzaklaştırmış demektir.

Onun için, Kur'ân bizlere "Güzel kelimeler kullanın" der.

"Habis kelimeler, yani güzel olmayan kelimeler kullanmayın" der.

Lütfen atalarımızın dediği gibi, dokuz defa düşünelim, bir söyleyelim.

Olumlu düşünelim, olumlu söyleyelim.

Güzel söyleyelim, güzelliğe kapılar açalım.

Umudu hissettirelim, umuda kapı açalım.

İlimden söyleyelim, ilime kapılar açalım.

Allah'ı hatırlatalım, Allah'a şahitlik kapısını açalım.

O'na şahit olalım, O'na teslimiyet tevekkül içinde olalım.

Gönüllerimiz huzur bulsun, huşu bulsun, şefkat bulsun, merhamet bulsun inşaAllah.

NESLİNE İHANET ETME

Gel kardeşim!

Neslini helâk etme.

Nesline ihanet etme

Evlatlarını güzel yetiştir.

İlim öğret, edep öğret, imanlı yetiştir.

Çevresine sevgi içinde, saygı içinde davranmasını öğret.

Doğaya, hayvanlara, bitkilere, sevgi içinde, saygı içinde davranmasını öğret.

Taşa, toprağa, suya, havaya saygılı olmayı öğret.

Onlara, doğanın bir parçası olduğunu öğret.

Allah hakikatini öğreterek yetiştir.

Evlatlarına ölümlü olduklarını unutturma.

Gönüllerine kibri, hasetliği, fesatlığı ekme.

Gönüllerine, hor bakmayı, aşağılamayı, yargılamayı ekme.

Ağzından çıkan sözlerin, olumlu, ilme dayalı, edebe dayalı olmasına dikkat et.

Dünya menfaatine esir etme.

Onların gönüllerini, dünya çıkarı ile kirletme.

Onlara her şeyden ders çıkarmalarını öğret.

Onların yanında, birileri hakkında dedikodu edip çekiştirme.

Onlara, para, mal, mülk, şan, şöhret aşılama.

Onlara ilim, edep, çalışmak, üretmek, yardımlaşma duyguları aşıla.

Onların gönüllerine, okumayı, düşünmeyi, araştırmayı, şahit olmayı aşla.

Onlara Allah hakikatine erişmenin yolunu göster.

Onlara kulluk şuurunun ne olduğunu öğret.

Var oluşu düşünmelerini tavsiye et.

Allah'ın bizlere verdiği akıl; şuurlu olmamız, düşünmemiz hakikati anlamamız içindir.

Çocuklarımıza bu hakikati öğretmemiz gereklidir.

Kasas Sûresi 43: "İnsanlara verilen şuur: Tüm varlık kitabından hakikatlere yol bulsunlar ve rahmet bulsunlar, önceki nesiller gibi Bizi anlamaktan uzaklaşmasınlar, kendilerine yazık etmesinler, diyyedir. Umulur ki onlar hakikatleri anlamak için düşünürler, ulaştıkları hakikatlerle bu âleme bakarlar."

Âyette ne güzel belirtilmiş; varlık kitabını okumak, hakikatlere yol bulmak, Allah'ı layığıyla anlamak.

Hakikati anlamayan kimseler hem kendilerine hem de gelecek nesillerine yazık ederler.

Bir anne baba ne ise evlatları da genelde öyle olur.

Ey kardeşim gel düşünelim, araştıralım:

Çocuklarımızı nasıl yetiştiriyoruz?

Geleceğe nasıl hazırlıyoruz?

Geleceğimizin nesline daha çok neyi kodluyoruz?

Huzuru manevi alanda mı arıyoruz?

Yoksa dünya malında-mülkünde, şanında-şöhretinde, makamda mı arıyoruz?

Peki, gerçekte huzur, mutluluk nedir, nasıl ulaşılır?

Bakara Sûresi 205: "O kimse yeryüzünde bir çalışma, bir gayret içinde döner durur. Fakat o kimse orada ikilik, bozgunculuk içinde ve gönüllere sunulacak hakikatlerin bilgilerini ve gelecek nesilleri helâk etme içindedir. İkilik, bozgunculuk içinde olanlarda Allah sevgisi yoktur."

Meryem Sûresi 74: “Onlardan önceki nesillerden niceleri de gösterişli haller ve kibirli davranışlar içinde Bizi anlayamayıp helâk olup gittiler.”

Yûnus Sûresi 66: “Onlar sadece zanlarına tâbi oldular ve onlar sadece çıkarlarına tâbi oldular.”

Neden dünya menfaatine bu kadar düştük?

Neden ibadetlerimizi bile menfaat üzere yapıyoruz?

İbadetler cennete gitmek için mi yapılır?

İbadetler cehennem korkusu yüzünden mi yapılır?

Namaz Allah’a yakın olmak için değil midir?

Alak Sûresi 19. âyette geçen; “Vescud vakterib- secde et de yaklaş” hakikati nedir?

Yakın olmaktan maksat cennete mi yakın olmaktır?

Yoksa Allah’a mı yakın olmaktır?

Bu yakınlığın sırrı nedir?

Namaz, Allah’ın cemâli ilâhiyesi için eda edilir.

Yoksa cennete gitmek için ya da cehennemden korunmak için değil.

İnsanın gönlünde Allah’ı anlama duygusu olmalıdır.

Gönlünde kendi çıkarı için ibadet etme olmamalıdır.

Neden beyinlere hep şahsi çıkar üzere olmayı kodluyoruz?

Neden gönüllerimiz, dünya sevgisi, menfaat, şan, şöhret, zenginlik, makam ile meşgul?

Neden kendi inancımızda, kültürümüzde olmayanı dışlar olduk, onları kâfir ilan ediyoruz?

Neden hep bir kavga, tartışma, bilmişlik içindeyiz?

Neden hakikatleri anlama yerine, bildiklerimizi bilmişlik içinde, inat içinde anlatma derdindeyiz?

Neden gösterişli haller içindeyiz, kibirli davranışlar içindeyiz?

Evlatlarımıza ne öğretiyoruz?

Ağzımızdan çıkan sözlere dikkat ediyor muyuz?

O sözlerin nelere kapılar açtığını fark ediyor muyuz?

Din öğretirken bile neden masum gönüllere ayrımcılık, bozgunculuk, ikilik ifade eden sözler ekliyoruz?

Neden hakikati tam öğrenmeden, kitaplarda yazılanları ve duyduklarımızı hakikat diye anlatıyoruz?

Neden manevi hissiyatımız azaldı?

Allah'a inancımız bile menfaate dönüştü.

Çocuklarımız, başlarına bir sıkıntı geldiğinde, neden hemen isyanı, üzüntüyü, içine kapanmayı seçiyorlar?

Neden sabır yok artık, neden başımıza gelenlerden ders alma yok artık?

Mutluluk, huzur nedir?

Dünya malı, makamı, zenginliği, şöhreti mutluluk getirir mi?

Meslekler; insanlara, varlığa hizmet için midir, yoksa para kazanıp köşe dönmek için midir?

Çocuklarımıza öncelikle neyi kodluyoruz?

Çocuğum doktor olsun para kazansın mı diyoruz?

Yoksa doktor olsun hasta tedavi etsin, hastalıkların tedavisini bulsun, insanlara yardım etsin mi diyoruz?

Avukat olsun para kazansın mı diyoruz, Adalet yolunda koşsun mu diyoruz?

Mühendis olsun para kazansın mı diyoruz, insanlara faydalı, yaşamını kolaylaştıran malzemeler üretsın mi diyoruz?

Meslekler kutsaldır, her biri Allah'ın sonsuz ilmini taşır.

Meslekler öncelikle hizmet alanlarıdır.

Birbirimize yardım etme alanıdır.

Öncelikle para kazanma aracı değildir.

Eğer öncelik para kazanma olursa, çocuk buna şartlanırsa, hatalar yapmaya başlar, çıkar üzere yaklaşır, insan kandırmaya başlar, sahtelik yapmaya başlar.

Ve böylelikle kişiliğini kaybeder, gönlünü karartır, menfaat ön planda olduğu için yaşamın anlamını menfaate endeksler.

Ve mutluluğu dünya menfaatinde arar.

Böyle olunca gönüller kirlenir, gerçek huzur, mutluluk olan manevi alan zayıflar.

İstedikleri olmadı diye bunalıma girer, isyan eder, kavgacı olur, panik olur, stres olur, çevresinde geçimsiz olur, yaşamdan soğur, yaşam anlamsız gelir.

Çünkü çocuğun gönlüne Dünya istekleri ve çıkarı kodlanması yapılmıştır.

Oysa çocuğun gönlüne öncelikle manevi alanın kodlanması yapılmalıydı

Çocuğa menfaat kodlanırsa ibadetini dahi nefsi için yapar.

Kendine arif olmak, varoluşu anlamak, var edeni bilmek gibi manevi alanla ilgilenmez.

Din nedir, Allah nedir, kâinat nasıl var olmuş, ben kimin, ben nasıl var oldum, nerden geldim nereye gidiyorum, ölüm nedir? gibi soruların cevabını samimi olarak aramaz.

Benim var oluş nedenim nedir, yaşama amacım nedir? sorularının cevabını merak etmez.

Sorması bile genelde menfaat üzeredir.

Çünkü küçükten beri öyle öğretilmiştir.

Birilerinin anlattığını din bilir, Allah bilir, ibadet bilir.

Bir arayışta, sorgulamada gerçekleri mi anlamaya çalışıyoruz, o gerçeklere mi tâbi oluyoruz, yoksa o arayışta çıkarımızı düşünüp, çıkarımıza mı tâbi oluyoruz.

Bir Televizyon programında bir cemaate tâbi olan bir kişi aynen şöyle demişti: "Cennet yoksa neden namaz kılayım."

Ne kadar acı değil mi?
İbadet kendi çıkarımız için mi yapılır?
Yoksa Allah'a tâbi olmak için mi yapılır?
İbadet, kişinin kendi hevâları için mi yapılır, yoksa "Rızâ-i İlâhî" için mi yapılır?
Allah'a yönelmekteki maksat kendi çıkarımız için midir?
Cennet için midir, cehennemden korunmak için midir?
Allah'a yönelmekteki maksat, inaçlarda anlatılan cennet-
teki, dullar, bakireler, ceylan gözlüleri, memeleri yeni çıkmış sa-
yısız kızlar için midir?
Ve böyle yapılan meâller ne kadar doğrudur?
Allah'a mı tâbi oluyoruz yoksa kendi hevâlarımız, kendi şahsi
çıkarlarımıza mı? Bunu çok iyi düşünmeliyiz.
Evet, geleceğimizin nesillerini nasıl helâk ediyoruz?
Onlara nasıl ihanet ediyoruz?
Eğer tertemiz çocukların gönüllerine:
Yargılayıcı bilgiler ekiyorsak...
Çıkar içinde olmayı kodluyorsak...
Hakikatlerin bilgileri diye, bölücülüğü, kibri, üstünlüğü, gu-
ruru, bencilliği, seçilmişliği, kodluyorsak...
Gösterişli halleri, parayı, arabayı, mal-mülk, makam, lüks
evleri, lüks eşyaları kodluyorsak...
Başkalarını küçük görmeyi, kâfir ilan etmeyi, dışlamayı
kodluyorsak...
İnsanları ten rengine, inancına, milletine, cinsiyetine, ma-
kamına göre ayrımcılığı kodluyorsak...
Onların yanında öfke ile davranıyorsak, karı koca tartış-
ıyorsak, kâlbler kırıyorsak...
Varlığı hor görmeyi, önemsememeyi, ezmeyi, zarar ver-
meyi kodluyorsak...

Dövmeyi, öldürmeyi, kovmayı, hakaret etmeyi kodluyorsak...
Geleceğimizin nesillerine yazık ediyoruz demektir.

Çocuklarımızın gönlüne dünya istekleri, çıkarı kodluyorsak,
çocuk mutluluğu dünya menfaatinde arar.

Böyle olunca gönüller kirlenir, gerçek huzur, mutluluk olan
manevi alan zayıflar.

İstedikleri olmadı, çıkarı gerçekleşmedi diye bunalıma gi-
rer, isyan eder, kavgacı olur, panik olur, stres olur, çevresinde
geçimsiz olur, yaşamdan soğur, yaşam anlamsız gelir ve mut-
suz olarak yaşar.

Eğer, çocuklarımızın gönlüne:

Öncelikle;

Mânevi duyguları...

Okumayı, düşünmeyi, araştırmayı, anlamayı...

Yardımlaşmayı, paylaşmayı, faydalı olmayı...

İlim öğrenmeyi, meslek öğrenmeyi, çalışmayı üretmeyi...

Adaletli davranmayı, edebi, tevâzuyu, saygıyı, sevgiyi...

Sabretmeyi, başına gelenlerden ders çıkarmayı, olan olay-
lardan mesaj okumayı...

Hayatta karşılaşacağı zorlukları aşabilmeyi, zorlukların aşıl-
masının kemâlat getirdiğini...

Hata yapsak bile hatanın yeni bir öğrenme ve tecrübe edin-
meyi getirdiğini... Hatalarda, zorluklarda, umutsuzluğa düşül-
memesi gerektiğini...

Ne olursa olsun asla ümitsizliğe kapılmamayı, moralini boz-
mamayı...

İyi insan olma yolunda çok gayretli olunması gerektiğini...

Her duyduğuna inanmamayı aslını araştırmayı, gösterişe
aldanmamayı, süslü sözlere kanmamayı...

Aktarılan bilgiye her yönden araştırmayı, bilgilerin içinde ayrımcılık, ötekileştirme, hor görme, dışlama olup olmadığını anlamayı...

Öğretebiliyor isek, gönüllere işleyebiliyor isek...

Huzurun mutluluğun kaynağını hissettirebiliyor isek...

Gelecekte nesillerin başarılı, mutlu ve huzurlu olmasının tohumlarını ekiyoruz demektir.

Atalarımız ne güzel demiş: “Ne ekersen onu biçersin.”

Biz de bundan ders almalyız.

Biz neyse çocuklarımızda o olur.

Biz ne konuşuyorsak, yapıyorsak, hâl ve davranışlarımız ne ise çocuklarımız da öyle olur.

Çocuklarımızı güzel yetiştirmek için öncelikle kendimizi eğitelim.

Şunu iyi bilmeliyiz ki;

Dünya menfaati ve çıkarı, gönülleri karartır.

Gönlü kararan kişi mutlu ve huzurlu olamaz.

Bâtıl olan bilgiler, hurafeler, düşünmeyi hakikati anlamayı engeller.

İlim ve edep hakikatlere kapılar açar.

Mânevi alan hissiyatı, gönüllere aydınlık, mutluluk ve huzur verir.

Dünyanın sorumluluğunu bilerek ve mânevi alanı unutmadan yaşamak Kâmil davranıştır.

Yani dünya ve ahiretin dengesini iyi bilmek gereklidir.

Gel kardeşim!

Ağzımızdan çıkan sözlere dikkat edelim.

Sözlerimizin ilim, edep üzere olmasına dikkat edelim.

Ağzımızdan bâtıl sözlerin, yargılayıcı, zulüm getiren sözlerin çıkmamasına dikkat edelim.

Nisâ Sûresi 9: “Eğer onlardan sonra gelecek olan nesiller için, onların bilgisiz olmalarından korkup çekiniyorlarsa, artık onların fenalardan sakınmaları, Allah’a ortak koşmamaları için yardım etsinler ve onların hakikatleri anlayabileceği şekilde sözler söylesinler.”

Furkân Sûresi 74: “Onlar derler ki: Rabbimiz! Bize ve bizimle aynı yolda olanlara ve bizden gelen nesillerimize hakikatlerini ihsan et, yakınlığının aydınlığını bahşet ve bizi, fenalardan sakınıp ortak koşmayanlara rehber kıl.”

Onun için ey kardeşim!

Gel gelecek nesillere ihanet etmeyelim.

Onları çok güzel yetiştirelim.

İçsel kabiliyetlerini anlayalım, çocuklarımızı ona göre yönlendirelim.

Onlara ilimden ayrılmamayı tavsiye edelim.

Gönüllerine edepli olmayı, tenezzül, tevâzu içinde olmayı hissettirelim.

Onlara, çevrelerine yardımcı olmayı, sevgi içinde davranmayı, saygılı olmayı öğretelim.

Öncelikle bunları kendimiz yaparak onlara en güzel örnek olalım.

Gel kardeşim!

Neslimizi helâk etmeyelim.

Gelecek neslimize ihanet etmeyelim.

Allah’ı layıkıyla öğretmeye çalışalım.

Düşündürelim, araştırtalım, şahit olmanın kıymetini öğretelim.

İslam şuurunun ne olduğunu dosdoğru öğretelim.

Gönüllerine zerre kadar ayrımcılık ekmeyelim.

Tevhîd şuuruna erişmelerine yardımcı olalım.

Hiç unutmayalım, içsel huzur:

Allah'ı anlamakta ve ona teslimiyet ve tevekkül içinde olmakta gizlidir.

İlim ve edep üzere olmakta, sevgi ve saygıda gizlidir.

Çevresine yardımcı olmakta, ihtiyacı olana karşılıksız koşturmakta gizlidir.

Yaratılışının hikmetini anlamakta ve o hikmet üzere olmakta gizlidir.

Gelin dostlar, evlatlarımızı güzel yetiştirelim.

Onlara, yaşam amaçlarını bulmayı öğretelim.

İçsel yeteneklerini keşfetmeyi öğretelim.

Topluma hizmet etmeyi, insanlık için, doğa için koşturmayı öğretelim.

Onları topluma kazandıralım.

İlimden edepten ayırmadan yetiştirelim.

Bir toplumun kalkınması, ilimde irfânda ileri gitmesi, iyi evlatlar yetiştirmekle mümkündür.

Ve asla unutmayalım, öncelikle biz onlara; sözlerimizle, davranışlarımızla, hallerimizle güzel örnekler olalım.

Gel kardeşim!

Neslimizi helâk etmeyelim.

Neslimize ihanet etmeyelim.

Secde Sûresi 26: "Onlardan önce de Bizi anlayamayıp, kendilerine yazık eden nesillerin düştükleri halleri araştırmazlar mı? Bu onlara yol göstermez mi? Muhakkak ki işte bunların içinde işaretler vardır. Artık hâlâ hakikatleri işitmezler mi?"

Hûd Sûresi 116: "Sizlerden önceki nesiller de, o akli başında olanlardan olup, arabozuculuğu men edenlerden olsalardı olmaz mıydı? Fakat yeryüzünde onlardan ancak pek azı Bizi anlayıp Bizde necat buldular. Zalimler ise; mal, mülk, makam şımarıklığına tâbi oldular ve fenalarda kaldılar."

Meryem Sûresi 74: “Onlardan önceki nesillerden niceleri de gösterişli haller ve kibirli davranışlar içinde Bizi anlayamayıp helâk olup gittiler.”

Meryem Sûresi 98: “Onlardan önce de nice nesiller Bizi anlayamayıp helâk olup gittiler. Onlardan aktarılan birliğin hakikati ile ilgili güzel bir şey duyamazsın, onlardan arda kalan yalnızca bir fısıltı, dedikodu duyarsın.”

SON DEĞERLENDİRME

Kur'ân'dan sunulan öğütlerden bazılarını duyduğumuz kadarıyla aktarmaya çalıştık.

İlmi ve edebî öğütlerden bazı mesajları duymaya ve duyurmaya gayret gösterdik.

Kur'ân'ın öğütlerinden sunulan mesajlardan anladık ki amaç iyi insan olmaktır.

Anladık ki insan, kendine bahşedilen beynin kıymetini bilmeli, onu kötülükler yolunda kullanmamalıdır.

İnsana sunulan beyin; akletmek, düşünmek, tefekkür etmek, şahit olmak içinmiş.

Amaç yaratılışı anlamak ve Sâlih insan olmaktır.

Amaç kötülüklerin bitmesi, iyiliklerin artmasıdır.

İnsan her zaman araştırmalı, düşünmeli, anlamaya çalışmalıdır.

İnsan, tüm resûl ve nebî boyutlarından gelen mesajları kendinde bulmalıdır.

İnsan, hiç kimseye zalimlik yapmamalıdır.

Hatasını anlamalı, tamir etmeye çalışmalıdır.

İnsan, gafil olmamalı, kendinin ve çevresinin farkında olmalıdır.

İnsan, ilim ve edep üzere hareket etmelidir.

Asla ön yargılı davranmamalı, okuduğunu, duyduğunu analiz etmelidir.

İnsan her şeyden gerekli dersi çıkarmalıdır.

İnsan her zaman önemsemeli "bana ne sana ne" dememelidir.

Çevresinde olan her şey, onun ders çıkarması gereken şeylerdir.

Her şeyi önemsemeli, anlamaya çalışmalıdır.

Her olayın, her varlığın mesajlar taşıyan mektuplar olduğunu düşünmeli, o mektupları okumaya çalışmalıdır.

Varlığın yaratılış hikmetlerini anlamaya çalışmalıdır.

Îlâhi muhabbetullahı erişmelidir.

Îlâhi muhabbetullahı varlığın özünde görmelidir.

Sevgi ve aşk hissine erişmeli, bu hislerin kıymetini çok iyi bilmelidir.

İnsan şefkatli, merhametli olmalıdır.

Tenezzül ve tevâzu sahibi olmalıdır.

Çevresine karşı çok saygılı olmalıdır, muhabbet içinde olmalıdır.

“Biz seni âlemlere rahmet olmaktan başka bir şey için göndermedik” (Enbiyâ Sûresi 107) âyetini hiç unutmamalıdır.

Asla şımarmamalı, ölümü hiç unutmamalıdır.

Ölümün bir yok oluş değil, aslına dönüş olduğunu bilmelidir.

Buz eridiğinde yok olmaz, aslı olan suya dönüşür.

İnsan bedenini de bir buz gibi düşünürsek, ölüm o bedenin eriyip aslına dönüşüdür.

İnsan, var oluşu düşünmeli ve tüm varlığın birbiriyle olan bağını görebilmelidir.

Her varlık bir damla ise, tüm âlem bir deryadır.

Toprak gibi görünen, o deryadan gelen damlalardır.

İnsan kendine emanet edilen bedeni ihmal etmemelidir.

Ve o bedene asla ihanet etmemelidir.

O bedenin nasıl var olduğunu düşünmeli, var edeni anlamaya çalışmalıdır.

O bedende, Allah'ın nice hakikatlerinin satır satır yazılı olduğunu anlamalıdır.

Ve bu hakikatleri okumaya çalışmalıdır.

İkra âyetinden maksat, kişinin kendi bedenini okumasıdır.

İnsan kendi bedeninden ve varlığın bedeninden sunulan nice mesajları duymaya çalışmalıdır.

İnsanın kendi bedeninden gelen her duygunun taşıdığı mesaj vardır.

Nasıl ki açlık duygusu, yemek yeme mesajı taşıyorsa...

Susuzluk duygusu su içme mesajı sunuyorsa...

Uykusuzluk duygusu, uyumalısın, dinlenmelisin mesajı getiriyorsa...

Diğer olumlu ya da olumsuz duyguların da taşıdığı mesajları duymak gerek.

Karamsarlığa, kaygıya düşmemek gerek.

Mesajı alan hikmetine erer.

Alamayan kaygıya düşer.

Bedenin kişiyi kaygıya düşürmesi de gerekli mesajı al mesajıdır.

Ey kardeşim, Kur'ân'ın öğütlerini gel can kulağıyla duyalım.

İnsanların gizli yönlerini, hatalarını araştırmayalım.

Kimsenin gıybetini yapmayalım.

Kimseye hor bakmayalım.

İnsanoğlu şaşar, hata yapar, şaşmasını da düzeltir, hatasını da tamir eder.

Kimsenin ardından çekiştirmeyelim.

İnancına, ibadetine, örtüsüne ya da örtüszlülüğüne laf etmeyelim.

Kişi kendi eksiğini aramalı ve onu düzeltmeye çalışmalıdır.

Başkasının eksiğini noksanını arayan, büyük bir kibrin içine düşebilir, dikkat etmelidir.

Her olayın içyüzüne bakmalı, gerçeği araştırmalıdır.

Zahire göre hüküm vermemelidir.

Zahirin ardında olanı görebilmeli, oradan gelen nice hikmetleri çözebilmelidir.

Kimseyi yargılamayalım, kimseye hor bakmayalım.

Bedenlere baktığımızda, bedenleri var edeni düşünelim, yaratılan hiçbir varlığa hor bakmayalım.

Birbirimizi dinleyelim, birbirimizi anlamaya çalışalım.

Bölünmeyelim, ayrışmayalım.

Hakk'ın birliğinde cem olalım.

Kur'ân'dan insanlığa sunulan muhteşem öğütlerden, nasi-bimiz kadar faydalanmaya çalıştık.

Bu kitabımızda, Kur'ân'dan bazı öğütleri öncelikle kendimiz duymaya çalıştık, sonra da siz dostlarımıza duyurmaya çalıştık.

Kusurumuz varsa affola.

Bilmeden hata yapmışsak Rabbim bizi affetsin.

Sevgiyle, huzurla, ilâhî aşkla kalın...

Sabır, tevekkül, teslimiyet içinde olun...

Gönlünüz her dâim aşk içinde olsun...

Gönlünüz her dâim ilâhî heyecan içinde olsun...

Çevrenize karşı, saygı içinde, ilgi içinde, alaka içinde olun...

İhtiyacı olana, hiçbir karşılık beklemeden koşma duygusuyla olun...

Hazreti Muhammed'in insanlık için mücadelesi yolunuz olsun...

Size şah damarından yakın olan, teninizin ve canınızın sahibi olan Allah'a emanet olun...

İsmail Dinçer

19-9-2023